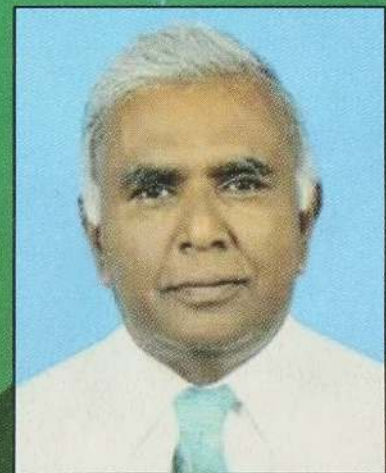
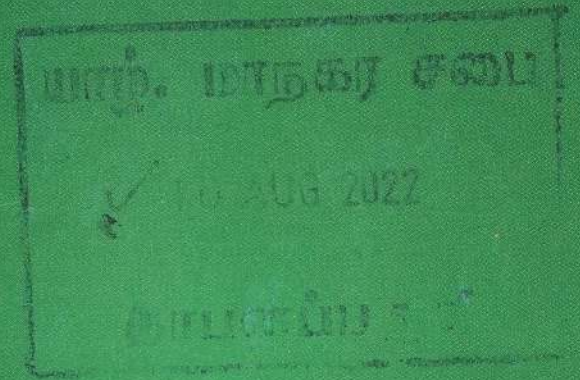
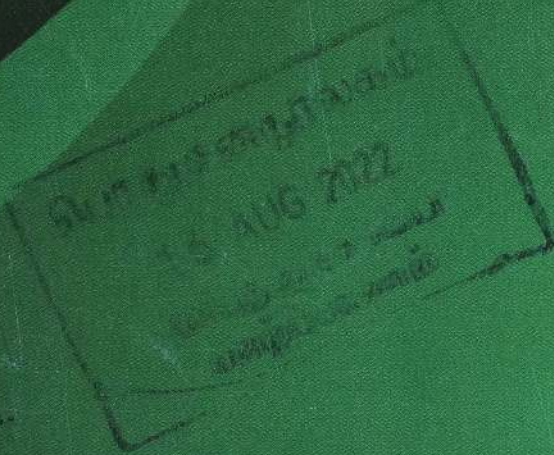

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

267

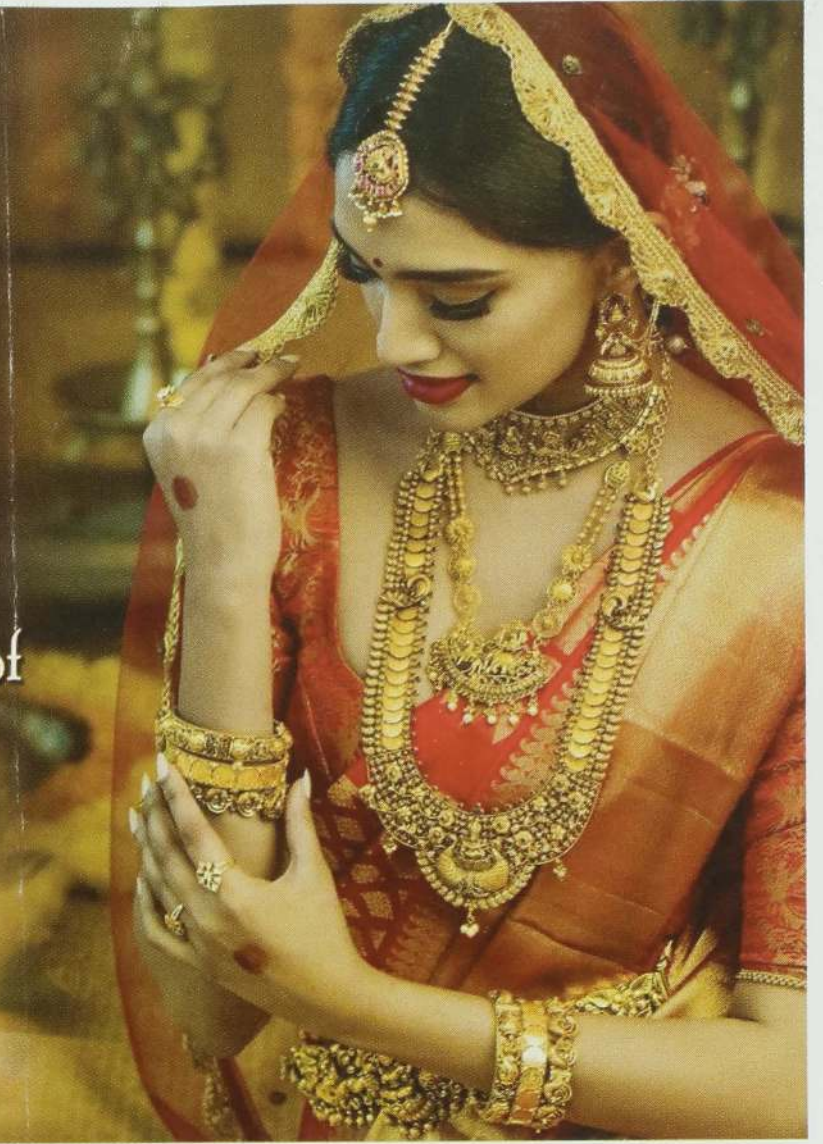
கலாசூர், கலாநிஷணம்
அன்பு ஜவஹர்ஷா

தரமான தங்க நகைகளுக்கு....

Nagalingams Jewellers

Designers and Manufacturers of
22kt Sovereign Gold
Quality Jewellery

101, Colombo Street, Kandy.
Tel: 081 - 2232545

CENTRAL ESSENCE SUPPLIERS

Suppliers to Confectioners & Bakers

Dealers in all kinds of Food Essences,
Food Colours, Food Chemicals,
Cake Ingredients Etc.

76B, Kings Street, Kandy.

Tel: 081 - 2224187,

081 - 2204480, 081 - 4471563

ஒளி: 23

சுடர்: 03

267

பகீர்தலின் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேலுமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், எந்தாயர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

ஓவியர்: கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506

தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862

இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk

தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk

அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka

வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)

சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka

ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=

ஒரு வருடம்

Australia (AU\$)	50
Europe (€)	40
India (Indian Rs.)	1250
Malaysia (RM)	100
Canada (\$)	50
UK (£)	40
Singapore (Sin. \$)	50
Other (US \$)	50

☞ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்பானவர்கள்.

☞ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்
தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.

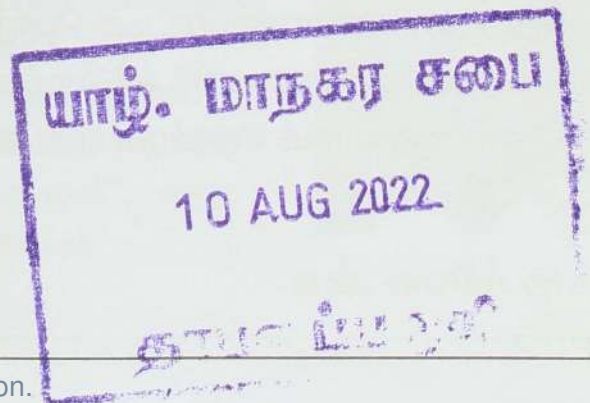
☞ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.

☞ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

இருளுள்ளே.....

- ☉ **கவிதைகள்**
 - தமிழ்நிலா 10
 - அலெக்சாண்டர் சொல்செதின்சின்/
எம்.எம். மன்ஸூர் 12
 - (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை) 12
 - மேமன்கவி 13
 - வேதா. இலங்காதிலகம் (டென்மார்க்) 19
 - ஹிஸாம் ஹிஜாஸ் 23
 - மொழிவரதன் 25
- ☉ **சிறுகதைகள்**
 - திருமதி ஹரண்யா பிரசாந்தன் 07
 - ஸ்ரீரஞ்சனி (கனடா) 14
 - ஏ.பீர் முகம்மது 21
 - கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் 28
- ☉ **கட்டுரைகள்**
 - எல். வஸீம் அக்ரம் 03
 - எம்.ஏ. நுஃமான் 11
 - வாகரைவாணன் 18
 - நிலவூர்ச் சித்திரவேல் 26
 - கா.தவபாலன் 31
- ☉ **அனுபவக் குறிப்பு**
 - ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம் 33
- ☉ **பத்தி**
 - பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 38
- ☉ **வாசகர் பேசுகிறார்** 40

இசுரியர் பக்கம்

எரிபொருள் தட்டுப்பாடு நீக்கப்படுவது அவசியம்

நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் எரிபொருள் தட்டுப்பாடு பல்வேறு வகைகளில் நாட்டு மக்களுக்குப் பெருஞ் சிரமங்களை ஏற்படுத்தியவண்ணம் இருக்கிறது. பொதுப் போக்குவரத்து பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அரசாங்க அலுவலகங்கள் மற்றும் தனியார்துறை அலுவலகங்கள் இயல்பாக இயங்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேலைக்குச் செல்லும் பொதுமக்கள், பாடசாலை செல்லும் மாணவர்கள் எனப் பலதரப்பினரும் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளனர்.

தற்போது எரிபொருள் விநியோகத்தில் பல சீர்கேடுகள் காணப்படுகின்றன. எரிபொருட்களைப் பதுக்கும் செயற்பாடுகளும் கறுப்புச் சந்தையில் அவற்றை விற்பனை செய்யும் நடவடிக்கைகளும் காணப்படுவதால் சாதாரண மக்கள் எரிபொருட்களை பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலைமை ஏற்படுகின்றது.

எரிபொருள்துறை அமைச்சினால் எரிபொருட்களை வாகனங்களுக்கு வழங்குவதற்கு தேசிய எரிபொருள் அனுமதி அட்டை முறைமை நாடளாவிய ரீதியில் அமுல்படுத்தப்படவுள்ளதாக வலுசக்தி அமைச்சர் காஞ்சன விஜேசெகர தெரிவித்திருக்கிறார். இந்த நடைமுறையை ஆகஸ்ட் முதலாம் திகதி முதல் ஆரம்பிக்க எதிர்பார்ப்பதுடன் தற்போது தெரிவு செய்யப்பட்ட எரிபொருள் நிரப்பு நிலையங்களில் சோதனை முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படவுள்ளதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

எரிபொருட்களை சட்டவிரோதமான முறையில் சேகரித்து அதிக விலையில் விற்பனை செய்பவர்களை கைது செய்யும் பொலிசாருக்கு 50ஆயிரம் ரூபா முதல் மூன்று இலட்சம் ரூபா வரையில் பணப்பரிசு வழங்கப்படவுள்ளதாக பொலிஸ்மா அதிபர் சி. டி. விக்ரமரத்ன தெரிவித்துள்ளார். எரிபொருள் தட்டுப்பாடு காரணமாக நாடளாவிய ரீதியில் அதிகரித்துவரும் எரிபொருட்களின் தேவையைப் பயன்படுத்தி சிலர் சட்ட விரோத எரிபொருள் சேகரிப்பு மற்றும் அதிக விலைக்கு விற்பனை செய்வதால் நுகர்வோர் கடும் அசௌகரியங்களை எதிர்நோக்கியுள்ள நிலையில் இதனைத் தடுக்கும் வகையிலேயே குறித்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படவுள்ளதாக பொலிஸ்மா அதிபர் தெரிவித்துள்ளார்.

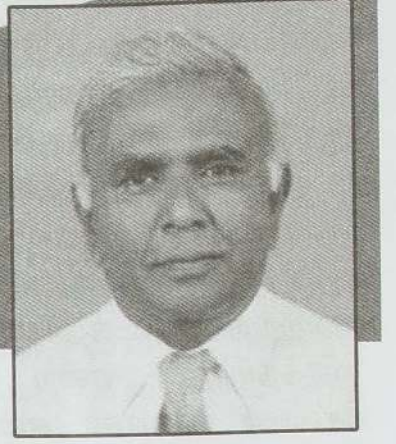
தற்போதுள்ள நிலையில், எரிபொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்போவதாக அரசாங்கம் கூறிவருகின்ற போதும் மக்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு எரிபொருளை இறக்குமதி செய்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

நாட்டை முடக்கத்திலிருந்து மீள்வதற்கும் மக்களின் அன்றாடப் பணிகள் இடம் பெறுவதற்கும் எரிபொருள் தட்டுப்பாட்டை நீக்குவது அவசியமாகிறது. எரிபொருளுக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவுகின்ற இன்றைய சூழலில் உல்லாசப் பயணிகளுக்கான போக்குவரத்துகளும் பெரும் பாதிப்பைச் சந்தித்துள்ளன. எனவே நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தி மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் எரிபொருள் பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்ற நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

அட்டைப்பட அர்த்

அநுராதபுர மாவட்ட இலக்கிய முதுசொம் கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா

அநுராதபுர மாவட்டத்தில் சுமார் 9 வீதமான சிறுபான்மை மக்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்களது சமூக இருப்புப் பற்றிய பதிவுகளை இலக்கியங்களே தருகின்றன. இங்கு நூற்றாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வருகின்ற சிறுபான்மை மக்களது வாழ்க்கை பற்றிய பதிவுகள் மிக அரிதாகவே கிடைக்கின்றன. இன்று சிங்களப்பிரதேசமாக முகிழ்ந்தாலும் சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழர்களுக்கு 'குட்டி யாழ்ப்பாணம்' என்ற அடைமொழியுடன் இப்பிரதேசம் இருந்துள்ளதை இலக்கியப்பிரதிகள் வாயிலாக அறிய இயலும். இங்கு சமூக இருப்பின் அடையாளங்களை வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் நிரூபிக்க வல்ல ஒருவர் பற்றிய மிக முக்கிய குறிப்புகள் இவை.

அநுராதபுரத்தின் இலக்கியபிதாமகனாக தேசிய ரீதியில் எவர் மனதிலும் இருக்கின்ற ஒரு பெயர்தான் கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா. ஒரு கல்வியாளராக, ஆய்வாளராக, கவிஞராக, இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக, சிந்தனையாளராக, சமூக சேவகராக என்று பல்பரிமாண கதாபாத்திரமாக வலம்வருகின்றார்.

பல்வேறு இலக்கிய ஆளுமைகளை சந்தித்துள்ள நாம், அவர்களின் தனித்துவங்களை பதிந்து கொள்வதில் நமக்குள்ள வகிப்பங்கு ஒருவரை விஞ்சி ஒருவர் நம்முன் விதைகின்றார் எனில் அதற்குள் ஆயிரம் அர்த்தமுள்ள காரணங்கள் பொதிந்துள்ளன. எனது பாடசாலை அதிபராக இருந்து எம்போன்ற பல இளையதலை முறையினரை உருவாக்கிய எமது மாவட்டத்தின் இலக்கியத் தந்தை பற்றிய இப்பதிவுகள் இன்றைய இலக்கிய கடமையாகவும் தேவையாகவும் இருப்பதை இலக்கிய உலகம் நன்கறியும்.

கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா அவர்களின் இலக்கியப் பயணம்.

அரச துறைசார்ந்த எல்லா உத்தியோகத்தர்களுக்கும் விசேடமாக ஆசிரியர்களுக்கு

இலங்கை முழுவதும் அநுராதபுரம் என்றவுடன் முன்நிற்கும் பெயர்தான் இந்த கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா.

இவரது தந்தை ஒரு கவிஞன். அன்பு தாசன் என்ற புனைபெயரில் ஆக்கங்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். சிறுவயதிலே தனது தந்தையை இழந்த கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா தந்தையின் பின்புலத்தினாலும் தனது பள்ளி ஆசிரியர்களின் ஊக்குவிப்பாலும் தனது ஆர்வத்தினாலும் தான் 7ஆம் வகுப்பு கற்கும்போதே இலக்கிய உலகில் தடம்பதித்துக்கொண்டார்.

அநுராதபுரம் சென் ஜோசப் கல்லூரி மாணவராக இருந்த காலப்பகுதியில் மாணவர்குரல் எனும் பாடசாலைச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தமை இவரது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு கால்கோளிட்டதாகும். அத்தோடு இளைஞனாக இருந்த காலப்பகுதியில் புத்தொளி தமிழ்ச்சுடர் ஆகிய கலை இலக்கிய இதழ்களை வெளியிடுவதில் இணையாசிரியராகவிருந்து பங்களித்துள்ளார்.

1960களில் அநுராதபுரத்தில் பல்வேறு கையெழுத்து சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. 1960 – முதல் 1970 வரையான காலப்பகுதி அநுராதபுரம் கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளின் பொற்காலம் எனலாம்.

மறைந்த அமீர் கல்தான், பி.ஏ.சி. ஆனந்தராசா இருவரையும் ஆசிரியராக கொண்டு 'இளைஞர் குரல்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டனர். 'புதுமை ஒளி', என்ற சஞ்சிகையும்

எல். வஸீம் அகர்ம்

மாதாந்தம் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதன் ஆசிரியராக இணைந்து செயற்பட்ட மறைந்த ஆசிரியர் இரா நாகராசன், இரா விநாயகமூர்த்தி ஆகியோருடன் இணைந்து அப்போது அன்பு ஜவஹர்ஷா 'தமிழ்ச்சுடர்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். அக்காலப்பகுதியில் பேனா மனோகரன் 'கலைமதி' என்ற இதழையும், மறைந்த சட்டத்தரணி எஸ்.எச்.எம். சஹீர் 'வீரத்தமிழன்' என்ற சஞ்சிகையையும், எஸ். சேவியர் குலாஸ் என்பவர் 'அன்பன்' என்ற இதழையும் வெளியிட்டதுடன், மாணவர் ஆக்கங்களுக்காக 'பெட்டகம்' என்ற இதழும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இவ்விதழ்களில் பலவற்றில் பங்களித்துள்ள இளைஞனாக அன்பு ஜவஹர்ஷா தனது இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்டு வந்தார்.

இதன் தொடர்ச்சியாக 1970களில் அநுராதபுரம் கலைச் சங்கத்தை நிறுவி பல்வேறு கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தார். இதன் விளைவாக 'களம்' என்ற மும்மாத இதழ் வெளிவந்ததுடன், கவியரங்கம், கலையரங்கம், விமர்சன அரங்கம் நூல் வெளியீடுகள் என்று பல கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் நடந்தேறின. இவற்றினை இணைச் செயலாளராக நின்று ஒப்பேற்றினார்.

1970களில் எழுந்த புதுக்கவிதை கலாசாரம், அநுராதபுரத்தில் பாரியதொரு இலக்கியப் பரிவர்த்தனையை நிறுவிச் சென்றது. இதன் பேறாக தமிழகத்தின் பாண்டிச்சேரியில் வெளிவந்த 'ஏன்' இதழின் இலங்கைக்கான மலரை பாலகிரியுடன் இணைந்து அன்பு ஜவஹர்ஷா தொகுத்தார்.

1971இல் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுக் கொண்ட அன்பு ஜவஹர்ஷா பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் நுழைந்ததன் பின்னர் தனது இலக்கிய நட்பு வட்டாரத்தை மேலும் வகுத்துக் கொண்டு பயணிக்கத் தொடங்கினார். அங்கு திக்குவல்லைக் கமால், ஜவாத்மரைக்கார், கலைவாதிக் கல்லீ, மூதூர் மொஹிதீன் மற்றும் பிரபல ஓவியர் ரமணி அவர்களுடனான நட்பும் கலாசாலை வாழ்வும் தனது இலக்கியப்பணத்தின் இன்னொரு மைல்கல்லாக குறிப்பிடுகின்றார், அன்பு ஜவஹர்ஷா.

இலக்கிய வெளியீடுகள்

இலங்கையின் புதுக்கவிதை முயற்சிகள் பரிமாணங்கொண்டு விசாலிக்கத் தொடங்கிய

காலப்பகுதியில் இலங்கையின் முதன்முதலாக கவியரங்கின்போது கவியரங்குக் கவிதைகளை தொகுப்பாக வெளியிடும் முயற்சியாக அன்பு ஜவஹர்ஷா 'சிதைந்து போகும் சிறப்புக்கள்' என்ற தொகுதியையும் பேனா மனோகரனுடன் இணைந்து 'புத்துலகம் படைப்போம்' என்ற தொகுதியையும் 1973ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இவரது முதலாவது தொகுதியாக 'காவிகளும் ஒட்டுண்ணிகளும்' என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுதி 1975ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இத்தொகுதி சமகால சமூக அரசியல் பிரதிபலிப்புகளாக இருந்ததுடன், இன்றும் சமவுடமை வாதத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் ஒரு கவிதைத் தொகுதியாக இருக்கின்றது.

அத்துடன் இலங்கையில் பலபாகங்களில் வசிக்கும் 44 புதுக்கவிதையாளர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து 'பொறிகள்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். இதுவும் இலங்கை புதுக்கவிதை வரலாற்றில் முதன்முயற்சியாகும். அத்துடன் இன்று தமிழகத்தில் வசிக்கும் அநுராதபுரத்துக் கவிஞர் பேனா மனோகரனின் கன்னிக் கவிதைத் தொகுதியான சமைகள் தொகுதியை வெளியிடுவதில் பிரதான பங்காற்றினார். இவரது கலை இலக்கிய சமூக நினைவுகளை 'அழியாத கோலங்கள்' என்ற பெயரில் தொடர்ச்சியாக முகநூல் ஊடாக பதிவேற்றி உள்ளதுடன், அதனை ஒரு கையடக்க தொலைபேசிகளுக்கான மென்பொருள் ஒன்றாக மாற்றியிருக்கின்றமை ஒரு புதுமையான முயற்சியாகும். இது நூலாக வெளிவரவேண்டும் என்பது எனது தனிப்பட்ட கோரிக்கையாகும். ஆசிரியர் சேவைகள் தொடர்பாக 'இலங்கை ஆசிரியர் சேவை விதிக்கோவையும், இலங்கை ஆசிரியர் சேவை' ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

ஏனைய இலக்கிய முயற்சிகள்

மன்னார் தாராபுரம் அல் மினா பாடசாலையிலிருந்து 'மினா' என்ற சஞ்சிகையையும், அநுராதபுரம் ஸாஹிராவிலிருந்து 'பிறையொளி' என்ற சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டு மாணவர் எழுத்து முயற்சிகளுக்கு கால்கோளிட்டார். அதிபர் தொழிலில் இருந்து விடுகை பெற்றதும், அநுராதபுரம் ஸாஹிரா பாடசாலைச் சமூகம் 'பிறையொளி அன்பு ஜவஹர்ஷா' சிறப்பு மலரை வெளியிட்டு பெருமை சேர்த்துக் கொண்டது. அநுராதபுரம் சாஹிராவின்

பொன்விழா மலரையும் வெளியீடு செய்வதில் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளார்.

ஆவணங்களை மிக நுட்பமாக கையாளும் இவர், அநுராதபுர பிரதேச சிறுபான்மை மக்களது பூர்வீக வரலாற்று ஆவணம் என்ற நூல் ஒன்றை அல்ஹாஜ் எஸ்.எச். முத்தலிப் அவர்களின் துணைகொண்டு 'முதுசொம்' என்ற பெயரில் ஆய்வு நூலைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். தவிரவும் தமிழ், சிங்கள நாளேடுகளிலும் பல்வேறு புனைப்பெயர்களில் ஆக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளார். 'நான் + நீ = நினைவுகள்' எனும் காவியத்தை தினகரன் இதயராகம் பகுதியில் தொடராக எழுதி வந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பண்டாரநாயக்க மகாநாட்டில் 'கடந்த இருபது வருடகால புதுக்கவிதை வளர்ச்சி' எனும் ஆய்வுக்கட்டுரையை சமர்ப்பித்தார்.

அநுராதபுரத்தில் 2000ஆம் ஆண்டுகளின் பின் செய்யப்பட்ட எல்லா இலக்கிய முயற்சிகளிலும் முக்கிய தூணாக நின்று, போஷகராக செயற்பட்டு வந்துள்ளார். இதன் பேறாக வெளிவந்த நின்றபோன அநுராதபுரிகலை இலக்கிய வட்ட வெளியீடான 'அநுராகம்' சஞ்சிகையினதும் தொடர்ச்சியாக வெளிவரும் அநுராதபுரம் நண்பர்கள் இலக்கிய குழு வெளியீடான படிகள் சஞ்சிகையினதும் போஷகராக செயற்பட்டு வருகின்றார். மல்லிகை அநுராதபுரப் பிரதேச சிறப்பு இதழை வெளியிடுவதிலும் பெரும் பங்காற்றியதுடன், மல்லிகை, ஞானம் போன்ற இதழ்களை இப்பிரதேசத்து இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். 1990களில் வடக்கில் இடம்பெற்ற இனக் கலவரத்தின் வழியே தனது இலக்கிய ஆவணங்களை இழந்துள்ள துரதிஷ்டம் இவருக்குண்டு.

படிகள் சஞ்சிகையின் 05ஆவது ஆண்டுச் சிறப்பிதழில் அநுராதபுர பிரதேச கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகள், என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளதுடன், 10ஆண்டுச் சிறப்பிதழில் ஒரு நூற்றாண்டுகால பகுப்பிலிருந்து அநுராதபுர கலை இலக்கியப் பதிவுகள் என்ற கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளார். இதனால் இப்பிரதேச கலை இலக்கிய முயற்சிகளின் முக்கிய விடயங்களை ஆவணங்களாக தந்துள்ள பெருமை இவரையே சாரும். இது இந்தப்பிரதேச இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப் பதிவாகிறது.

கல்விப் பணிகள்

உதவி ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் இருந்து பாடசாலைகளுக்கு உச்ச அளவிலான சேவையை வழங்கியுள்ளார். தனது சொந்த நிதியை அதிகம் கிரயம் செய்து பாடசாலைக்கு வளங்களை அள்ளித் துத்தந்த அதிபர் பட்டியலில் முன்நிற்பவர் அன்பு ஜவஹர்ஷன என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையே. நிலவிலிருந்து நன்கொடை கிடைக்குமாயின் அதனைச் சென்று பெற்று பாடசாலைக்கு வழங்க வேண்டும் என்பது அவரது கனவாக இருக்கும். பாடசாலையை இரண்டாவது மனைவியாக திருமணம் முடித்தவர் போன்று சதா பாடசாலை வளாகத்திலே இருப்பார். தனது சகயினத்திற்கு செலவு செய்த பணத்தை பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு செலவு செய்ய முடியாதுபோனதாக ஆதங்கப்படுபவராக இருப்பார். அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட ஓய்வூதிய நிதியை பாடசாலை அபிவிருத்திக்கும், மாணவர் அபிவிருத்திக்கும் செலவு செய்த பெருந்தகை இவர்.

இலங்கை ஆசிரியர் சேவை, இலங்கை அதிபர் சேவை, பொது நிர்வாக சேவை உள்ளிட்ட பல்வேறு தொழில்சார் வழிகாட்டல்களையும் சுற்று நிருபங்கள், தாபன விதிகள் என்பனவற்றை ஆவணமாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதுடன், அதனை தேவைக்கேற்ப பத்திரிகைகள், சமூக ஊடகங்கள் வாயிலாக பதிவேற்றி தமிழ் மொழி மூல துறைசார் ஆவணக் காப்பாளராக இருப்பது இலக்கியப் பணிகளுக்கு அப்பால் மிக முக்கியமானதாகும். இது இன்று ஆயிராக்கணக்கான அரச ஊழியர்களின் தொழிசார் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளாக இருப்பது கண்கூடு.

சிங்களம், ஆங்கிலம் மொழிகளில் வருகின்ற அரச தொழில்சார் ஆவணங்களையும் மொழிபெயர்த்துள்ளதுடன், தானாக தயாரிக்கின்ற சம்பள விபர முறைமைகளை சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்த்து அரச காரியாலயங்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் இலவசமாக விநியோகித்துள்ளார்.

2004ல் தரம் பெற்ற அதிபர் சேவைச் சங்கத்தின் அகில இலங்கைத் தலைவராக இருந்து செயற்பட்டு அச்சங்கத்திற்கு பல்வேறு சேவைகளை ஆற்றியுள்ளார். ஓய்வு பெற்றதன் பின்னர், ஆசிரியர், அதிபர் பயிற்சியாளராகவும் வளவாளராகவும் இருந்து

வருகின்றார். வடமத்திய மாகாண கல்வித் தரக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் கலாசாரக் குழு உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். அவ்வாறே அல் இஸ்லாஹ் என்ற முன்பள்ளி ஒன்றையும் முன்னின்று செயற்படுத்தி வருகின்றார்.

தொடர்ந்து கல்வித்துறைசார் ஆவணங்களையும் சம்பளம், படிகள் பற்றிய விடயங்களில் முழுமையான ஆவண கர்த்தாவாக தொழிற்படுகின்றார்.

க்டைத்த கெளரவங்கள்

ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர், இலங்கை அரசின் கலாபூஷண விருதைப் பெற்றுள்ளதுடன், 2015ம் ஆண்டு வடமத்திய மாகாண கலாசார திணைக்களத்தின் கலாகுரி விருதையும் பெற்றுள்ளார். தவிரவும் பெரும்பான்மை அதிபர்களுடன் போட்டியிட்டு சிறந்த அதிபருக்கான ஜனாதிபதி விருதையும் பெற்றுள்ளார். சமாதான நீதவான் பட்டம் பெற்ற முதல் முஸ்லிம் அதிபர் என்ற கௌரவம் இவரைச் சாரும். 2002இல் உலக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய மாநாட்டில் விருது வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டள்ளார். படிகள் சஞ்சிகையின் வருடாந்த கௌரவிப்பிலும் கௌரவம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அரசியல் கௌரவங்களும், விண்ணப்பித்த பட்டங்களுக்கும் என்றும் ஆட்படாத அன்பு ஜவஹர்ஷா தனக்கான தனிப்பாதையை வகுத்துச் செயற்பட்டள்ளமை முன்னுதாரண வரலாறாகின்றது.

முடிவுரையாக

எதையும் சிதைக்காமல் அழகாக செப்பமாக செய்வதுடன் அதன் வினைத்திறனை மக்கள் மயப்படுத்துவதிலும் ஆர்வமாக இருப்பதுடன், அநுராதபுர மாவட்ட தமிழ் கலை இலக்கிய நூற்றாண்டு வரலாற்றை எழுதி படிகள் 10ஆவது ஆண்டு மலரில் ஆவணமாக்கியுள்ளமை இவர் எமக்குள்ள முன்னுதாரணமாக இருக்கின்றார்.

அநுராதபுர மாவட்டத்தில் நடக்கின்ற கல்வி, கலை இலக்கிய முயற்சிகளின் முதுசொமாக இருப்பதுடன், இவருக்காக பேனா மனோகரன், கெகிராவ சஹானா, கெகிராவ சுலைஹா, வஸீம் அக்ரம் உள்ளிட்டவர்களின் நூல்கள் சமர்ப்பணமாக்கப்பட்டுள்ளன. இது இவ்விலக்கியப் பிதாமகனின் இலக்கியப் பங்களிப்பை முகஸ்துதியின்றி முன்னிறுத்தும் முக்கிய உசாத்துணைகளாகின்றன.

இன்று படிகள் சஞ்சிகை தொடர்ச்சியாக 15 ஆண்டுகளுக்கு மேல் வெளிவருகின்றது எனின் அதற்கு அத்திபாரமாக பின்னிற்பவர் இந்த அன்பு ஜவஹர்ஷாதான் என்ற பெருமையுடன், இவர்காலத்தில் வாழ்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்ற வகையில் இன்று நாம் பேருவகை அடைகிறோம்.

கல்விப் புலத்திலும், இலக்கியப் புலத்திலும் பாரிய இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்துவிட்டு அமைதியாகவிருக்கும் கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா ஒரு சாதனையாளர்தான்.

○○○

எழுத்தாளர்கள் பலரது வேண்டுகோளுக்கு அமைய ஒப்பீட்டி முடிவு பிற்போடப்பட்டுள்ளது.

அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்)
ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2022

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 10,000/= இரண்டாம் பரிசு: ரூபா 5,000/= மூன்றாம் பரிசு: ரூபா 3,000/=
ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டிக்கான விதிகள் : சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்வேண்டும். போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும். தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் "அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி" எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி: 30.08.2022

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. - ஆசிரியர்

சிறுகதை

அமரர் செம்யன் செல்வன் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி 2021

இணையாத இணையங்கள்

ஆறுதல் பரிசு

கைகளை நீட்டி சோம்பலை முறித்தான் கோபி. சாரனை வாயால் கவ்விக் கொண்டே வெளியே பார்த்தபோது அந்த மோட்டார்வண்டி ஹார்னை ஒலிக்கச் செய்தவாறு அவன் வீட்டு வாசலில் நின்றனுகொண்டது. அந்த நபர் ஹெல்மட்டை கழற்றியபோதுதான் கோபிக்கு பதட்டம் விழிகளில் அப்பிக்கொண்டது.

“இது தான் சேர் கோபிட வீடு” தகர கேற்றை கைகளால் தள்ளியவாறு நிமல் வந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் கோபியின் கண்களுக்கு நண்பனாய் தெரியவில்லை. துரோகியாய் தெரிந்தான். மூளை விழித்துக் கொண்டது. உடனே ஓட வேண்டும். இங்கிருந்தால் ஆபத்து. நரம்புகள் கோபியின் மூளைக்கு செய்தி அனுப்பின. சாரனை உதறி எறிந்து விட்டு காற்சட்டைக்குள் அவசரமாக கால்களை புகுத்திக் கொண்டான் அவன். குளியலறைக்கும் வீட்டுக்குமான இடைவெளி ஒன்றும் பெரிதல்ல.. ஒரு பலகை தான்... அதை மெதுவாக தூக்கி சாத்தி வைத்துவிட்டு விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினான் கோபி.

“கோபி... கோபி...”

“யாரது??... வாங்க சேர்..இருங்க ..கதிரை எடுத்து வாறன்” அம்மா பவானி அந்த உடைந்த பிளாஸ்டிக் கதிரையை எடுத்துப் போட்டாள்.

“நீங்க கோபிட அம்மா தானே?...என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கான் அவன்?.. இந்த கொரோனாவால் இப்ப ஒன்லைனில்தான் எல்லாப் பாடமும் நடக்குது. கோபி எந்த கிளாசுக்கும் வாறல்ல.. நல்லாப் படிக்கிற பிள்ள.. பழுதாப் போப்படாதே எண்டுதான் வீடு தேடி வந்து சொல்றன். வீடு வீடாப் போய் எல்லாப் பிள்ளைகளும் படிக்கிறத எங்கள செக் பண்ண சொல்லியிருக்காங்க.. போன கிழமையும் பள்ளில யாருக்கும் தெரியாம வகுப்பு வச்சனாங்க.. அப்ப வந்தவன். இப்ப கொரோனா அதிகம் பரவுறதால. பள்ளில

கிளாஸ் வைக்க ஏலா.. எல்லாம் ஒன்லைன் தான்... எங்க அவன்?”

“எங்க போறான்.. வாறான் எண்டெல்லாம் சொல்றல்ல சேர் அவன்... இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கான்.. எங்களிட்ட போன் இல்ல சேர்.. பக்கத்து வீட்டில கேட்டா அவங்கட பிள்ளைகள் படிக்கோணுமாம் எண்டுறாங்க. அதான் வகுப்புக்கு வாறல்ல..”

“ஏதாவது ஒரு வழி செய்யத்தானே வேணும். இப்பிடயே இருந்தா கோபிட படிப்பு போயிடும்.. இனி போன் இல்லாட்டி படிப்பில்ல.. ஒன்லைனில எக்சாம் எல்லாம் நடக்குது. அவன்ட மாக்ஸ் எல்லாம் அனுப்போணும். இந்த வருசம் ஓஎல் எழுதுற ஐடியா இருக்கு தானே என? நீங்க வெளிக்கிட்டுத்து இருந்தா மட்டும் காணாது. பிள்ளையிட படிப்பயும் பாக்கோணும்.இப்பிடி ஒரே வீட்ட வந்து சொல்லஏலா...அவன் ஒன்லைன் கிளாசுக்கு ஒழுங்கா வரச் சொல்லுங்க.. விளங்குதா?”

சேர் மோட்டார் வண்டிக்கு உயிர் கொடுத்தபோது நிமல் காதுகளில் கிசுகிசுத்தான்.

“சேர்.. எனக்கு கோபி எங்க இருப்பான் எண்டு தெரியும்..”

கோபி காய்ந்த அந்த கம்புச்சள்ளியால் மணலில் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்த சிறிய வைரசால் உலகமே சுருண்டு போயிருக்கும் காலம். வீதிகள் வெறிச்

திருமதி.ஹரண்யா பிரசாந்தன்

சோடிக் கிடக்க மனிதர்கள் சிறை வைக்கப் பட்டிருந்தார்கள் வீடுகளுக்குள். இந்த வருடம் சாதாரணதர பரீட்சைக்கு தோற்றும் நிலை பயங்கரத்தை இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. இணையத்தினூடான கல்வியில் அனைவரும் இணைந்திருந்தார்கள். கோபி கெட்டிக்காரன் தான். எல்லாப் பரீட்சைகளிலும் தடம் பதிப்பவன் தான். ஆனால் இணையக்கல்வி அனைவரையும் இணைக்க முயற்சிக்கவில்லை. பொருளாதார நிலையே கல்விக்கான வாய்ப்பை தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையில் உருவான வட்ஸ்அப் குழுக்கள் சும் வகுப்புக்கள் ஒன்லைன் பரீட்சைகள் கோபிக்கு மறுக்கப்பட்டன. அதற்கு பெரிதான காரணம் ஒன்றுமில்லை. அவனிடம் செல்லிடதொலைபேசியில்லை.

“கோபி...டேய்..” மணலைத் தட்டியவாறு எழுந்து கொண்டான் கோபி.. நிமல் சேரை இங்கேயே கூட்டி வந்து விட்டானே என்று எண்ணும் போது இதயம் கனத்தது. இவனுக்கு என்னதான் பிரச்சனை? வீட்டில் இருப்பது நிம்மதியில்லை என்று இங்க வந்தால் இங்கும்....

“டேய்... ஏன்டா கிளாசுக்கு வாறல்ல? உனக்கு ஒருதரம் சொன்னா விளங்காது என்ன? யாரோடும் சேந்து படிக்கலாம் தானே”

“இல்ல சேர்..எல்லாருக்கும் கிளாஸ் தொடர்ந்து நடக்குது. ஒரு போனில எல்லாரும் படிக்க ஏலாதே.. போன் ஒண்டு வாங்கின உடனே நான் வருவன் சேர்”

“நீ இப்பிடி ஒரே வராம விட்டியெண்டா ஒஎல் எழுத ஏலாமப் போகும். பத்தாம் ஆண்டிலும் கொரோனா பிரச்சன.. இப்ப பதினோராம் ஆண்டிலும் பிரச்சன.. இப்பவும் நீ வராம இருந்தியெண்டா.. பாஸ் பண்ண ஏலா.. விளங்குதா? உன்ன விட செய்ய ஏலாம இருந்த பிள்ளைகளெல்லாம் இப்ப ஒன்லைன் கிளாசுக்கு ஒழுங்கா வந்து படிக்குதுகள். நீ விளையாடிக் கொண்டு திரியிறா?”

“.....”

“இனி நேரில வந்து நான் கதைக்க மாட்டன்... கிளாசுக்கு ஒழுங்கா வந்திரோணும்”

நிமல் அவரை வழியனுப்ப சென்றிருந்தான். நான் செய்த தவறு என்ன? வறுமையில் பிறந்தாலும் சாதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இதயத்தில் புதைந்து கிடந்தது. பாடசாலைக்கு ஒருநாள்கூட விடுமுறை எடுத்ததில்லை.

பாடங்களில் குறைந்த புள்ளி பெற்றதுமில்லை... ஆனால்.. இந்த வைரஸ் என் வாழ்க்கையையும் புரட்டிப் போடும் என நினைக்கவில்லை.. தொலைபேசி இப்போது அத்தியாவசிய தேவையாய்... கல்விக்கான கனவு நெடு தூரத்தில் நீண்டு கிடந்தது.

“சேர் காலயிலயே எங்கட வீட்ட வந்திட்டார்டா.. கொப்பியெல்லாம் செக் பண்ணவர் எல்லாம் எழுதிருக்கனா எண்டு பிறகு உண்ட வீட்ட காட்டச் சொன்னவர். ஆதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனான்.” நிமல் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

“உனக்கு தெரியும் தானேடா... என்னட்ட போன் இல்ல எண்டு.. பள்ளில கேக்கக்குள்ளயும் நான் எத்தின தரம் சொன்னனான். ஒன்லைன் கிளாசுக்கு வா எண்டா எப்படிடா போற? நீ அவர கூட்டித்து வீட்ட ஏன்டா வந்தனீ?”

“சேருக்கு நல்லாத் தெரியும்.. நீயும் நானும் நல்ல பிரெண்ட்ஸ் எண்டு.. உண்ட வீடு தெரியா எண்டா நம்புவாராடா?”

சிறிது மௌனம்... நிமலே மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“கோபி...நீ தான் கொஞ்சநாள் வேலைக்கு போனீ தானே? அதில போன் வாங்கலாம் எண்டா?”

பொக்கற்றுக்குள் கசங்கிப் போயிருந்த அந்த ஆயிரம்ரூபா தாள்களை வெளியில் எடுத்தான் கோபி.

“நாலுநாள் தாண்டா வேலைக்குப் போனன். அதுக்குப்பிறகு கொரோனாவால மேசன் வேல இல்ல.. இப்ப நாலாயிரம் கையில் இருக்கு.. இன்னும் காச வேணும் ஒரு ஸ்மார்ட் போன் வாங்கிறதுக்கு எண்டு வேலைக்கு வந்த அண்ணாக்கள் சொன்னாங்க. இண்டையோட

ஊரடங்கு போடுறாங்க.. எப்ப எடுப்பாங்களோ தெரியா.. எனக்கு ஒண்டுமே விளங்குதில்லடா”

“உங்கட அம்மாட்ட சொல்லியிருந்தா எல்லாம் சிம்பிளா முடிஞ்சிருக்கும்” நிமல் புன்முறுவல் பூத்தான்.

நிமல் எதை மனதில் வைத்து இதை யெல்லாம் சொல்லுகிறான் என்பது கோபிக்கும் தெரியும். நிமல் நல்லவன் தான். ஆனால் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் குத்திப் பேசுவான்.

அம்மா பவானி பற்றி ஊரில் அப்படித்தான் கதைப்பார்கள். அப்பாவைப் பற்றி கோபி ஓரளவே அறிந்திருந்தான். இப்போது அவர் உயிரோடு இல்லை. அம்மா பவானி அப்படிச் சொன்னதில்லை. அப்பாக்கள் வந்து போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்வாள். தன் பெயருக்கு முன்னால் எல்லாருடைய பெயர்களையும் சேர்த்துக் கொள்வது தவறு என்று கோபிக்கு தெரியும். அதனால் இந்த வருகைதரு அப்பாக்களை அவனுக்கு பிடிப்பதில்லை.

சிறு மனக்கசப்பு பெரிதாய் வளர்ந்திருக்க அம்மாவோடு பேசுவதையே குறைத்துக் கொண்டான் கோபி. வீட்டில் இருப்பதையும் தவிர்த்து வந்தான். பெரும்பாலும் அவன் பொழுதுகள் பாடசாலையோடே கழியும். இப்போது வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் பரந்து கிடந்த இந்த மணல்வெளியே அவன் தஞ்சம். ஆனால் இந்த வருகை தருபவர்களால் தான் உடலில் குருதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ சாப்பாட்டைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டியதில்லை. சிறு வயதில் அது பெரிதாக புரியவில்லை. புரிந்தபோது அதை சிறிதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

இந்த சாக்கடைக்குள் இருந்து வெளியே வர அவனுக்கு பலம் கொடுத்தது கல்விதான். இப்போது அந்த கதவும் சாத்தப்பட்டு விட்டது. மனக்குமுறல்கள் வெடிக்கும் போதெல்லாம் தஞ்சமளித்தது பாடசாலை கட்டடங்கள் தான். அவையும் மூடப்படுகின்றன என்ற போது...

“என்னடா? யோசன? கோபி நம்மட சந்தியில இருக்கிற போன் கடயில நாலாயிரத்துக்கு பழைய போன் எடுக்கலாமா என்று கேட்டுப்பாரன்”

மேக எண்ணங்களில் பளிச் மின்னல்....

“கோபி.. ஊரடங்கு இரவைக்கு தானேடா... இப்ப போனாக்கூட கேட்டுப் பாக்கலாம். புது

போன் வாங்கத்தான் கூட காச வேணும். பழைய போன் எடுக்கலாம். நானும் வாறன் வா... போவம்”

கோபியின் மனம் இப்போது ஓரிடத்தில் இல்லை.. எல்லா உணர்வுகளும் அவனுக்குள் கொட்டிக்கிடந்தன. கைகளுக்குள் எப்படியாவது தொலைபேசியை சிறைபிடிக்கவேண்டும்... தன் கல்விக்கான வாசல்... செல்லிட தொலைபேசியின் திரையில் தெளிவாக தெரிந்தது அவனுக்கு... கடைக்குள் வார்த்தைகளால் போராடி ஒருவாறு ஒரு பழைய செல்லிடத் தொலைபேசியை வாங்கி விட்டான் கோபி.

பழைய போனாயிருந்தாலும் அவன் நோய் தீர்த்த நிவாரணி அதுவல்லவா? பலமுறை அதை கைகளால் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான் அவன். நிமல் ஒன்லைனில் வகுப்புக்களுக்கு போவது எப்படி? வட்ஸப் குரூப்பில் இணைந்து கொள்வது எப்படி? ஒன்லைன் எக்ஸாம் எழுதுவது எப்படி? எல்லாவற்றையும் தெளிவுபடுத்தினான்.

பாடசாலை அனுப்பியிருந்த நேரகூசியைப் பார்த்தால் வகுப்புகளில் இணைவது ஒன்றும் இலகல்ல... பணத்தை விழுங்கும் இராட்சத திமிங்கிலமாய்... இணையம்...தொலைபேசிக் கென உருவான தொழில் தொடரும் கதையாகும் போல் தெரிந்தது. ஆனால் இப்போதைய நிலையில் யார் வேலை தருவார்கள்? இருந்தாலும் தன்னால் முடிந்தளவு வகுப்புக்களுக்கு போவது என்று முடிவு செய்து கொண்டான். மனதில் மகிழ்ச்சி நுரை... இன்றைய ஆங்கில வகுப்பு இரவு எட்டுமணிக்கு... தான் வகுப்பில் இணைந்து பேசுவதை நினைக்க... இனி யாரும் ஏசப் போவதில்லை.. நானும் ஒன்லைனில் படிக்கப் போகிறேன்....

மேசையில் போனை வைத்தவாறு அதையே கண் கொட்டாமல் பார்த்தான். குளித்து முடித்த பிறகு வாங்கிய டேட்டா கார்டை பதிவு செய்தால் சரி.. மேசையிலிருந்த புழுதி அதில் ஓட்டியிருந்தது...கிழிந்த சாரணின் ஒரு மூலையை கிழித்து அந்த துணியில் பத்திரமாக.. அதை கிடத்தி விட்டு திரும்பியபோது... “பவானி...” என்ற குரலோசையோடு அவன் உள்ளுழைந்தான். அவனைக் கண்டதும் கோபியின் விழிகளில் சிவப்பு படர்ந்தது. கைகளை பொத்திக் கொண்டான் கோபி.

“என்னடா... எப்பிடி சுகம்?” கேட்ட மகேசனைப் பற்றி சொல்ல வேண்டும். அடிக்கடி இங்க

வந்து தன் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டுபவன் அவன். இங்கிருக்கிற அநேக பொருட்கள் அவன் தயவில் கிடைத்தவை என்பதால் இவனை எதிர்த்து பேசமுடியாது. அம்மாவை அவன் திருமணம் செய்யப் போவதாக ஊரில் கதைத்தார்கள்... அவன் உரிமையை நிலைநாட்டி பேசும்போது அது உண்மையாயிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் கோபிக்குள் தோன்றி மறையும்.

கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்தால் நாற்றம் போகக்கூடும்... கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தன கால்கள்... தண்ணீரை அள்ளி ஊற்றிய போது மெதுவாய் ஆரம்பித்த சத்தம் அதிகரிக்கத்தொடங்கியது. அம்மாவுக்கும் அவனுக்கும் சண்டை சூடு பிடித்திருந்தது. தன்னோடு மட்டும் வாழவேண்டும் என்ற அவனது நிபந்தனையை அம்மா ஏற்றுக் கொண்டதேயில்லை... அது வழக்கமான ஆரவாரம்.

“அடியேய்... என்ன ஏமாத்தலாம் எண்டு நினைக்காத... யாருடைய இது? உண்ட இல்லாட்டி யாரிட? இங்க வாறவனுகளில யாரு வாங்கித்தந்த? எத்தினதரம் சொன்னான் உன்னட்ட? அவனுகள விட்டுரு எண்டு...?” அவள் கன்னங்களில் அறைந்தான் அவன்.

.....

“வீட்ட வாறவனுகள விட்டுப்போட்டு இப்ப போனிலயும் கதைக்கிறா என? இஞ்ச பாருட... நடிக்காத... சரியா? யாரோட நீ எப்பிடி எண்டு எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இன்னொரு முற நான் எதயாவது பார்த்தன் எண்டா... நீ இல்ல எண்டு நினைச்சிக்க... போன் என்னத்துக்கு நாயே. உனக்கு”

கோபி யோசித்தான்... போவதா இல்லையா? ஒன்னைன் வகுப்பு இருக்கிறதே... கட்டாயம் உள்ளே போக வேண்டும். உள்ளே மெதுவாய் எட்டிப் பார்த்தபோது...

அவளை ஓரமாய் தூர எட்டி உதைத்தவாறு செல்லிட தொலைபேசியை உச்ச வேகத்தில் எறிந்தான் அவன். கோபி “ஏய்.....” என்ற கூக்குரலோடு நகர தொலைபேசி தன் உயிரின் கடைசி நிமிடங்களில் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

ஒன்னைன் வகுப்புக்களும் எக்சாமும் கண் முன் விரிய... இணையக் கல் வி இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது.

நொறுங்கியது... தாலைபேசி மட்டுமல்ல....

காத்திருப்பேன்

அடித்துச்செல்லும் பேரலையே,
சிற்றலையாய் அணைத்தும் செல்லும்
சூறாவளியாய் தூக்கியெறியும் காற்றே,
மெல்ல வந்து தழுவியும் செல்லும்
கோடையில் பாளமாய் வெடித்த

பூமிப்பெண் வான்மழையின்

தூறலில்

நாணித் திமிறலைப்போல்

தென்றலாய் சிறுதூறலாய்

சிற்றலையாய்.....

எல்லாமுமாய் இரு கரங்களால்

எனை அணைக்கும் காலத்திற்காய்

அணையாத அன்போடு காத்திருப்பேன்

என் பேரன்பே!!!

சொல்-வாள்

கள்ளூறும் விழிகளிலும்

கன்னக் குழிக்குள்ளும்

காணாமல் போனோர்

காணாமலே போய்விட்டனர்

இவளும் கன்னக்குழிக்குள்

காணாமல் போனவள்தான்

ஆனாலும்.....

காணாமலே போகவில்லை

காதோரம் கதை சொல்வாள்.

அப்போதெல்லாம்

”அவள்,

சொல்- வாள்,

அதால் எனைக்

கொல்வாள்” - என்ற

ஏச்சுக்கள்

ஏகாந்த நிலைதந்து

வேறென்ன வேண்டுமென்று கேட்கும்

- தம்முந்லா

சுவாமி-விபுலாநந்தர் பற்றி ஹன்டி பேரின்பநாயகம்

சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றிய எனது நினைவுகள் எனது பாடசாலைக் காலத்துக்குப் பின்னோக்கிச் செல்கின்றன. அன்று பண்டிதர் மயில்வாகனம் என்று அறியப்பட்ட அவர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகப் பணியில் இருந்தார். ஐரோப்பிய ஆடை அணிந்து தன் அலுவலகத்துக்கு அவர் நடந்து செல்வதைக் கண்ட நினைவு மட்டும்தான் இப்போது இருக்கிறது. ஒரு சுவாமியாருக்குரிய காவி ஆடை அணிந்து ராமகிருஷ்ண மிசனில் அவர் சுவாமியாரான பின்னர்தான் அவருடன் எனது நெருங்கிய உறவு ஆரம்பித்தது. கலாசார மறுமலர்ச்சியையும், அரசியல் விடுதலையையும் வேலைத்திட்டமாகக் கொண்ட மாணவர் காங்கிரஸ் (பின்னர் இளைஞர் காங்கிரஸ்) தங்கள் வாழ்நாளிலேயே மாற்றத்தைக் காணும் ஆர்வம் கொண்ட இளைஞர்களின் ஓர் உயிர்ப்புள்ள இயக்கமாக அப்போது இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. விபுலாநந்தரும் அப்போது ஒரு இளைஞர்தான். எங்களைவிட முதிர்ச்சிபெற்ற இளைஞர். தலைமைத்துவமும் வழிகாட்டலும் வேண்டி நாம் அவரிடம் சென்றோம்.

அந்தக் காலத்தில் தமிழ்மொழியில் பொதுக்கூட்டங்கள் நிகழ்வது அரிதாகும். வெளிப் படையான தேசியவாத ஒன்றுகூடல்களில் கூட நிகழ்ச்சிகள் ஆங்கிலத்திலேயே நடந்தன. ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய தீவிரமான நிராகரிப்புகளும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் மொழியிலேயே நடைபெற்றன. தமிழ்மொழியின் மேன்மையும் தொன்மைச் சிறப்பும் கூட தமிழில் பேசமுடியாதவர்களால் ஆங்கிலத்திலேயே அடிக்கடி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. இச் சூழலில் விபுலாநந்தர் போன்ற சிலரின் தலைமைத் துவத்தின்கீழ் மாணவர் காங்கிரஸ் தனது நிகழ்ச்சிகளின் ஒருபகுதியை துணிவுடனும் பணிவுடனும் தமிழில் நடத்த ஆரம்பித்தது.

இன்றுபோல் அன்று சுப்பிரமணிய பாரதி நன்கு அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. பாரதியின் வீறார்ந்த கவிதைகளின் சிறப்பை யாழ்ப்பாணம் அறிவதற்கு விபுலாநந்தரும் மாணவர் காங்கிரசுமே பெரிதும் காரணம் எனலாம். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர், தமிழரின் தொல்சீர் இலக்கியங்களைப் பயின்றவர் எனினும், மரபுவழிப் பண்டிதர்கள் போல் தமிழில் ஏற்பட்ட புதிய வளர்ச்சிகளை விபுலாநந்தர் ஒரு மேட்டிமைத்தனத்துடன் நோக்கவில்லை. பாரதி பற்றிய அவரது ரசனை தன்னெழுச்சியானது, தாராளமானது, எவ்வித தயக்கமும் இல்லாதது. அறிஞர் உலகம் பாரதியை எதிர்கொள்வதில் தயக்கமும் மன ஓர்மையின்மையும் கொண்டிருந்த காலத்தில் தமிழ்நாடு மீள் எழுச்சி பெறுவதில் பெரும்பங்காற்றக்கூடிய ஒரு வலிமையான சக்தியை விபுலாநந்தர் பாரதியிடம் கண்டார்.

தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு சுவாமிகள் ஆற்றிய பன்முகப்பட்ட பங்களிப்புகளை முழுமையாக எடுத்துரைப்பதற்கு இந்த அஞ்சலிக் குறிப்பில் சாத்தியம் இல்லை. ஆயினும் போதிய அளவு கவனம் பெறாத இரண்டொரு விடயங்களை மட்டும் நான் இங்கு முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

சிறந்த ஆங்கில இலக்கியங்களை தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்பதை சுவாமி விபுலாநந்தர் உணர்ந்திருந்தார். இதை மனங்கொண்டே அவர் சேக்ஷ்பியர் பற்றிய ஒரு ஆழமான ஆய்வை ம த ந க சூ ளா ம ணி என்ற பெயரில் தமிழில் எழுதினார். பின்னர் பண்டிதமணி கதிரேசஞ் செட்டியார் நினைவுமலரில் சாசர்

எம். ஏ. நு.மான்

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை

நாளின் தொடக்கம்

சூரிய உதயத்தில்
முப்பது இளைஞர்கள்
திறந்த வெளி நோக்கி
புறப்பாடு

சூரியத் திசையில்
முகம் திருப்பி
வலம் இடமாய்
வளைந்து குனிந்து
நிலமேற்பரப்பில்
நீட்டி நிமிர்கின்றனர்
முழுந்தாளில் நின்றபடி

இவையாவும் பதினைந்தே
நிமிடம்தான்
தொலைவில் தெரியும்
சுந்திரன் மறைகின்றான்
அவர்கள் தியானத்தில்

சுகவாழ்வு வாழும் எண்ணம்
எவரிடமும்
ஆன்மாபற்றிய
எண்ணமின்றி.

ஆங்கிலமூலம் –
அலெக்சாண்டர் சொல்செதன்சன்
சுங்கள மூலம் : பராக்கரம கொடிதுவக்கு
தமிழில் கலாபுஷணம் எம். எம். மன்ஸூர்

முதல் தற்காலம் வரையுள்ள ஆங்கில இலக்கியம் பற்றிய வாலாற்றை விபுலாநந்தர் எழுதினார். ஆங்கில இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய அச் சுருக்கமான புறவரைபில் பல்வேறு கவிஞர்களிடமிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டு அவற்றைச் சரளமான தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். அவற்றில் பலவற்றை

நான் ஆங்கில மூலத்திலேயே படித்திருந்தாலும், விபுலாநந்தரின் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலக் கவிதைகள் தரத் தவறிய உணர்வுக் கிளர்ச்சியை என்னுள் எழுப்பின. இப்பணி அவர் இமயமலையில் 'பிரபுத்த பாரத' ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அது அவரது வளமான படைபாக்க காலம் எனலாம். ஒரு மனோரதியவாதி என்றவகையில் அவருடைய இப்பாரிய படைப்புத் திறனையும், அவருடைய தெளிந்த நடையையும் அவர் பணிசெய்த, ஆர்வத்தைத் தூண்டும் சூழலுடன் - பணி படர்ந்த உயர்ந்த மலைகளுடனும், நீர் வீழ்ச்சிகளுடனும்- நான் தொடர்புபடுத்தினேன். ஆனால், விபுலாநந்தரிடம் அதற்குரிய எளிமையான, மிக யதார்த்தமான ஒரு விளக்கம் இருந்தது. புத்தம்புதிய வெண்ணை (fresh butter) தான் அது. தனது மனத்தடைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் தளர்ந்துவருவதையும், தனது வெளிப்பாட்டு முறையில் உடனடியான ஒரு சரளத்தன்மை ஏற்பட்டிருப்பதையும் தானும் உணர்ந்திருந்ததாகவும் அதற்குக் காரணம் அல்மோறாவில் இருந்த தனது மலை வாசஸ்தலத்தில்தான் தினமும் பெருமளவு சாப்பிட்ட புத்தம்புதிய வெண்ணைதான் என்றும் அவர் சொன்னார்.

நான் குறிப்பிட விரும்பும் பிறிதொரு அம்சம் தமிழில் கலைச்சொல்லாக்க வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய அவரது பணியாகும். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர், லண்டன் பல்கலைக் கழக விஞ்ஞானப் பட்டதாரி, அதீத திறனும் ஆர்வமும் உடையவர் என்றவகையில் விபுலாநந்தர் தனியாகவே இப்பணியைச் செய்வதற்கு மிகுந்த தகுதியுடையவர். ஆழ்ந்த புலமையும், இலக்கிய, தத்துவ, அறிவியல் எழுத்தின் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கான தமிழின் ஆற்றல் மீதான நம்பிக்கையும், பண்டிதத் தனமான தூய்மைவாதத்தை எப்போதும் புறமொதுக்கும் பரந்த பார்வையும் இத்துறையில் விபுலாநந்தரின் பணிகளை வேறுபடுத்திக் காட்டின.

போதிய அளவு தமிழில் கலைச்சொற்கள் இல்லை என்று குறைகூறும் அனேகர் தமிழின் மூலவளம் பற்றி அறியாதவர்களே. ஆகவே, தமிழில் புதிய அறிவியல் கலைச்சொற்களை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு விபுலாநந்தர் கூறிய முதலாவது ஆலோசனை

‘தமிழில் ஏற்கனவே ஒரு சொல் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்க’ என்பதாகும். உதாரணமாக acid, alkali ஆகிய வற்றுக்குரிய புதிய சொற்களை உருவாக்கமுன் தமிழில் அதே பொருளில் காடி, காரம் ஆகிய சொற்கள் ஏற்கனவே பயன்பாட்டில் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா என்று அவர் கேட்பார். இரண்டாவதாக உங்களுடைய தீவிர தேடலின்பின் தமிழில் ஒரு சொல் இல்லை என்று நீங்கள் தீர்மானித்தால் வடமொழியை நோக்குங்கள். ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு லத்தீன் எத்தகையதோ, இந்திய மொழிகளுக்கு வடமொழி அத்தகையது. இந்தத் தேடலும் பயனற்றுப்போனால், இதுதான் புதிய சொற்களை உருவாக்கும் நேரம். புதிய சொற்களை உருவாக்கும்போது தமிழ்ச் சொற்கள் சில மரபுரீதியான அமைப்புக் கோலங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நினைவில் கொண்டு உங்கள் புதிய சொற்களை அந்தக் கோலங்களுக்கு அமைவாக உருவாக்குக. உதாரணமாக, தட்பம்-வெப்பம், பிறப்பு-இறப்பு, இயற்கை-செயற்கை, அறம்-மறம், வாழ்வுதாழ்வு போன்ற இணைகளில் வரும் எதிர்நிலைக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தமிழ் ஒரு முறையைக் கையாள்கின்றது. புதிய எதிர்நிலை இணைச் சொற்களை உருவாக்குகையில் இதுபோன்ற வடிவக்கோலத்தைக் கையாள வேண்டும் என விபுலாநந்தர் வலியுறுத்துவார்.

“ஆனால், பிறமொழிச் சொற்கள் பெரு வழக்கில் இருக்குமானால் அவற்றுக்குச் சமமான தூய தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடி அலைவதைவிட அவற்றையே பயன்படுத்தலாம்” என்பது விபுலாநந்தரின் ஆலோசனையாக இருக்கும். “உதாரணமாக கோடு (courts), நோட்டு (road), விறாந்து (warrant), பிசுக்கால் (fiscal) போன்ற சொற்கள் இலங்கையில் எல்லாத் தமிழ் மக்களுக்கும் தெரிந்தவை. இவற்றைப் பயன்படுத்தும் பெரும்பாலான மக்களுக்கு இவை பிறமொழிச் சொற்கள் என்பது தெரியாது. இத்தகைய சொற்கள் பேணப்பட வேண்டும்.”

விபுலாநந்தர் நிச்சயமாகவே கடவுள் பற்றாளர், இலக்கியவாணர். ஆனால், தேவையானபோது மோதலில் திளைப்பதற்கும் தயங்காதவர். இலக்கிய, தத்துவ முரண்பாடுகள் எழும்போது தன் எதிராளியை நொறுக்குவதற்கு அவர்

தயங்கியதில்லை. சுமார் இருபது ஆண்டு களுக்கு முன் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கத்துடன் ஒரு பத்திரிகையில் அவர் ஒரு சர்ச்சையில் ஈடுபட்டது குறிப்பாக எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அது எது தொடர்பானது என்பதை இப்போது என்னால் நினைவுகூர முடியவில்லை. ஆனால் அவரது கூற்று ஸ்விப்டர் எழுதிய கலிவரஸ் ட்றவலில் (Swift's Gulliver's Travels) வரும் கெக்கரிக்காயிலிருந்து சூரிய வெளிச்சத்தை உற்பத்தி செய்ய முயன்ற பேராசிரியர்களை நினைவுபடுத்துவதாக விபுலாநந்தர் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கத்துக்குச் சொன்னது எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

(இதன் ஆங்கில மூலம் ஹன்டி பேரின்ப நாயகம் ஆசிரியராக இருந்த Kesari பத்திரிகையில் 25. 9. 1947ல் வெளிவந்தது. பின்னர் Handy Perinpanayagam: A Memorial Volume, Edited by Santhasilan Kadirgamar நூலிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதை என் பார்வைக்குக் கொண்டுவந்து மொழிபெயர்க்கத் தூண்டிய ஹன்டி பேரின்பநாயகத்தின் புதல்வி செல்வி திருச்சந்திரனுக்கு எனது நன்றிகள்.)

○○○

பக்கங்களின் வதை

இடது போனால்
வலது உதைக்கிறது.
வலது போனால்
இடது உதைக்கிறது
அதிக உயரம் போனால்
கீழே விழும்பொழுது
ரொம்பவும் வலிக்கிறது.
கீழே கீழே போனால்
புதைப்படும் காரியம்
கச்சிதமாய் நடந்து
முடிந்துவிடுகிறது.

— மெமன்கல்

பனையோலை ஆடுக்கிள்

கவுன்சலிங்குக்குப் போவனெண்டதை உறுதிப்படுத்தச் சொல்லிக்கேட்கேக்கே, வயர்க ளோடை கட்டுண்டபடி ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் படுத்திருந்த என்ர தலையை ஆதரவாகத் தடவிக்கொண்டு அம்மா நிண்டிருந்தா. அவவுக் காண்டி ஓமெண்டு சொல்லித்தொலைக்க வேண்டி யிருந்துது. இப்ப எனக்கு விசர் விசராய் வருது.

எப்பிடயும் வாழ்ந்திடலாமெண்ட துணிவு அவளுக்கு! ஊரிலை எண்டால் இப்பிடிச் செய்திருக்கேலுமே. கொஞ்சம்சூட நன்றியில்லாத நாய். என்னோடை இருக்கேலாதாமெண்டு விட்டிட்டுப் போட்டாள். துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் சேந்திருக்கிறதுக்காண்டித்தானே கலியாணம் கட்டுறது. நாய், அண்டைக்கு ஏயர் போட்டலை வந்திறங்கேக்கை என்ன பவ்வியமாய் நிண்டிருந்தாள். எல்லாம் நேரத்துக்குத்தக்க வேஷம்.

சீ, செத்துப்போயிருந்தனெண்டால், எவ்வளவு நல்லாயிருந்திருக்கும். அவளுக்கும் நல்ல பாடம் படிப்பிச்சதாயிருந்திருக்கும். அண்டைக் கெண்டு தம்பி வேலையாலை வெள்ளை வரோணுமே. எல்லாம் விதி. இண்டைக்கும் டக்கெண்டு சப்வேக்குள்ளை பாய்ஞ்சடுவமெண்டு பாத்தால், கையைப் பிடிச்சிழுத்து, பின்னுக்குத் தள்ளி நில்லெண்டு தம்பி அதையும் கெடுத்துப் போட்டான். இனியாவது கொஞ்சம் கவனமாய்ச் செய்யோணும்.

செல் போனுக்குள்ளை தம்பி மூழ்கிப் போயிருக்கிறான். பகட்டா அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற பெரிய கிறிஸ்மஸ் மரமும், அதுக்குக் கீழை வண்ண வண்ண பேப்பர்களாலும் றிபன் களாலும் சுத்திக்கட்டப்பட்டிருக்கிற பெட்டி களும், தொங்குகின்ற நட்சத்திரங்களும் காலுறைகளும் என பெரும் ஆர்ப்பாட்டமாய் இருக்குது ஆஸ்பத்திரி. பொதுவிடங்களை, அதுவும் ஆஸ்பத்திரிகளை ஏன் தான் அலங்கரிக்கிறவையோ தெரியேல்லை, இங்கை வுற ஆக்கள் கொண்டாட்ட மனநிலையிலேயா இருக்கினமெண்டு எழும்பிப்போய், மேசை யிலிருந்த சிவப்புத் தொப்பிப் பொம்பிளையைக்

கேட்கோணும்போல எனக்குச் சரியான கோவ மாய்க் கிடக்கு...

ம், காலை மடிச்சுக்கொண்டு இந்தக் கதிரை யிலை இருக்கிறது வேறை கொல்லாமல் கொல் லுது. எப்ப அந்த டொக்டர் வரப் பாறவோ... வந்து என்னத்தைத்தான் செய்யப்போறா?

X X X

“மிஸ்ரர் சண், என்ரை பெயர் டொக்டர் விமல். நான் ஒரு உளவியலாளர். என்ரை அறை யிலை போயிருந்து கதைப்பம், வாங்கோ.”

மிகவும் இனிமையான, வருடலான குரலில் சொன்ன அந்த இளம் பெண்ணை நிமிர்ந்து பாக்கிறன். இவ தன்ரை வீட்டிலும் இப் பிடித்தான் அன்பாக் கதைப்பாவோ அல்லது இங்கைதான் இப்பிடி ஒரு வேஷம் போடுற வவோ எண்டெனக்கு அது வெறுப்பாய்க் கிடந்துது. கதிரைவிட்டு எழும்பின நான் அவவுக்குப் பின்னாலை நடக்க ஆரம்பிச்சன். அந்த ஒடுங்கின நீண்ட விறாந்தை ஒரு சந்தடியில்லாமல் மிக அமைதியாக இருக்குது. காலை இழுத்து, இழுத்து மிக மெதுவா நடந்த என்ர நடைக்கேற்றபடி தானும் நிண்டு, நிண்டு ஆறுதலா அவவும் நடக்கிறா. நிறம் குறைஞ்ச, பருமனான அவளுக்கே அத்தனை லெவலும் தடிப்பும் இருக்கேக்கை, சுருட்டையான தலைமயிரும், வடிவான கண்களும், நீண்ட மெல்லிய கால்களும், வெள்ளைத் தோலும் கொண்ட இவவுக்கு எத்தனை பெருமையும் ஆணவமும் இருக்கும்! போதாதுக்கு படிப்பு வேறை இருக்கு, தொழிலுக்கேற்ற நாடகம்தான் இது என நான் எனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுறன்.

“இருங்கோ, எப்பிடயிருக்கிறியள், சண்?”

“ம்ம்.. இருக்கிறன்.”

கதவைப் பாத்தபடி அசட்டையாய்ச் சொல் றன்.

“நாங்க இப்ப கதைக் கப்போற விஷயங்கள் உங்கடை மனசுக்குக் கஷ்டத்தைத் தரலாம்.

யுநீர்ஞ்சனி
(கண்டா)

இருந்தாலும், அதுகளைப் பற்றி மனம்விட்டுக் கதைக்கிறது நல்லது.” நம்பவைக்க முயற்சிக்கும் ஒரு தொனியில அவ சொல்லுறா.

“கதைக்கிறதுக்கு எனக்குப் பிடிக்கேல்லை,”

“சண். நீங்க சொல்ற எல்லாமே ரகசியமாய் வைச்சிருக்கப்படும். உங்களுக்கோ அல்லது வேறையாருக்கோ ஆபத்து வருமெண்டு நான் நினைச்சால் அல்லது நீங்களோ அல்லது வேறு யாரோ துன்புறுத்தப்பட்டதாவோ அல்லது துன்புறுத்தப்படுகிறதாவோ நீங்க சொன்னா மட்டும்தான் நான் அதை ரகசியமாக வைச்சிருக்கேலாது. மற்றும்படி நாங்க கதைக்கிற எல்லாம் இந்த அறைக்குள்ளைதான் இருக்கும். அதோடை நீங்க விரும்பாத எதையும் நீங்க எனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. சரியா? சொல்லுங்கோ, இண்டைக்குக் காலைமை எழும்பி என்ன செய்தனீங்க?”

“ஓண்டும் செய்யேல்லை. விடிய எழும் புறதுக்கே மனம் வருதில்லை.” என்ற காலைப் பாத்தபடி சொல்றன்,

“ம், இருந்தும், நீங்க எழும்பியிருக்கிறியள், இங்கை வந்திருக்கிறியள் எண்டது ஒரு நல்ல விஷயம். அதுக்கு நீங்க உங்களைப் பாராட்டோணும், சண்.”

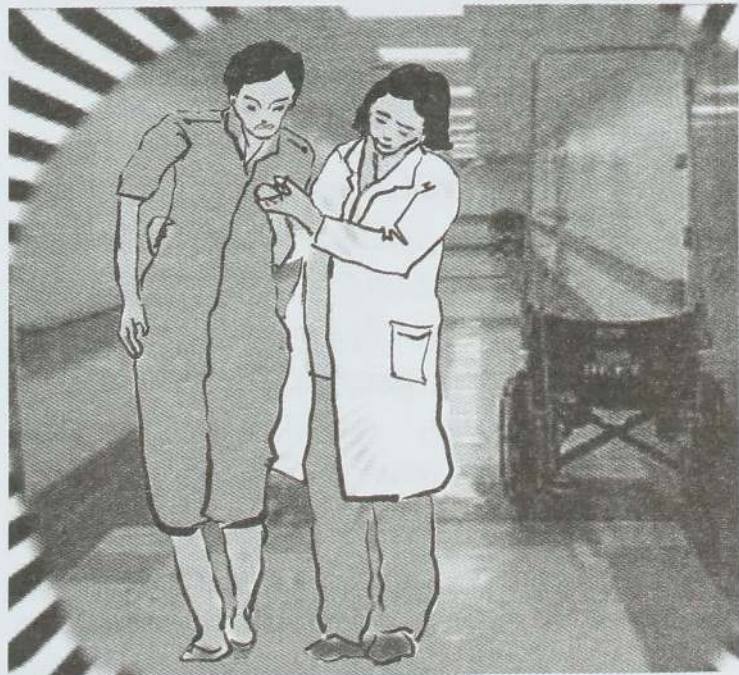
“தம்பிதான் பலவந்தப்படுத்தினான்.”

“தம்பி, உங்களிலை நல்ல அக்கறையா யிருக்கிறார்.”

“எனக்கது பிடிக்கேல்லை, வாழ்றதுக்கும் எனக்குப் பிடிக்கேல்லை.”

“ம்ம். ஏனெண்டு கொஞ்சம் விரிவாச் சொல்லேலுமா?”

“என்னத்துக்காண்டி நான் வாழோணும்?”

“ஏன் நீங்க வாழக்கூடாதெண்டு நினைக்கிறியள்?” ஏதோ ஒரு கரிசனையுடன் சொல்ற மாதிரி யான ஒரு சாயல் அவவின்ர முகமுடியையும் அதற்கு மேலாலை போட்ட கவசத்தையும் மேவி அவவின்ர முகத்தில் தெரியுது.

“வாழ்க்கையிலை எனக்கெண்டு ஒண்டு மில்லை. மனுசியை ஸ்பொன்சரிலை கூப்பிடுறதுக் காண்டி” பிறகு அவ இங்கை வந்தாப் போலை, அவ விரும்பினமாதிரி அவவை வாழவைக்கிறதுக் காண்டி, நான் சரியாய்க் கஷ்டப்பட்டன். நித்திரையை ஒறுத்து ரண்டு வேலைசெய்தன். இப்ப அவ, நான் லாயக்கில்லாத ஒரு ஆளாம் எண்டு என்னை விட்டிட்டுப் போட்டா. நித்திரையில்லாம வேலைசெய்து, வேலைசெய்து கடைசியிலை இப்பிடி ஒரு முடமாகப் போனதுதான் நான் கண்ட பலன்.”

“எது உங்களை அதிகமாய்க் கஷ்டப் படுத்துது? உங்கட மனுசி உங்களை விட்டிட்டுப் போனதா அல்லது உங்கடை உடல்வலியா?”

“எல்லாம்தான். உடம்பெல்லாம் ஒரே வலி, வலது காலை நிலத்திலை வைச்ச நடக்கேலாது. வலது கையாலை கோப்பையைப் பிடிச்சத் தண்ணி, கூடக் குடிக்கேலாது. கை நடுங்குது. நித்திரை வருதில்லை... மனுசி எனக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோகம் எந்த நேரமும் என்றை மனசுக்கை நிண்டு என்னைப் பாடாய்ப்படுத்துது.” கலங்கின கண்களைத் துடைத்துக்கொள்கிறேன்.

“ம்ம்.. மற்ற ஆக்களை நாங்க மாத்தேலாது. ஆனா... எங்களை நாங்க மாத்த முயற்சிக்கலாம். வலிக்கு, நித்திரை கொள்ளுதுக்...ஏதாவது மருந்து எடுக்கிறீங்களா?” என்றபடி மேசையிலிருந்து ரிஷப் பெட்டியை எடுத்து எனக்கு நீட்டுகிறா அவ.

“ஓம், ரண்டு வருஷமாய் எடுக்கிறன், ஆனா, ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை.” ரிஷவால் கண்களை அழுத்தித் துடைத்தபடி சொல்றன்.

“நான் ஒரு உடல்நல மருத்துவ ரில்லை. ஆனா, உங்கடை மருத்துவ ரோடை சேர்ந்து நானும் உங்களுக்கு உதவிசெய்வன். மருந்துகளின் அளவைக் கூட்டியோ அல்லது மருந்துகளை மாத்தியோ பாக்கலாம். அதோடை நித்திரை கொள்ள பழக்கத்தைச் சீராக்குறதுக்கு நான் உங்களுக்குச் சில உத்திமுறைகள் சொல்லித்தருவன். சண், நாங்க பன்னிரண்டு கிழமைக்குச் சந்திக்க போறம். ஒவ்வொரு கிழமையும் வெவ்வேறு

இலக்குகளை நோக்கி நாங்க செயல்படலாம், சரியா? அதுக்கு முதலில் உங்களைப் பத்தி அறிகிறதுக்காண்டி உங்களிடடை நான் சில கேள்விகள் கேட்கலாமா? அது உங்களுக்கு ஒகேயா?”

“கேட்டுத்தான் நீங்க என்னத்தைத்தான் செய்யப்போறியள்? விட்டிட்டுப்போன மனுசியை உங்களாலை திருப்பி வரப்பண்ணேலுமோ அல்லது என்னைப் பழையபடி மாத்தத்தான் ஏலுமோ. எதுவுமே நடக்கப்போறேல்லை.”

“நீங்க சொல்றது சரி, துரதிஷ்டவசமா அந்த ரண்டையும் என்னாலை செய்யேலாது. ஆனா, இருக்கிற நிலைமைக்கு ஏத்தபடி நீங்க எப்பிடி வாழ முயற்சிக்கலாமெண்டு நான் உங்களுக்குச் சொல்லித்தரலாம். பிரச்சினைகளை நாங்க எப்பிடி அணுகிறம் எண்டதுதான் முக்கியம்.”

“நான் ஒரு முடவன், கையாலாகாதவன். என்னாலை ஒண்டும் செய்யேலாது! அதாலை தான் என்ர மனுசியும் என்னை விட்டிட்டுப் போட்டா. அது சரியாய் வலிக்குது. எங்கட கலாசாரத்தில பொம்பிளையள் இப்பிடி வருத்த மாயிருக்கிற மனிசன்மாரை விட்டிட்டிப் போக மாட்டினம். அதாலை வெளியாட்களைப் பாக் கேக்கை பெரிய வெட்கமாயிருக்கு. அதோடை அம்மாக்கு இப்ப 82 வயசு. அவ சமைச்சுத்தர நான் சாப்பிட வேண்டியிருக்கு. அவவுக்குச் சுமையா இருக்கிறன்.”

“நிச்சயமாக, இதெல்லாம் உங்களைக் கஷ்டப் படுத்துமெண்டது எனக்கு விளங்குது. உங்களாலை என்ன செய்ய முடியுமெண்டு யோசிப்பம். யதார்த்தத்தை நாங்க ஏற்றுக்கொண்டால்தான் அமைதியைத் தேடலாம். மெதுவாய்த்தன்னும் உங்களாலை நடக்கமுடியுது, இருந்தபடி இடது கையாலை வேலைசெய்யவும் ஏலும், இல்லையா? உங்களாலை செய்யக்கூடிய விஷயங்களை மேம்படுத்துறதுக்கு என்ன செய்யலாமெண்டு பாப்பமா?”

“இந்த வலி இல்லாமல் போறவரைக்கும் என்னாலை ஒண்டும் செய்யேலாது.” சுவரில் போடப்பட்டிருந்த அவவின்ர சான்றிதழ்களைப் பாத்தபடி சொல்றன்.

“வலியைக் கொஞ்ச நேரம் மறக்கிறதுக்கு அல்லது கவலைகளைக் குறைக்கிறதுக்கு எது உங்களுக்கு உதவிசெய்யுமெண்டு நீங்க நினைக்கிறியள்? உங்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்? விபத்துக்கு முதல் உங்கடை பொழுதுபோக்கு என்னவாயிருந்தது?”

“எனக்கொண்டும் பிடிக்குதில்லை. முந்தி

கிழமையிலை ஆறுநாள் வேலைசெய்தன். காலைமை போனால் இரவுதான் வீட்டை வாறது. வேலையிலேயே பொழுதுபோயிடும். பொழுதுபோக் கெண்டு எனக் கொண்டும் இருக்கேல்லை. அதுக்கெல்லாம் நேரமும் இருக்கேல்லை.”

“பாட்டுக் கேட்கிறது உங்களுக்குப் பிடிக்குமா? ரிவீ பாப்பீங்களா?”

“என்ரை பிரச்சினைகளிலை இருந்து விடு படுறதுக்கு எனக்கு எந்த வழியும் தெரியேல்லை, அதுதான் செத்துப்போனால் நல்லதெண்டு நினைச்சன், அதுவும் சரிவரேல்லை. சாகிறது சுயநலமாம், அது பலவீனத்தைத்தான் காட்டு மாம் எண்டு அம்மா சொல்லுறா.” தலையைக் குனிந்தபடி சொல்றன்.

“சண், நீங்க தற்கொலை செய்ய நினைச்சது, அந்த நேரத்தில உங்களுக்கிருந்த மனநிலையைத்தான் காட்டுது. அதுக்காண்டி நீங்க சுயநலமான ஆள் எண்டோ அல்லது அது உங்கடை பலவீனமெண்டோ கருத்தில்லை.”

“வலிக்கேக்கே எப்படியிருக்குமோ, அப்பிடித் தான் அந்த எண்ணம் வந்தால் அதுதான் எனக்கு ஒரே நினைப்பாக இருக்கு.” ஏதோ ஒரு ஒத்தடத்தை உணர்ந்த சுகத்துடன் சொல்றன்.

“நீங்க சரியாய்ச் சொல்லியிருக்கிறீங்க சண். அந்த எண்ணம் வரேக்கை சிலவேளையிலை எங்கடை மூளை வேறை ஒண்டையும் யோசிக்காது. ஒரு சுரங்க வழியைப் போலை, அது மட்டும்தான் ஒரே ஒரு வழியெண்டு நாங்க நினைப்பம். வேறை எந்த வழிகளிலை பிரச்சினையைளைத் தீர்க்கலாமெண்டு நாங்க யோசித்துப் பாக்கோணும். பிறகு அதுகளை எழுதி, அப்படியான எண்ணம் தீவிரமா வரேக்கை அதைப் பாக்கக்கூடியமாதிரி, கண்ணுக்குத் தெளிவாத் தெரியக்கூடிய ஒரு இடத்திலை அதை மாட்டிவைச்சிருக்கிறது உங்களுக்கு உதவிசெய்யக்கூடும்.”

“என்ர பிரச்சினைக்கெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு முடிவு வருமெண்டு நம்பினன்... ஆனா, வரவர எல்லாம் கூடிக்கொண்டு போகுதே தவிர கொஞ்சம்கூடக் குறையிறதா இல்லை.”

“மெல்ல மெல்ல முயற்சிப்பம், உங்களுக்கு ரண்டு தெரிவிருக்கு. ஒண்டு, நடந்ததையே நினைச்சுக் கொண்டு கவலையிலேயே வாழுறது, இரண்டு, நடந்ததை ஏற்றுக்கொண்டு, வித்தியாசமா வாழ முயற்சிக்கிறது. முதலில் நீங்க வாழுறது ஏன் முக்கியமெண்டு யோசிச்சுப் பாருங்கோ. தற்கொலை செய்யோணுமெண்ட எண்ணம்

வந்தால், உங்கடை அம்மாவோடையோ அல்லது தம்பியோடையோ அதைப் பற்றிக் கதைப்பனெண்டு உங்களுக்குள்ளை உறுதிமொழி எடுங்கோ. அதை அவைக்கும் சொல்லிவையுங்கோ. அப்பிடி அவையோடை உங்கடை உணர்ச்சிகளைப் பற்றிக் கதைக்கேலாட்டி இந்தப் பேப்பரிலை இருக்கிற தொலைபேசி இணைப்புகளிலை எதையாவது கூப்பிடுங்கோ. அந்தக் கணத்தைக் கடக்கிறதுதான் கஷ்டம், அப்பிட்யான எண்ணம் வரேக்கை உதவியைத் தேடுங்கோ. அடுத்த கிழமை திரும்பவும் உங்களை நான் சந்திக்கிறதுக்கிடையில அப்பிடி ஒரு நினைப்பு வந்தால் இதுகளைச் செய்வீங்க எண்டு நான் எதிர்பார்க்கலாமா, “சண்?”

சம்மா கோயில் மாடு மாதிரி நான் தலையை ஆட்டுறன். உண்மையிலேயே அவ என்னைப் பற்றி அக்கறைப்படுகின்றாவா என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுகிறது.

“வாற செவ்வாய்க்கிழமை இந்த நேரம் மீண்டும் சந்திப்பம். அதுவரைக்கும் நீங்க செய்யக்கூடிய உத்தி ஒண்டைச் சொல்லித் தாறன். இந்த உத்திக்கு, அந்தக் கணத்திலை வாழுறதெண்டு பெயர். மனசிலை வேண்டத் தகாத எண்ணங்கள் வரேக்கே, நீங்க இருக்கிற இடத்திலை இருக்கிற பொருள்களைச் சத்தமாய்ப் பெயரிடுங்கோ. ஒவ்வொன்றையும் தொட்டுப் பாருங்கோ. எப்பிடி இருக்கெண்டு உங்களுக்கு நீங்களே சொல்லுங்கோ. என்ன மணம் மணக்குது, என்ன சத்தம் கேட்குதெண்டு கவனிச்சுப் பாருங்கோ.. எங்கை இப்ப ஒருக்காப் பயிற்சி செய்துபாப்பம். சொல்லுங்க, பாப்பம்.”

“ம்ம்.. நீங்க இருக்கிறீங்க, நான் இருக்கிறன். ஒரு மேசை இருக்கு. இரண்டு கதிரை இருக்கு. கதிரையிலை நாங்க இருக்கிறம். சுவரிலை படங்கள் கிடக்கு. மேசையிலை கொம்பியூட்டர் இருக்கு.”

“வெரி குட், சண். சுவரிலை இருக்கிற படங்களை விபரியுங்கோ பாப்பம், அதோடை எதையாவது தொட்டுப் பாருங்கோ.”

“கதிரைக் குஷன் மென்மையாயிருக்கு. பக்கத்து அறையிலை கதைக்கிற சத்தம் கேட்குது.”

“ம்ம், குட், குட், இந்தப் படங்களைப் பற்றியும் சொல்லமுடியுமா?”

“சிவப்பு பூ, அதுக்கு என்ன பெயரெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை. அதுக்குக் கீழை ஏதோ இங்கிலிசிலை எழுதிக்கிடக்கு. மற்றப்

படத்திலை சக்கர நாற்காலியிலை இருக்கிற ஆள் சிரிச்சுக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“என்ன செய்யவேண்டுமெண்டது உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கு. சண், இப்பிடி முயற்சி செய்யுங்கோ, அடுத்த முறை நித்திரை வாறதுக்கு என்ன செய்யலாமெண்டு பாப்பம், சரியா?”

அவவைத் தொடர்ந்து எழுந்த நான் தம்பியிருக்கும் வரவேற்பறையை நோக்கி நடக்கிறன்.

என்ன கதைச்சனியள், பிரயோசனமாயிருந்ததோ எண்டெல்லாம் கேட்ட தம்பிக்கு என்ன பதில் சொல்லுறதெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை.

ஏன் வாழோணுமெண்டு யோசிக்கச் சொல்லி டொக்டர் விமல் சொல்லுறா. அதுவும் சரிதானோ? நான் செத்தன் எண்டால் அவளுக்கென்ன நட்டம். என்னட்டை இருந்து நல்லாய்ப் பிரயோசனப் பட்டிட்டாள். கனடாவுக்கு வாறதுக்காண்டித்தான் கட்டினான் எண்டுகூடச் சொன்னவள்தானே. நான்தான் ஒரு மாங்காய் மடையன். ம்ம்.. அந்த நாய் போகட்டும், அவளுக்கு நான் வாழ்ந்து காட்டத்தான் வேணும்.

தெரு வாகனங்களால் நிறைந்து வழியுது. தெருக்களைக் கடக்கிறவை எல்லாம் ஏதோ அவசர வேலையில போறதுபோல வெகு வேகமாய் நடக்கினம். விறைக்கவைக்கும் அந்தக் குளிருக்குள்ளும் முகத்திலை வெய்யில் சுட்டெரிக்குது.

ம்ம்.. அப்பிடி யோசிக்கிறது சரியா? என்றை வலியளை நான் எப்பிடித் தாங்குவன்? இனி என்ன வேலை என்னாலை செய்யேலும்? தினமும் அவமானத்திலும் வலியிலும் செத்துச்செத்து மடியாமல் ஒரேயடியாய்ச் செத்துப்போயிட்டால் எவ்வளவு நல்லம்.. ஆனா, ஆனா, தம்பி சொல்றமாதிரி அம்மா உடைஞ்சு போவா எண்டது உண்மைதான். இருந்தாலும் நான் அவவுக்குப் பாரமத்தானே இருக்கிறன். தம்பியும். என்னோடை எத்தனை நாளைக்கெண்டு அலைவான்? செத்துப்போனன் எண்டால் அம்மாவும் தம்பியும் கொஞ்ச நாளைக்குக் கவலைப்படுவினம், பிறகு நாளைவிலை மறந்திடுவினம்.

எனக்குத் தலை சுற்றியது.

சப்வே வாறது தூரத்திலை தெரியுது. தம்பி ஆரோடையோ கதைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறான். டக்கெண்டு பாய்ஞ்சுடோணும்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 20 பார்க்க...)

வொருள் நிறைந்த சொற்கள் சில

சொற்கள் எழுத்துக்களால் ஆனவை. ஆனால் அவ்வெழுத்துக்கள் 'ஒலி'களையே அடித்தளமாகக் கொண்டவை. 'ஓர் எழுத்துப் பிறந்து நின்று முடியும் கால அளவே அதன் ஒலியளவாகும்' என்பார் மொழியில் அறிஞர்களில் ஒருவரான டாக்டர் மு. வரதராசனார் (மொழிநூல் - பக்கம் 95) அறிஞர் குறிப்பிடும் கால அளவையே தமிழ் இலக்கணம் 'மாத்திரை' என்று கூறும். இம்மாத்திரையைத் தொல்காப்பியம் எழுத்த்திகாரம்,

**கண்ணிமை நொடியென லிவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே
எனப்பகரும்.**

இதிலிருந்து, ஒலியால் உருவான எழுத்தும், எழுத்தால் தோன்றிய சொல்லும் சொல்லால் அமைந்த வசனமும், வசனங்களாலான பந்தியும், பந்திகளாலான கட்டுரைகளையும் வாசகர்கள் பெரிதும் வரவேற்பதுண்டு என்பதற்கு க. நீலாம்பிகை, இணுவையூர் ஆர். இரகுபதிபால ஸ்ரீதரன் ஆகிய இருவரும் எனது எழுத்திற்கு (ஞானம், வைகாசித் திங்கள் 2022) வழங்கிய வாழ்த்தும் பாராட்டும் தக்க சான்றுகளாக அமையும். அறிவார்ந்த அவ்விரு உள்ளங்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியை அர்ப்பணித்துவிட்டு மற்றுமொரு ஆக்கப்பணியைத் தொடர்கின்றேன்.

கணவன் ஒருவனின் வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலந்தவள் அவன் மனைவி. இந்த 'மனைவி' என்னும் சொல்லைத் தமிழ் அகராதி 'மனை' என்றே சொல்லும். இதற்கு மனைவி என்றே தமிழ் அகராதி பொருள் தந்து மனைவியாகிய பெண்ணின் பெருமையை உயர்த்தும். மேலும் 'மனை' (வீடு) முழுவதற்கும் சொந்தக்காரி (மனையாள் - மனையை ஆள்பவள்) என்ற பொருளையும் அது கொண்டிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

அச் சொல்லின் (மனைவி) விசுவாசம் உள்ள 'வி' என்னும் ஒரெழுத்துச் சொல்லுக்குக் 'கண்' என்ற பொருள் இருப்பதைக் கவனிக்கையில் மனைவி என்பவள் தனது குடும்பத்திற்கு மட்டுமன்றி வாழும் வீட்டிற்கும் கண்ணாக இருப்பவள் என்ற கருத்தையும் அது வெளிப்படுத்தக் காணலாம். மனைவி

என்பவளை 'இல்லவள்' (இதற்கு இல்லத்தவள் என்று பொருள்) என்று திருக்குறள் கூறும். இச் சொல்லே இல்லாள் (இல்லத்தை ஆள்பவள்) என்றும் இல்லத்தரசி என்றும் வழங்கும். வள்ளுவப் பெருந்தகை இத்தகைய பெண்ணையே 'மனைத் தக்க மாண்புடையள்' என்று வழிவகுத்தார்.

கணவன் என்ற தமிழ்ச் சொல் அவன் மனைவிக்குக் கண்ணாக (கண் + அவன் = கணவன்) இருப்பவன் என்ற பொருளையே தரும். ஆனால் HUSBAND என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் உள்ள HUS என்ற முதல் மூன்று எழுத்துக்கள் (HOUSE என்பதன் அடையாளமாகவும் அச் சொல்லின் இறுதியாகவுள்ள BAND எனும் சொல் (OXFORD அகராதியின்படி) BIND (பிணைத்தல்) என்னும் சொல்லின் திரிபாகவும் விளங்கக் காணலாம். இதிலிருந்து அச்சொல் (HUSBAND) உருவான விதமும் புலனாகின்றது. ஆனால் இதில் உள்ள வேடிக்கை என்னவென்றால் தமிழில் மனை (வீடு) என்ற சொல் மனைவி என்ற பொருளைத் தருவதுபோல் HOUSE என்ற ஆங்கிலச் சொல்லும் 'மனை'யைக் குறிப்பதால் அதுவும் மனைவி என்ற பொருளையே அளிக்கின்றது. மனையாள் என்ற தமிழ்ச் சொல்லும் மனையை ஆள்பவள் என்ற பொருளையே வழங்கும். இச்சொல் (மனையாள்) வீட்டில் உள்ள கணவன் உட்பட அனைவரையும் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்துபவள் என்ற கருத்தையும் வழங்கும்.

பெண் என்ற சொல்லுக்கு பெண்மை (ஒழுக்கம்) உடையவள் அல்லது மென்மை யானவள் (SOFT) பிறரைப் பேணுபவள் என்ற கருத்துக்களும் இருப்பது அச் சொல்லின் சிறப்பைக் காட்டும்.

ஆனால் பெண்ணைக் குறிக்கும் WOMAN என்ற சொல்லில் ஒன்றாக இணைந்துள்ள WOMB, HUMAN என்னும் ஆங்கிலச் சொற்கள் இரண்டும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் அருமையையும் பெரிதும் உணர்த்தும்.

வாகரைவாணன்

LIFE, WIFE என்னும் இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களிடையே ஓசையில் ஒற்றுமை இருப்பது போல் நுண்ணிய வேறுபாடும் உண்டு. LIFE என்னும் சொல்லுக்கு வாழ்க்கை என்று பொருள். இவ்வாழ்க்கைக்கு மனைவி என்பவள் பெரும் துணையாவாள். இதனால்தான் LIFE என்னும் சொல்லின் ஓசைக்கு அமைவாக WIFE என்னும் சொல்லும் உருவாக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. ஆனால் அதே சொற்களில்

உள்ள L, W என்னும் இரு வேறு ஆங்கில எழுத்துக்களும் சில சமயம் கணவன் - மனைவி இடையே தோன்றும் வேறுபாட்டின் சின்னங்களாகவும் இருக்கலாம்.

கறுப்பு என்னும் தமிழ்ச் சொல் தமிழரோடு கலந்ததொன்று. இச் சொல்லின் அடிச் சொல்லாக 'கறு' என்னும் சொல்லைக் கொள்ளலாம். இச் சொல்லில் இருந்தே கரி, கார், கருமை, கருக்கல், காப்பிலி ஆகிய தமிழ்ச் சொற்களும் உருவாகி இருக்கலாம். கறுப்பர்களான ஆபிரிக்கர் ஆங்கிலத்தில் நீக்கிரோ (NEGRO) என்று அழைக்கப்பட்டாலும் ஆங்கிலச் சொல்லின் மூலமாக உள்ள NIGER, NIGRI என்னும் லத்தின் சொற்களுக்கும் கறுப்பு எனும் பொருள் இருக்கும் அதேநேரம் அவ்வாங்கில, லத்தின் சொற்கள் கறுப்பு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லையே மூலமாக (ORIGINAL) கொண்டவை என்பதை அச் சொற்களுக்கிடையே உள்ள ஒரேவித ஓசை நயம் மட்டுமன்றி தமிழருக்கும் நீக்கிரோக்களான ஆபிரிக்கருக்கும் இடையே இருக்கும் மிக நெருங்கிய வரலாற்றுத் தொடர்பும் வெளிப்படுத்தும். மேலும் நீக்கிரோக்களான தென்னா பிரிக்கர், 'காப்பிலி' என்று கூறப்படுவதுண்டு. இச் சொல்லும் 'கறுப்பு' எனும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபென்பதை யாரும் மறுக்க முடியுமா, என்ன?

'ஆள்' என்னும் சொல்லுக்கு ஆண், ஆண் மகன், ஆள்பவன், வீரன் என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. இச்சொல்லின் இன்னுமொரு வடிவமே ஆண் என்னும் சொல். பழங்காலத்தில் பல நாடுகளில் ஆட்சியில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் ஆண்களே என்பதை வரலாறு பகரும். இதற்கான மன நிலையும் உடல் திறனும் அவர்களிடமே இருந்தன. இப்போதும் இது தொடரவே செய்கின்றது. ஆண், ஆடவன் என்றும் சொல்லப்படுபவன். இது கூத்து (குதித்தாடுவது) எனும் ஆடல் கலையில் அவன் ஈடுபடுவதாலேயே ஆள் அல்லது ஆண் எனும் சொற்கள் ஆடவன் என ஆனது.

மழை என்னும் தமிழ்ச் சொல் சிறு குழந்தையும் அறிந்ததொன்று. இச்சொல் அப்பெயரைப் பெறுவதற்கு அது 'மளமள்' வென்று நீரைப் பொழிவதே காரணம் எனலாம். மலை நாடு பெரும்பாலும் மழை நாடாகவே இருப்பது வழக்கம். ஆனால் மலை என்ற தமிழ்ச்

வாழ்வைச் செதுக்கி எடு!

(அனித்தியம் - பொய்.
அனிதம் - கணக்கில்லாதோர்.)

எதுவும் கடுமையாய் வரும்
பொதுவாய் மனது உடையும்
அதுவும் கடந்து போகும்!
இதுதான் வாழ்வு! நீயும்
செதுக்கி எடு சிந்தனையால்!
முதுமை வருமுன் முயன்றிடு!

மனிதனை மாற்றும் காதலே
அனித்தியத்தை முற்றாய் அழித்து
புனிதன் ஆக்கும் காதலே
அனிதம் போர் உயர்வதும்
எனினும் அழிந்தோரும் உள்ளர்.
தனிவிதம் மழலைக் காதல்

விழுத்த முடியாத வீரநடையுடைய
எழுத்துலகம் ஒரு தனிப்பாதை
எடுக்க முடியாதது யாராலும்
விசமமாகச் சிலரை உயர்த்தலும்
விளையாட்டாய்த் தாழ்த்துவதும் தொடரும்
விற்பன்னராய்த் தொடரும் வாழ்வு

எழுத்ததிகாரம் நல் தகவுடைத்து
மீழாத மரபதிகாரம் மகத்துவமுடையது
குமிழும் கவிதையதிகாரம் வித்துவமுடையது
சுழலும் தூங்காத அலையாக
நீங்காத முயற்சி வேண்டும்
மங்காத காதலில் தமிழெழுட்டும்!

வேதா . இலங்காதலகம் - டென்மார்க்

சொல்லே மழை எனவும் திரிந்திருக்கலாம். இது தமிழ் நாட்டில் மலையும் மழையும் நிறைந்த 'உதகம்' என்ற இடம் 'ஊட்டி' எனச் சொல்லப்படுவதைப் போன்றதாகும்.

குளம் என்னும் நீர் நிலை குள்ளமாக (சிறிதாக) இருப்பதாலேயே அப் பெயரை அது பெற்றிருக்கலாம். குளங்கள் 'வில்' போல் வளைந்திருப்பதாலும் 'வில்' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளன. இதனை சில ஊர்ப் பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டும். ஊர் மக்கள் குளிப்பதற்காகப் பயன்படுத்திய நீர் நிலையும் குளம் என்ற பெயரைக் கொண்டதெனலாம்.

திங்கள் என்னும் தூய தமிழ்ச் சொல்லுக்கு நிலவு அல்லது நிலா (சந்திரன்) என்று பொருள். இந்நிலவு ஆங்கிலத்தில் MOON எனப்படும். இச் சொல்லே திங்கள் கிழமையைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் MONDAY என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதுபோன்றதே SUNDAY என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும். இதற்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றே பொருள்.

'குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன் மனிதன்' என்ற கோட்பாடு அற்றுப்போகவில்லை என்பதற்கான சான்று இன்றும் மறைமுகமாக இருக்கிறது என்பதற்கு குரங்கைக் குறிக்கும் MONKEY என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லே ஆதாரமாக அமையும்.

MONKEY என்னும் சொல்லுக்கான மூலச்சொல் (Original Word) இல்லை என Oxford ஆங்கில அகராதி குறிப்பிட்டாலும்

அச்சொல்லை (MONKEY) மொழியியல் ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போது உண்மை ஒளி வீசவே செய்கிறது என்பதை பின்வரும் ஆதாரங்கள் எடுத்துக் காட்டும்.

Monkey என்ற சொல்லின் முதல் மூன்று எழுத்துக்களின் நடுவில் உள்ள O என்னும் எழுத்திற்குப் பதிலாக A என்னும் எழுத்து இருந்தால் அது மனிதன் (MAN) என்னும் பொருளைத் தரும். மேலும் அச்சொல்லின் இறுதியாகவுள்ள KEY என்னும் சொல்லின் பொருள் திறவுகோலாகும். இவ்விரு சொற்களையும் (MAN + KEY) ஒன்றாக இணைத்துச் சிந்திக்கும்போது மனிதனைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கான திறவுகோலாக 'குரங்கு' இருக்கிறது என்ற உண்மை வெளிவரக் காண்கின்றோம்.

குரங்கை மனித இனத்தின் தோற்றத்திற்கான மூலமாகக் கொள்வதை வெளிப்படையாகக் காட்ட விரும்பாத OXFORD அப்படி ஒரு சொல்லை (MONKEY) கூர்ந்த அறிவோடு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

உண்மை எப்போதும் ஆரம்பத்தில் கசக்கவே செய்யும். அதைச் சொல்பவர்களும் உருத்தெரியாமல் ஆக்கப்படுவார்கள் என்பதற்கு உலகம் உருண்டை வடிவானது என்றுரைத்த ஞானி கலிலேயோவுக்கு (GALILEO 1564 - 1642) என்ன நடந்தது என்பதை வரலாற்றாளர்கள் அறிவர். இது அனைவருக்கும் சிறந்ததொரு பாடமாகும்.

(பக்கம் 17-இன் தொடர்ச்சி....)

என் தோளை ஆரோ தட்டுவதை உணர்ந்து என்னையறியாமல் திரும்பிப் பாக்கிறேன். "ஓ, உங்களை வேறே ஆரோ எண்டு நான் பிழையா நினைச்சிட்டன்" சொன்ன அந்த முதியவர் அப்பால் நகர்கிறார்.

எனக்கருகில் சப்வே வந்து நிற்குது.

இறங்கிற ஆக்கள் எல்லாம் இறங்கி முடிச்சாப்பிறகு ஒருத்தருக்குப் பின்னால் ஒருத்தரா உள்ளூக்கை ஏறுகிறோம்.

கதவுக்குப் பக்கத்திலை கண் தெரியாத ஒரு ஆள் அவருக்கு வழி காட்டுற நாயோடை உட்காந்திருக்கிறார். அவருக்கு எதிர்ச் சீற்றில

தாயினர் மடியிலிருந்த குழந்தை ஒண்டு என்னைப் பாத்துச் சிரிக்குது. அடுத்த சீற்றில சின்னப் பையன் ஒருத்தன், அவனினர் அப்பாவா இருக்கலாம், அவரைக் கட்டிப்பிடிச்சபடி நித்திரைகொள்ளுறான். வெறுமையாக இருந்த ஒரு சீற்றில நான் இருக்க, எனக்குப் பக்கத்தில் வந்திருந்த தம்பியினர் முகத்தை ஏறிட்டுப் பாக்கிறன்.

விசில் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து சப்பே அசையத் தொடங்குது.

தொழில் இருந்து அவரு வெலகி பென்சன் எடுத்து செரியா ஆறு மாசம். காலயில எழும்பி வாயக் கொப்பிளிச்சு பொஞ்சாதி தாற தேத்தண்ணிய குடிக்கிறதோட அவர்ர அண்டய வேலவெட்டி தோங்கிரும். பால்காரன் வந்து கூப்பிட்டோடன ஓடிப்போய் போத்தலக் குடுத்து பால் வாங்குவாரு. போத்தல ஓசத்திப் பாப்பாரு. ஒரு சொட்டு பால் கொறஞ்சாலும் கேட்டு வாங்காம உடமாட்டாரு. நறுவிசான மனுசன்.

அப்படிப்பட்ட மனுசன்ட மனசில இப்ப ஒரு கவல. ஆறுமாசமா ஒருநாளும் உடாம நாட்டு மரக்கறி எடுத்துக்கிட்டு ஊட்ட வாற மரக்கறிக் கெழவி அஞ்சாறு நாளா வரல்ல. என்னமோ எவடமோண்டு யோசிக்காரு.

பஸ்ஸில்லெண்டு ஒருநாள் வரல்ல. மறுகா ஆரோ காலஞ்செண்டெண்டு இன்னொரு நாள் வரல்ல. மத்தும்படி ஒவ்வொரு நாளும் வந்த மனுசி. இப்ப அஞ்சாறு நாளா வரல்ல. அது அவர்ர மனசப் போட்டுக் கொடயுது. வேறொண்டுமில்ல.

அவர்ர பிள்ளகளும் பொஞ்சாதியும் பள்ளிக்குப் பொயித்திருங்கள். ஊட்டுல அவரு தனிய. அவருதான் குசினிக்குள்ள போய் சொளக எடுத்துக்கிட்டு வந்து வெறாந்தயில வெச்சி மரக்கறி, லெக்கறி சாமாங்கள வாங்குவாரு. சனி ஞாயித்துக்கெழமயெண்டா அவர்ர பொஞ்சாதியும் வந்து நிண்டு தேவயானத வாங்குவா. அவவும் மரக்கறிக் கெழவி வரல்லெண்டு கவலப்பட்டாவாம்.

மரக்கறிகள் ஒரு பெரிய பயள பேக்கில போட்டு தலயில செமந்துக்கிட்டு ஒரு கையால அத புடிச்ச மாதிரி மத்தக் கைல சின்ன பேக்க தூக்கிட்டு கெழவி வருவா.

பெரிய பேக்குக்குள்ள பொன்னாங்காணி லெக்கறிய அரவாசிக்கு அடஞ்சிருப்பா. காக்கிலோ பயத்தங்காவ நடுவால மடிச்சி

வாழ நாரால கட்டின கட்டு ஒண்டுரெண்டும் கீரக்கட்டு நாலஞ்சம் பீக்கங்காயும் அந்த பேக்குக்குள்ள கெடக்கும். செலநேரத்தில வாழப்பூவும் இரிக்கும்.

கைபேக்குக்குள்ள பாதிய வெட்டி எடுத்த செரக்கா, கத்தரிக்கா, வெண்டிக்கா, பாவக்கா இரிக்கும். அகத்திக் கீரயும் முருங்கக்கா கட்டும் இரிக்கும். ரெண்டு மூண்டு துண்டா ஓடச்ச மாதிரி பொடலங்கா கெடக்கும். நசியாம பத்திரமா தக்காளிக்கா கொஞ்சம் ஒரு பேக்கிலயும் ரெண்டு மூண்டு புடி மணியவர வேறொரு பேக்கிலயும் இரிக்கும்.

ஊட்டயும் தோட்டம் போட்டு அஞ்சாறு மரக்கறி வெச்சிரிக்காவாம். மத்த மரக்கறிகள் ஊருக்குள்ள போய் வாங்கி வாறயாம். மாம்பாஞ்சான், முல்ல, முசட்ட, குறிஞ்சாபோல லெக்கறிகள் கெடச்ச நாள்ள மட்டும் கொண்டருவா.

மொடக்கொத்தான் துண்டொண்ட வேலி யோரத்தில பதிச்சிங்கண்டா கெதியா வேலில படரும். கை காலுகள் தூக்கொண்ணாத மாதிரி இருக்கிறதுக்கெல்லாம் அதக் கறியாக்கிச் சாப்பிட்டா நல்லமெண்டு செல்லுவா. சனிய வெட்டறதுக்கு தூதுவள நல்லதாம். இப்பிடி யெல்லாம் அவ சென்னது அவருக்கு நெனப்பு வந்திச்சி.

வல்லாரய அரிஞ்சி சின்ன வெங்காயத் த பொடிப் பொடியா நறுக்கி பச்ச கொச்சிக்காய நீளப்பாட்டில கீறி எலுமிச்சம் சாற கொஞ்சம் சுள்ளுண்டாப்போல ஊத்தி மாசித் துளயும் போட்டு கையால பெறட்டி

ஏ. பீர் முகம்மது

எடுத்தா சாப்பாட ஒரு புடி புடிக்கலாமெண்டவ. சின்னப் புள்ளயள் வல்லார சாப்பிட்டா நல்லாப் புடிப்பு வருமாம். ஞாபக சத்தி கூடுமாம் ண்டெல்லாம் அவ சென்னது அவருக்கு ஞாபகத்தில இரிக்கி.

கல்லாத்துக் கூனி ஒரு டப்பாக்குள்ள கொண்டருவா. கூனி போட்ட தெராய்ச் சுண்டல் இல்லெண்ட மாதிரி ருசியா இரிக்குமாம். மச்சம் மாமிசம் போட்டு முருங்க லெக்கறியச் சுண்டினா ஒரு வாய்ச் சோறு கூடயாப் புடிக்குமாம் ண்டெல்லாம் அவட அநுபவத்தக் கதப்பா.

அவரு சந்தயில மரக்கறி வாங்கினா கரட்டு, லீசி, கோவா, நோக்கூழ் ண்டு தேவயப் பொறுத்து தெரிஞ்சி பாத்து வாங்குவாரு. மஞ்சள் போஞ்சியக் காட்டிலும் பச்ச போஞ்சி நல்லதாம். உருளக்கெழங்கும் வாங்குவாரு.

செவப்பு நெறத்தில தோல் உரிஞ்சி வாற நுவரெலியா உருளக்கெழங்குதான் ருசி. எறச்சியோடக் கலந்து தாளிச்சி எறக்கினா நாலாட்டுக்கங்கால மணக்குமெண்டு வாயுற வெச்ச மனுசிய காணாம எப்பிடி இரிக்கிற.?

கடல்ல சாளமீன் படுகுது. வாங்கினா பாலாணம் காச்சலாம். புளி தேவப்படும். எலிமிச்சம் பழம் இப்ப செரியான வெல. அதான் விளிமாங்கா கொண்டந்த. விளிமாங்கா அஞ்சி ருவாக்கித் தெரயா மன ண்டு கேப்பா.

வெராக்கருவாடு, காஞ்செறச்சி, தாமரக் கொட்ட என்னயும் வேணுமெண்டு கேட்டா வாங்கிட்டு வந்து தருவா. ஒருநாள் நாடங்கா சாப்பிட சோட்டயா இரிக்கிண்டு சும்மா வாயத் தொறக்கயும் அடுத்தநாள் நாடங்காயோட

மனுசி வந்தா. அவவக் காணெல்லெண்டா எப்பிடி இரிக்கும் அந்த மனுசனுக்கு?

முருங்கத் தடியொண்ட ஒருநாள் கொண்டந்து யாழ்ப்பாண முருங்க. நல்லா காய்க்கும். ருசியும் ருசிதான். நீளமும் நீளந்தான். எங்கிட ஊட்டயும் ஒரு மரம் நிக்கி. மாத்தக்கி எப்பிடயும் ரெண்டாயிரம் மூவாயிரம் ருவாய்க்கு மேலால காய்க்குமெண்டு வெளக்கம் தந்திட்டு முருங்கத் தடிய வாசல்ல முன்னுக்கு நாட்டாம ஊட்டுக்குப் பின்னால கோடிக்க ஒரு எடத்தில நாட்டுங்க ண்டா. மரம் முழுக்க மசக்கொட்டப் புழு. பிள்ளகள் ஏறி வெளயாடினா லேசா முறிஞ்சிரும். அதாலதான் வாசல்ல முருங்க நாட்டப் பொடாண்டது. அது பொறகுதான் அவருக்கு வெளங்கிச்சு.

சனி ஞாயித்துக்கெழமகள்ள அவர்ர டீச்சர் மனுசி ஊட்டுல இரிக்கிறதால கெழவி மனுசி யாவாரம் முடிஞ்ச கையோட அங்க வந்து வெத்திலாக்குப் போட்டுக்கிட்டுப் போறதும் சந்தோசமா அவர்ர மனுசியோட அவ கதச்சிக்கிருக்கிறதும் அவருக்கு மறக்கேலா.

மரக்கறி வெசயத்தயெல்லாம் ஒருபக்கம் வெச்சிப் போட்டு சாப்பாட்டுக்கு புட்டு அவிக்கிறதப் பத்தியெல்லாம் அவர்ர மனுசியோட அவ கதப்பா

அரிசி மாவ இரும்புச் சட்டில போட்டு அடிப்புடிக்காம பதமா வறுக்கணும். மாவு பவுண் நெறத்துக்கு வாற மாதிரித் தெரியும். நல்லொரு மணமும் மூக்கில வெளங்கும். அந்நேரமாப் பாத்து மாவ சொளகில கொட்டி பரத்தி உடனும். மாவு வறுத்தெடுக்கிற பதத்திலதான் புட்டுர ருசி இரிக்கி ண்டெல்லாம் டீச்சருக்கு வெளக்கம் குடுப்பா.

இப்பிடி பழய நெனப்பெல்லாம் படம் மாதிரி அவர்ர மனசுக்குள்ள ஓடிச்சி.

அந்நேரம் கேத்தில யாரோ கூப்பிட்டாக. போய்ப் பாத்தாரு. மரக்கறிச் செமயோட ஒரு பொம்புள நிக்கிறா. அவருக்கு மனசுக்குள்ள பல பல யோசின வந்திச்சி. உள்ள கூப்பிட்டாரு.

அவட மொகத்த நல்லாப் பாத்தாரு. மரக்கறிக் கெழவிட மகள். கெழவிய உரிச்சி வெச்சாப் போல இருந்தா. சிரிச்சாப்போல வட்ட மொகம். கொஞ்சம் தூக்கலா வெள்ள நெறம். நாப்பத்தஞ்சி நாப்பத்தாறு வயசிரிக்கும் ஓடம்புல வயசு காட்டல்ல. பெராயப்பட்ட

ரெண்டு பொம்பிளப்பிள்ளயளும் அவக்கு இரிக்கிண்டு தாய்க்காரி சென்னவ. புருசன் கண்ண மூடின பொறகு அப்பம், இடியப்பம் சுட்டு வித்து அடுப்படி ல நெருப்புக்க கெடந்து வேகாம தோட்டஞ் செஞ்சி யாவா ரம் பண்ணலாமெண்டு தாய்க்குச் சென்னவ. இப்ப கெழவி மாதிரி வந்து மரக்கறிச் செமயோட நிச்சிறா.

அவருக்கு மனசு கொஞ்சம் கஸ்டமா இருந்திச்சி.

அவ சென்னா. தாய்க்காரிக்கி மொட்ட சயிக்கல் அடிச்சி காலொண்டு ஓடஞ்ச மாதிரி. நீலாவண முறிவு வைத்தியருக்கிட்ட பத்துப் போட்டுக்கிட்டு வந்து ஊட்டுல இரிக்கா. செரிவாறதுக்கு எப்படியும் ரெண்டு மாசமாவது போகும். பொல்லில புடிச்சிக்கிட்டு நடக்கிற நெலமதான் தெரியிது ண்டு சென்னா.

விரும்பின மரக்கறி ரெண்ட வாங்கினாரு. ஊட்டயும் ஒருத்தரும் இல்ல. என்ன அவசரம். தண்ணியக் கிண்ணிய குடிச்சிட்டுப் போங்கண்டு சென்னாரு. சில்லறக் காசில்ல. இத வெச்சிக்கிங்க. மிச்சம் வேணாம் ண்டாரு. அவ இன்னொரு மரக்கறியக் குடுத்துக் கணக்கச் சரி செஞ்சா. செமயத் தூக்கிட்டு வெளிக்கிட்டா.

ரோட்டால போற வழில என்னடா மரக்கறிக் கெழவியக் காணல்ல. அவட இளந்தாரிய அனுப்பிரிக்கா ண்டு யர்ரோ ஒரு வளிசல் சத்தம் போட்டது அவட காதுக்க வந்து ஏறுது. இன்னம் கொஞ்சம் தூரம் போனோடன ஆம்புள இல்லப் போல. நம்மள்ள ஒண்டக் கட்டிக்கிட்டு ஊட்ட இரிந்திரிக்கலாம் ண்ட சத்தம் கேட்டிச்சி.

புருசன் ல்லாத கன்பொஞ்சாதி. ரெண்டு கொமரு இரிக்கி. மூணு உசிரு சாப்புடனும். நான் வெட்டல வந்து தொழில் செய்யாட்டி சோறு தண்ணி தாற ஆரு ண்டெல்லாம் மனசுக்க நெனச்சிக்கிட்டு கைல இருந்த மரக்கறிகள வித்துப் போட்டு அவ ஊருக்கு திரும்பிப் போறா.

ரோட்டுல நிச்சிற ஆம்புளயள்ர கதயக் கேட்டா புருசன் இல்லாத பொம்புளகள் வாழ ஏலா ண்டத காடறதுக்கு நாளக்கி மரக்கறிச் செமயோட அவ கட்டாயம் வருவா.

தகுதி யற்றோர் பதவிகளைத் தாரணியில் ஆட்கொண்டு -வெறும் காசுக்குக் கலையூட்ட கூடங்கள் கட்டிடுவர்.

தரமற்ற கல்விக் கிங்கு தாராள விளம்பரங்கள் -வெறும் பாசாங்கு காட்டிமெல்லப் பணம்பறித்து பயனுறுவர்.

கரைசேர வேண்டு மெனின் கழுத்துவரை காசவேண்டும் -வெறும் உள்ளத்தார் கடைபோட்டுக் கலையதற்கு விலைகூவும்.

விலைமதிப் பற்ற கலை வீடுவரை வந்தடையும் - வெறும் வந்தடைந்த கலைபார்ப்பின் கைசேத நிலைதூக்கும்.

காசு வீசிக் கற்பவர்க்குக் காலடியில் பலகலைகள் - வெறும் சான்றிதழே மட்டும்பெற்றுச் சாதகமாய்க் கரைசேர்வர்.

தரமற்ற கலை புகட்டித் தாராள இடம்கொடுப்பர் -வெறும் மண்டைகளைப் பணியமர்த்தி மாபாவ நிலையமைப்பர்.

தரமான கலை கற்றோர் அவர்ப்பின்னே தொழில்புரிவர் -வெறும் தரமற்றோர் தகுதியிலாத தலைமைகளாய்த் தோன்றிடுவர்.

காசுக்குக் கலை விற்கும் கயவர்கள் கரமோங்கும் -வெறும் மாசின்றிக் கலையயில்வோர் கதியின்றிக் கலாங்கிடுவர்.

நிலை மாறுமிவ் வுலகில் நிஜத்திற் கென்ன விலைபகரும் -நல்ல கலை தேறக் கற்றிடினும் கனிவின்றி நடத்திடுவர்.

கவத்தாடி கவத்தாடி...

நந்தவனத்தல் ஓர் ஆண்டி அவன்
நாலாறு மாதமாய் குயவனை வேண்டி
கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி மெத்தக்
கவத்தாடி கவத்தாடி போட்டுடைத்தாண்டி

இளைஞனாக உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வாசித்த இந்தச் சித்தர் பாடல் ஏனோ இப்போது ஞாபகம் வருகிறது. பொருள் புதைந்த இந்தச் சித்தர்பாடல் தோண்ட தோண்ட புதுப்புது அர்த்தங்களைத்தரும். என்னளவில் நான் புரிந்து கொண்டவைகளை இங்கே வைக்கிறேன்.

நந்தவனம்: பூக்கள் நிறைந்த அழகான இடம், நம்பூமி

ஆண்டி: பிச்சைக்காரன் அறிவிலி

நாலாறு மாதம்: பத்துமாதம்

குயவன் : படைத்தற்கடவுள்

தோண்டி: புதையல் மண்பாத்திரம் குழந்தை தன்னுள் அற்புதமான இயல்புகளையும் ஆற்றல்களையும் கொண்ட மனிதப்பிறப்பு.

முதலும் முடிவுமற்ற (Infinity) பேரிருப்பின் (பரமாத்மாவின்) ஒரு சிறுதுளி (ஜீவாத்மா) தனிமனிதன் என்பதை மறந்து தன்னுடைய பகுத்தறிவாலும், செயற்பாட்டாலும் அனைத்தும் நடப்பதாக நினைக்கும் ஆணவத்தின் (Egoவின்) காரணமாக ஆண்டி அறிவிலியாகிறான். இதை ஸ்ரீஅரவிந்தர் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

It is the confinement in the physical consciousness that makes You (and everybody) narrow and selfish and misrable (From letters on yoga by Sri Aurobindo)

எல்லையற்ற பேருணர்வை உடல்மன எல்லைகள் குறுக்கி, சிற்றுணர்வாக்கி அடைப்பது உன்னையும் - ஒவ்வொருவரையும் - குறுகிய இயல்புடையவரையும், சுயநலமி யாகவும் வேதனையையும் துன்பத்தையும் அனுபவிப்பவரையும் ஆக்கிறது (மொழி பெயர்ப்பு என்னுடையது)

இதுதான் ஆண்டி என்ற சொல்லினூடாக நான் புரிந்து கொள்ளும் அர்த்தம். அதாவது ஆண்டியை Egoவாக அடையாளம் காண்கிறேன்.

அவன் தனக்குக் கிடைத்த அற்புதமான மனித வாழ்வை தன் முட்டாள் தனத்தால் நாசமாக்கி விடுகிறான். இதுதான் இந்த சித்தர் பாடலுக்கு என் கோணத்திலிருந்து நான் காணும் பொருள்.

2.

இதை இன்றைய இலங்கை வரலாற்றோடு பொருத்திப் பார்க்கலாம். நாம் தவமிருந்து பெற்ற குழந்தை நம்நாட்டின் சுதந்திரம். பிரித்தானியாவின் கீழ் அடிமைப்பட்டு கிடந்த நாம் அதனிடமிருந்த பெற்ற விடுதலை. இலங்கை மக்கள் நான்கு வகை. சிங்களவர்கள், தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மலைநாட்டுத் தமிழர்கள். சுதந்திரம் கிடைக்கும்வரை நாம் அனைவரும் ஒற்றுமையாகத்தான் இருந்தோம். பெரும்பான்மை இனத் தலைவர்களிடம் முழு இலங்கையின் நிர்வாகப் பொறுப்பும் கையளிக்கப்பட்டபோது, பெரும்பான்மை சிறு பான்மை என்ற பிளவு ஏற்பட்டு பெரும்பான்மையினர் ஆள்பவர்களாகவும் சிறுபான்மையினர் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு அடிமைப்படுத்தப்படுபவர்களாகவும் ஆயினர் ஒற்றுமை வாழ்வு முடிந்து போனது. இப்போது நாம் இலங்கையர்கள் என்று ஒருமித்த குரலில் சொல்ல முடியாது. பெரும்பான்மை சிங்களவர்கள், சிறுபான்மை தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் என்றாகிவிட்டது. முதலில் இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கு முதுகெலும்பாக விளங்குகின்ற மலையகத் தமிழர்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு, கலவரங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, வீடுகளும் கடைகளும் கொளுத்தப்பட்டன. பின்னர் இலங்கைத் தமிழரின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு கலவரங்கள் உருவாக்கப்பட்டு வீடுகளும் கடைகளும் கொளுத்தப்பட்டன. சூறையாடப்பட்டன. அவர்களது நிலங்கள் அபகரிக்கப்பட்டன ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. பெரும்பான்மை இனத்தினரை அங்கு குடியேற்றி சொந்தப்பிரதேசங்கள் பலவற்றில் தமிழர்கள் சிறுபான்மையினர் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். கடைசியில் இந்த நாடு முப்பது வருடகால உள்நாட்டு யுத்தத்தை எதிர்கொண்டு

சு.ஜீவகாருண்யன்

லட்சக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டு காணாம
லாக்கப்பட்டு பலர் அகதிகளாக புலம்பெயர
வைக்கப்பட்டனர். பொருளாதாரம் நாசமாகி
நாடு சின்னாபின்னமாகியது. வேளிநாட்டு
அநாவசிய தலையீடுகள், அதிகரித்தன.
உதவி என்ற பெயரில் எங்களது வளங்கள்
வேட்டையாடப்படுகின்றன. தமிழர்களுக்கு
நடந்ததே இறுதியாக முஸ்லிம்களுக்கும்

நடந்தது. இந்த மோசமான பொருளாதார
நெருக்கடிகளை நாம் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற
இந்த நேரத்திலும் பேரினவாத ஓடுக்கு
முறைகள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.
இதைத்தான் சித்தர் சொன்னார் “கூத்தாடி
கூத்தாடி போட்டுடைத்தாண்டி” என்று.

பேய் அரசு செய்தால்...???

மொழிவரதன்

வரிசைகள் வரிசைகள் எங்கு நோக்கினும்
வரிசைகள் வரிசைகள் வரிசைகள்
வரலாறு காணா வரிசைகள் கரும்
வடுவாய் ஈழமதில் கறைபடிந்த வரிசைகள்
மண்ணெண்ணெய்க்கோர் வரிசை ஆங்கே
மனிதன் உண்ணும் அரிசிக்கோர் வரிசை
சின்னஞ்சிறிசுகளின் பால்மாக்கோர் வரிசை
சற்றே தூரத்தில் பெற்றோலுக்கோர் வரிசை
எரிவாயுக்கோர் நீண்ட வரிசை
எல்லோரும் விரும்பும் சீனி, பருப்புக்கும் வரிசை
காரியாலய வாகனங்களுக்கோர் வரிசை
காவல்துறையினருக்கு தனி வரிசை
அப்பன் அக்கா ஆங்கொரு வரிசையில்
அம்மா மாமா மற்றொரு வரிசையில்
தப்பாது ஒதும் லெப்பையும் வரிசையில்
தினம் தினம் பூசை செய்யும் ஐயரும் வரிசையில்
அதிபர் ஆசிரியர் ஆட்டோக்காரர் வரிசைகளில்
அன்புக்குரிய நர்சுகள் வைத்தியர் வரிசைகளில்
பஸ்ஸுக்காய் பல்கலையினர் வரிசையில்
பாதம் கால்நோவொடு நோயாளியும் வரிசையில்
பிறெஸ் காரனும் பாதையோர் வரிசையில்
பகல் இரவாகப் பால்காரனும் வரிசையில்
மண்ணெண்ணெய் டோக்கனுக்கோர் வரிசை
மருந்தாகிப்போன பெற்றோலுக்கும் டோக்கன் வரிசை
என்னென்னோவுக்கெல்லாம் வரிசைகள்
எதற்கு வரிசைகள் என்பதில்லாமல்போனது.
பேய் அரசு செய்தால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்
என்றொரு மகாகவி சொல்லிச் சென்றான்
தாய்நாடாம் எம் நாட்டிலே ஓர்
தரங்கெட்ட கூட்டத்தால் வந்ததே பஞ்சம்!

இலக்கியத்தில் எள்ளல்கள்

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் பல தனிப் பாடல்களில் ஒருவரை ஒருவர் அல்லது ஒருவர் பொதுவாக பலரைப் எள்ளிநகையாடுவது போன்ற பல சுவாரஸ்யமான சந்தர்ப்பங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றை 'ஞானம்' வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முதலில் திருவெங்கைக் கலம்பகத்திலிருந்து ஒரு காட்சி. வெங்கை என்பது ஒரு சிற்றூர். அதற்குத் தலைவன் ஒரு வேடன். அவனுக்கு அழகே உருவான மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் ஒருநாள் நந்தவனத்தில் தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வழியே வேட்டைக்கு வந்த பாண்டிய நாட்டு இளவரசன் அவளைக்கண்டு மையல்கொள்கிறான். அவளையாரென்று விசாரிக்கிறான். தன்னுடைய அரசாட்சிக்குள் அடங்கிய வெங்கை நகரில் வாழும் ஒரு வேடர்குலத் தலைவனின் மகள் என்பதை அறிந்துகொள்கிறான். குலத்தில் மிகத் தாழ்ந்தவனாக இருப்பதால் கேட்டவுடன் தனது மகளை அரசகுலத்தில் திருமணம்செய்து கொடுக்க எதுவித தயக்கமும் கொள்ளமாட்டான். பதிலாக மிகப் பெருமையுடன் திருமணத்துக்குச் சம்மதப்படுவான் என்று எண்ணி தனது முதல் மந்திரியை இதுவிடயமாகத் தூது அனுப்புகிறான். ஏராளமான சீர்வரிசைகளுடன் நால்வகைச் சேனைகளும் முன்னே செல்ல இன்னிசை முழக்கத்தோடு பாண்டி நாட்டு முதன் மந்திரி திருவெங்கைக்கு வந்து வேடர்குலத்தலைவன் வாயிலை அடைகிறான். என்ன விடயமாக மந்திரி இவ்வளவு சீர்வரிசை,

நிலவூர்ச் சித்திரவேல்

படையணி, இன்னிசை அணியுடன் வருகிறார் என்பதையிட்டு ஐயமும் ஆச்சரியமும் கொண்ட அவன் எதற்கும் சம்பிரதாயப் படி மந்திரியை வணங்கி வரவேற்று வந்த விடயத்தை விசாரிக்கிறான்.

அப்போது தூது வந்த மந்திரி சொல்கிறார். "வேடர்குலத் தலைவரே, ஐம்பத்தாறு தேசங்களையும் அரசாட்சி செய்யும் மன்னர்களுக்கும் கிட்டாத மகிமை உங்களைத் தேடி வந்துள்ளது. தட்டாது எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பாண்டியமன்னர் பரம்பரை பற்றி நீங்கள் அறியாதது இல்லை. உயர்ந்த சத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சூரிய வம்சம் சந்திர வம்சம் என்ற புகழ்படைத்த பரம்பரையில் வந்த இளவரசர் உங்கள் மகளைத் திருமணம் செய்ய விரும்பியுள்ளதால் அதற்குரிய மண ஓலையுடன் வந்திருக்கிறோம்." ஏன்று கூறி அந்த மணஓலையை நீட்டினார்.

வேடர்குலத்தலைவன் அதனை வாங்கிக் கொள்ளாமல் மந்திரியை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவனது முகம் சிவந்தது. மீசை துடித்தது, விழிகள் விரிந்தன, உதடுகள் பதறின, உள்ளம் குமுறியது. குலத்தாழ்ச்சி பேசியதால் கோபாவேசம் கொண்டு, வந்த வனோ மந்திரி, அனுப்பியவரோ அரசன் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் பின்வருமாறு கூறினான்.

விறந்தார் கலைபாதியோடு வனத்திலே அழவிட்டார்
வெஞ்சிறைப்புக விட்டார் துகிலூரிய விட்டு

விழித்ததார்

உற்றதாரமும் வேண்டுமென்றினி மன்னர்

பெண்கொளல் ஒக்குமோ

உமியடா மணமென்ற வாய் கிழித்தோலை

காற்றிலுருட்டா

வெற்றியாகிய முத்தி தந்தருள் வெங்கைமாநகர்

வேடர் யாம்

விமலரானவர் எமையடுத்தினிதெங்கள் மிச்சில்

மிசைந்ததால்

பெற்றவேலர்தமக்கு யாமொரு பெண் வளர்ப்பினில்

ஈந்தனம்

பெற்றபெண்ணைக் கொடுப்பமோ பேய்மிடித்திடு தூதரே!

சத்திரிய குலம், சூரியவம்சம் மற்றும் சந்திரவம்சம் என்றெல்லாம் அரச பரம்பரையைப் பெருமைப் படுத்திக் கூறினீர்களே. மனைவியை விறந்தார்? அரிச்சந்திர மகாராசாதானே? பாதி ஆடையோடு கானகத்தில் கைவிட்டுப் போனவர் யார்? நள மகாராசாதானே? நீ இருக்கும் இடம்

தானே எனக்கு அயோத்தி என்று காடாளப் போனவனின் பின்னே சென்ற சீதையைச் சிறைப் படுத்த விட்டவர் யார்? சூரியகுலத்தில் தோன்றிய சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இராமன்தானே? சபைநடுவிலே திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த பொழுது செய்வதறியாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் யார்? பஞ்ச பாண்டவர்கள்தானே?

இவ்வாறு கட்டிய மனைவியர் சங்கடத்தில் மாட்டியபோது கையாலாகாதவர்களாய் இருந்தவர்களெல்லாம் நீங்கள் சற்றுமுன் சொல்லிப் பெருமைப்பட்ட குலவம்சங்களைச் சேர்ந்த மகராசாக்கள்தானே இத்தகைய மன்னவர்களுக்கு இனி மனைவியரும் தேவைதானா? பெண்கேட்டு வர உங்களுக்கு வெட்கமே இல்லையா? காறி உமிழவேண்டும். மண ஓலையைக் கிழித்துக் காற்றில் உருட்டவேண்டும்.

“எங்கள் குலப்பெருமையைக் கேள். நாங்கள் வெங்கை மாநகரத்து வேடர்கள்தான். என்றாலும் நிர்மலவஸ்துவாகிய சிவப்பரம்பொருள் எம்மவரான திண்ணன் - (கண்ணப்பநாயனார்) சுவைபார்த்துக்கொடுத்த எச்சிலை விரும்பி உண்டுமகிழ்ந்ததால் அவர் பெற்றெடுத்த மகனான முருகப் பெருமானுக்குக்கூட நாங்கள் வளர்த்த பெண்ணைத்தான் (வள்ளியை) திருமணம்செய்து கொடுத்தோம். அதைவிடுத்து பெற்ற பெண்ணைக் கொடுப்போமா? உங்களுக்கென்ன பேயா பிடித்திருக்கிறது” என்று தூதுவனை ஏசி விரட்டிக் கலைத்ததாக சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மேற்படி எள்ளலான பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

அடுத்ததாக ‘வசைபாடக் காளமேகம்’ எனப் பெயர் எடுத்த காளமேகப் புலவர் பாடிய எள்ளல் பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

ஒருநாள் நல்ல வெய்யில் நேரம். காளமேகம் வீதியிலே கடுமையான தாகத்தில் செல்லும்போது ஆயர்குலப் பெண்ணொருத்தி ‘மோரோ மோர்’ என்று கூவிவரக் காளமேகம் தாகம்தீர் ஆவலோடு ஒரு குவளை மோர் வாங்கிக் குடித்தார். தண்ணீர் மிகுதியால் அந்த மோர் நீர்த்துப்போய்ச் சுவையற்றிருந்தது. ஆயர்குலத்தியை நேரடியாகத் திட்டுவதற்குப் பதிலாகக் குத்தலாக எள்ளலாக மோரையே விளித்துப் பாடுகிறார்:-

**காரென்று பேர் படைத்தாய் ககனத்தும்போது
நீரென்று பேர் படைத்தாய் நீள்தரையில் வந்ததற்பின்
வாரொன்று மென்முலையார் ஆச்சியர்கை
வந்ததற்பின்
மோரென்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும்மு பெற்றாயே.**

நீர் ஆவியாகி ஆகாயம் போனபோது கார்மேகம் என்றும், மீண்டும் நிலத்தில் (மழையாக வீழ்ந்தபோது) நீர் என்றும், இந்த ஆயர்குலப் பெண்ணின் கைக்கு வந்தபின் மோர் என்றும் நீ மூன்று பெயர்களைப் பெற்றுவிட்டாய் என்று குத்தலாக எள்ளலாகக் கூறியுள்ளார்.

*சில நூல்களில் ஒரே பொருள் மூன்று வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெறும் ‘தகுதியை’க் கொண்டுள்ளது என்னும் பொருள் பட ‘முப்பேறும்’ பெற்றாயே எனக் காணப்படுகிறது.

இளஞ்சூரியர் - முதுசூரியர் என்னும் இரட்டைப் புலவர்கள் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவர்கள் ஒரு சமயம் ஒரு தனவந்தரைப் புகழ்ந்து பாடிப் பொன்னும் பொருளும் பரிசாகப் பெற்று ஒரு காட்டுவழியால் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது இருட்டிவிட்டதால் வழியில் உள்ள ஒரு பிள்ளையார் கோயிலில் உறங்கிப் பொழுதைக் கழித்தனர். காலை கண்விழித்து எழுந்ததும் அவர்களது பணம் களவு போயிருந்ததை அவதானித்தனர்.

அன்றிரவு ஒரு திருடன் அந்தப் பணத்தைத் திருடியதை இவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால் இவர்கள் அந்தப் பிள்ளையாரே அதனைத் திருடியதாகச் சந்தேகித்துப் பிள்ளையாரையே எள்ளிநகையாடும் வண்ணம் பாடிய பாடல் இதோ.

**தம்பியோ பெண்திரும தாயாருடன் பிறந்த
வம்பனோ நெய்திரும மாமாயன் - நம்பிய சூம்
மூத்தவனோ நம்பால் முடிச்சவிழ்த்தான் என் செயலாம்
கோத்திரத்துக்குள்ள குணம்.**

பிள்ளையாரின் தம்பியான முருகன் திணைப் புனம் காத்த வள்ளியைத் திருட்டுத்தனம் பண்ணிக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார். தாய்மாமனான கண்ணனோ நெய் திருடுவதில் விண்ணன். நாங்கள் நம்பிவந்த இந்த மூத்த பிள்ளையோ எங்களுடைய பணத்தைத் திருடிவிட்டான். என்ன செய்வது இதெல்லாம் கோத்திரம் வழி வந்த திருட்டுப் புத்தி. என்று பிள்ளையாரைக்கூட விட்டுவைக்காமல் எள்ளல் பண்ணிப் பாடியிருக்கிறார்கள் பாருங்களேன்.

இவைபோல் இலக்கியத்தில் இன்னும் பல பாடல்கள் எள்ளல்களாக பாடப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டுக்காக சிலவற்றைச் சுட்டியுள்ளேன். கட்டுரை நீண்டுவிடும் என்பதற்காக மட்டுப்படுத்தி நிறைவு செய்கிறேன்.

அவளது முடிவு...!

இரண்டு மணித்தியாலங்கள் கடந்தும் வேலைகள் முடிந்தபாடாக இல்லை. பிள்ளைகள், உம்மா வாப்பா அனைவரினதும் உடுப்பு கழுவுதல், வீட்டைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்தல், சட்டி பானை கழுவுதல் இப்படிப் பல வேலைகள் வழமை போலவே அவள் தலையில்.

கணவனோடு வாழ்ந்த காலத்தை விடவும் தனக்கு வேலைகள் கூடிவிட்டதை உணர்ந்தாள். ஆயினும், அனைத்தையும் விருப்பத்தோடுதான் செய்து வந்தாள்.

வேலைகளை ஒருவாறாக முடித்து விட்டு மீ குடிக்க ஆசைப்பட்டும், பால்மா விலையை நினைத்ததும் முடிவை மாற்றிக் கொண்டாள். பால்மா முடிவடைந்து விட்டால் கடைகடையாக அலைய ஆளும் இல்லை, பிள்ளைகள் இருவரினதும் பாடு பெரும்பாடாகி விடும். பிள்ளைகளை ஊற்றுவதற்காக ஹீட்டரை வைத்து “சுவிட்ச்”சைப் போட்டதும் உம்மாவின் குரல் கேட்டது.

“என்தேன் ஒண்ட முடிவு?”

இதே கேள்வியைத்தான் ஒரு கிழமையாக மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

“ஏலா”

“ஏலா”

“ஏலா....”

மூன்றாவது முறை கொஞ்சம் ஊன்றிச் சொல்லி உம்மாவுக்குப் பதிலளித்தாள் சிரீன்.

“வார நஸ்புகளயெல்லம் தட்டிகழிச்சிய. ஒனக்கு என்ன மதனமோ தெரியா”

உம்மாவும் விடாமல் இப்படி இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“டோம்” என கதவைச் சாத்திவிட்டுத் தனது அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள் சிரீன்.

~*~*~

சரியாகவே சொல்லப் போனால் சிரீனை அந்தக் கிராமத்திலேயே அழகியெனச்

சொல்லலாம். மேனியழகுக்கு மேலதிகமாக நற்குணங்களும் அவளை அழகுபடுத்தின. ஸ்கூல் காலத்தில் அவளது பின்னால் சுற்றாத பொடியன்மாரை கணக்குப் பார்த்தே கூறிவிடலாம். டியூஷன் வகுப்புகளுக்கென கொட்டஹேனவுக்கு சென்று வந்த காலங்களிலும் அவளுக்கு வலை விரிக்கத் திரிந்தவர்கள் பலர்.

எந்த வலையிலும் சிக்காது தனது இலக்கை அடைவதில் அவள் கண்ணாக இருந்தாள். எதிர்காலத்தில் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசராக வர வேண்டுமென்பதே அவளது இலட்சியமாக இருந்தது.

பாடசாலை கலையிலக்கிய மன்றங்கள், விவாதமன்றம் என்பவற்றிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டியதனால் “லோயர்” என்ற அடைமொழியும் அவளது பெயருடன் ஒட்டிக் கொண்டது.

இப்படியாக நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான், திடீர் சுகவீனமாக பாரிசு வாதம் வந்துசேர அவளது வாப்பா படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். குடும்பப் பொருளாதாரமும் உதைக்கத் தொடங்கியது. உழைப்பதற்கென வேறு யாருமற்ற நிலையில் ஏளல்க்கு மேல் கல்வியைத் தொடர முடியவில்லை. ஆயினும், கல்யாணப் பேச்சுகளுக்கு மட்டும் குறைவிருக்க வில்லை.

“வெளங்கினோ இது? எங்கட நானட மைனீட மகன் சிரீன கேக்கியாம். என்தேன் நீங்க செல்லிய?”

அவளது உம்மாதான் ஒருநாள் இப்படி வாப்பாவிடம் பேச்சையெடுத்தாள்.

சூழ்நிலை வேறு விதமாக இருந்திருந்தால் ரஷீத் இதை ஒரேயடி

கஸ்ஸால் அஷ்ஷம்ஸ்

யாக தட்டிக் கழித்திருப்பார். மகளை லோ கொலேஜுக்கு அனுப்பி லோயராகப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வைத்திருப்பவர் அவர். ஆண் பிள்ளைகளும் இல்லை. உதவுவதற்கும் யாருமில்லை. தற்போதைய நிலையில் அவரால் மறுப்புத் தெரிவிக்க முடியவில்லை. வெளிப்படையாகவே சம்மதம் சொல்லிவிட்டார்.

“முடிச்சி குடுக்க கெடச்சா ஷனிதா வாஸனா பட்ட மாதிரிதான்”

“வலிய வந்த சீதேவிய அடிச்சி வெரட்டோணு மன் இன்னம் ரெண்டு கொமருகள ஊட்டில வெச்சி கொண்டு” - உம்மாவின் மூளை சிந்தித்த விதம் அப்படி.

“இந்தூரில மாப்பிளக இல்லாமலோ, எந்து கன் ஊறலியகொட தொங்கலுக்கு போகோணும்?” என ஊரவர்கள் சிலர் நேரடியாகவே வந்து சொன்னபோதிலும், ரிஸல்ட் வருவதற்கு முன்னரேயே நிகாஹ் இடம்பெற்றது.

வலீமா சாப்பாடு மட்டும்தான். நகை, ரும்செட் எல்லாவற்றையுமே மாப்பிள்ளை வீட்டார் பொறுப்பேற்றிருந்ததனால் இவர் களுக்கு எந்தச் செலவும் இருக்கவில்லை.

மாப்பிள்ளையும் சிரீனுக்கு ஏற்ற ஜோடி தான். நல்ல புரிதல் உள்ளவர். இரண்டு வருட வயது வித்தியாசம்தான் இருவருக்கும்.

கணவனது ஒத்துழைப்பினால், இரண்டாவது பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்க முன்னரே வெளிவாரியாக பீஏயை முடித்துக் கொள்ள முடிந்தது. பட்டதாரிகளுக்கு நியமனம் வழங்கும் அரசாங்கத்தின் திட்டத்தின் கீழ் ஆசிரியர் நியமனமும் கிடைத்தது.

இப்படியாக

அவர்களது வாழ்க்கை மகிழ்ச்சி கரமானதாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

~~~~~

அடுத்த நாளுக்குரிய பாடக் குறிப்பு களைத் தயாரிப்பதில் சிரீன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வாப்பாவின் கட்டிலருகே அமர்ந்து உம்மா அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது அங்கு பதற்றத்துடன் வந்த அடுத்த வீட்டு ஸபியா மதினி,

“மெய்யோ ரஸீன தாத்தா, ஒங்கட சிரீன்ட மாப்பிள .....” என உம்மாவின் காதுகளில் குசுகுசுப்பது அவளுக்கும் தெளிவாகவே கேட்டது.

திடீர் மாரடைப்பினால் சிரீனின் கணவன் மரணித்த செய்திதான் அது. தொடர்ந்து வந்த “கோல்”கள் அதனை உறுதிப்படுத்தின. அடுத்த நாள் ஸ்கூலுக்கு போவதற்காக மாலையில் வந்து அழைத்துச் செல்வதாக இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பதாக “கோல்” கூட எடுத்திருந்தார். பத்து வருட மணவாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி. நிலைகுலைந்து போய்விட்டாள் சிரீன்.

~~~~~

ஊரிலுள்ள பரம்பரை வீட்டை தங்கச்சிமார் இருவருக்கும் வழங்கும் எண்ணத்தில், திருமணம் முடிந்த காலந்தொட்டே கணவனின் ஊறலியகொட வீட்டிலேயே சிரீன் வசித்து வந்தாள். ஸ்கூலும் அங்குதான். கணவனின் திடீர் மறைவுக்குப் பின்னர் தொடர்ந்தும் அங்கிருப்பது பொருத்தமானதாகப் படவில்லை என்பதனால் இடமாற்றம் பெற்று உம்மா வாப்பாவுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்கு இப்போதுதான் முப்பது வயது. மகளை வாழாவெட்டியாகப் பார்க்க பெற்றோர் விரும்பவில்லை. தமக்கும் வயதாகி விட்டதனால் மறுமணம் செய்து வைப்பதற்கு பல இடங்களிலும் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிடைக்கும் சம்பளத்தைக் கொண்டு பிள்ளை களை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும், மறுமணம் செய்து கொள்வதில்லையென்ற முடிவுடன்தான் இவ்வளவு காலமும் சிரீன் இருந்தாள். ஆனாலும், அனுபவஸ்தர்களின் தொடர்ச்சியான வற்புறுத்தலினாலும், தொடர்ந்து கேட்டு வந்த சன்மார்க்க “பயான்”களின் தெளிவினாலும் தனது முடிவை அவள் மாற்றிக் கொண்டாள்.

நீண்ட காலமாகவே உம்மாவுக்கும் மகளுக்கும் அடிக்கடி தகராறுகள், அபிப்பிராய பேதங்கள். எப்படியாவது அவளை எவன் தலையிலாவது கட்டிவைத்து பொறுப்பிலிருந்து தான் விடுதலையாக வேண்டுமென்பதே உம்மாவின் நிலைப்பாடு. வாப்பாவோ வாயில்லாப்பிராணி. மனைவியின் பேச்சுக்கு மேல் போக மாட்டார்.

சிரீனோ உம்மாவின் போக்குக்கு எதிர் மாறானவள். இரண்டாவது திருமணத்திற்கு உடன்பாடுதான். அதற்காக, வயது கூடிய ஒருவரையோ சோடிப் பொருத்தமற்ற ஒருவரையோ மணந்து கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் ஊமையாக மனதால் அழுது கொண்டிருக்க அவள் தயாரில்லை. இதனைப் புரிந்து கொள்ளும் திறனும் அவளது பெற்றோருக்கு, குறிப்பாக உம்மாவுக்கு இல்லை. கடந்த பல மாதங்களாகவே இந்த விடயத்தில் இருவருக்குமிடையில் இழுபறி.

இப்படியான சூழ்நிலையில்தான், இதுவரை நாளும் உம்மாவின் முகம் கோணிப் பேசாதவள் இன்று உறைப்பாகவே, “ஏலா..... ஏலா.... ஏ.,லா...” எனச் சொல்லி விட்டதும்.

இந்தளவு கோபம் அவளுக்கு ஏற்படக் காரணமே ஐம்பது வயதுக்கும் கூடிய ஒருவரை உம்மா பேசிக் கொண்டிருப்பதுதான். அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்காது கடைசிக் கட்டத்தில் வந்து சம்மதம் தெரிவிக்கச் சொல்கிறாள்.

நல்ல ஆளாம், தனிக் கடை வைத்திருப்பவராம், பிள்ளைகளும் இல்லையாம், தென்னந் தோட்டமொன்றும் இருக்கிறதாம் இப்படியான வர்ணனைகளை முன்வைத்து இனிப்பு காட்டப்படுகின்றது.

இதற்கு முன்பும் இப்படித்தான். “ரெண்டாம் தாரமா முடிச்சியதுக்கு விருப்பமாம். நாப்பத் தெட்டு வயசாம். கலியாணம் முடிச்சா எல்லாரேம் உம்மாக்கு கூட்டிகொண்டு போறாம்” என இன்னொரு சம்பந்தத்தைக் கொண்டு வந்து அவளைப் படுத்திய பாடு.....

அடிக்கடி உம்மா கதையைக் கூறி தன்னை உம்மா வசப்படுத்தப் பார்ப்பதன் இரகசியமும் அவளுக்குத் தெரியாததல்ல.

ஊர்ப் பள்ளிவாசல் “போர்ட்” டிலுள்ள நாஸிம் ஹாஜியாரையும் பேசி வந்தார்கள். அவருக்கு திருமண வயதில் பேரப் பிள்ளை

களும் இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை வைத்தும் உம்மா அவருடன் இரண்டு மாதமாகக் கதைக்கவில்லை.

பென்ஷன்காரரான தாஸிம் ஜீஎஸ்சையும் அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லி சரிவராதபோது தானாகவே ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

அழகு, அறிவு, நற்குணம், இளமை அத்தனையும் இருந்தும் கொண்டு வருவ தெல்லாம் வயதாளிகளையே. உம்மா மீது எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது.

தனது வயதையொத்த சாதாரண உழைப்பாளி யொருவரை மணமுடிக்க விரும்பியபோதும் உம்மா அதனை உதறித் தள்ளியதை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வாறு திருமண விடயமாக சிரீன் உம்மா வுடன் பலமுறை முரண்பட்டிருக்கிறாள் வாக்கு வாதப்பட்டிருக்கிறாள். அதற்கு அவள் கூறும் “நியாயங்களை”யும் குத்து வார்த்தைகளையும் நினைக்கையில் எரிச்சல் இரட்டிப்பாகின்றது.

“நாங்க வாழில்லயோ?”

“என்னயும் எங்கட உம்மவாப்பக ஓண்ட வாப்பக்கு முடிச்சி குடுத்த பதினஞ்சி வருஷம் மூத்த ஆளுக்கு தானே”

“இன்னம் நீ கொமரெண்டு நெனச்சி கொண்டோ?”

சிலவேளை பெரியும்மாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டு தொடங்கி விடுவார்கள்.

உம்மா அப்படித் திருமணம் செய்ததற்காக மகளும் செய்ய வேண்டுமென்பது மார்க்க நியதியல்லவே! பொருத்தமான துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் கூடத் தனக்கில்லையா? - இப்படி அவள் தன்னிடமே கேள்வி கேட்டுக் கொள்வாள்.

தனக்கெதிராக தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயே உருவெடுத்து நிற்பதை எண்ணிப் பெரிதும் வருந்தியவள், திடமான ஒரு முடிவெடுத்தாள்.

“சரிவாரில்ல, பேஸ்புக்ல பாத்து சரி நிகா சேவிஸ்ல நானே தேடிக்கொளோணும். வாழப் போறது நான்தான். இன்னம் ஒரு டிப் இத்தா இருச்சேலுமன்”

“நிகாஹ்” சேவைகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்காக பேஸ்புக்கை புரட்டத் தொடங்கினாள் சிரீன்.

பேச்சுத் தமிழும் இலக்கணத் தமிழும்

உலகிலுள்ள எந்த ஒரு மொழியை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதன் இலக்கண வடிவத்துக்கும் பேச்சு வடிவத்துக்கும் இடையே வித்தியாசங்கள் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இருப்பதை நடைமுறையிற் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த வகையில் இலக்கணத் தமிழ் மற்றும் இலங்கையின் வடபுலத்திற் பேசப்படும் பேச்சுத் தமிழ் ஆகியவை தொடர்பாக எழுதப்படும் கருக்கமான ஒரு கட்டுரையே இதுவாகும்.

ஒரு சில உதாரணங்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். “மத்தியான வெய்யிலுக்காலை களைச்சு வேர்த்து வந்த பொடியனிடடைக் கதை புடுங்குறதை விட்டிட்டு முதலில் தண்ணி வென்னியைக் குடுத்து ஆக்களை ஆசுவாசப்படுத்தத் தெரியவேணும்” என்று கணவன் மனைவியிடம் கூறினார். தண்ணி வென்னி என்பது தண்ணீர் வெந்நீர் என்பதன் பேச்சுமொழியாகும். கதை புடுங்குதல் என்பது மற்றவர்கள் தாமாகச் சொல்லாத அல்லது சொல்ல விரும்பாத தகவல்களைக் கதைவிட்டுக் கதை கேட்பதன் மூலம் அறிந்துகொள்ளுதலாகும். விபரம் தெரிந்த ஆட்களிடம் கதை பிடுங்குவது கஸ்டம். ஆனால் விபரம் குறைந்தவர்கள் அல்லது சிறுபிள்ளைகளிடம் கதை விட்டுக் கதை கேட்பதன் மூலம் மறு தரப்பாரின் குடும்ப ரகசியங்களை அல்லது தமக்குத் தேவையான தகவல்களை அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர் பலர் உளர்.

பொம்பிளைக்குச் சீதனமாக என்ன கொடுப்பீர்கள்? என்று மாப்பிளை வீட்டார் கேட்டால் வீடுவாசல் காசுகளஞ்சு வயல்வாய்க்கால் தோட்டந்தூரவு நகைநட்டு எல்லாம் கொடுப்போம் என்று பெண்வீட்டார் கூறுவர். வீட்டின் ஒரு பகுதிதான் வாசல். எனவே வீடு கொடுப்பதாகக் கூறினாற் போதுமானது. ஆனால் பேச்சு வழக்கில் வீடுவாசல் என்று கூறுவது வழக்கமாகிவிட்டது. இன்னொரு சீதனம் காசுகளஞ்சு. ஆனால் களஞ்சு என்று எதுவும் கொடுப்பது கிடையாது. எனவே காசுகளஞ்சு

என்பது பேச்சுமொழி என்பது வெளிப்படை. விவசாயிகள் மகள்மாருக்கு வயல் தோட்டம் ஆகியனவற்றைச் சீதனமாகக் கொடுப்பது வழக்கம். ஆனால் வாய்க்கால் என்பது எல்லா விவசாயிகளுக்கும் பொதுவானது. அதை யாரும் யாருக்கும் சீதனமாகக் கொடுக்க முடியாது. எனவே வயல் வாய்க்கால் என்பது வயல் என்பதற்கான பேச்சுமொழி என்பதை விளங்கிக்கொள்வதிற் சிக்கல் இல்லை. பெண்களுக்கு நகைதான் சீதனமாக கொடுப்பார்கள். நட்டு என்று எதுவும் கொடுப்பதில்லை. நகைநட்டு என்பது நகையை மட்டுமே குறிக்கும். இத்தகைய சோடிச் சொற்கள் முற்காலத்திற் பேச்சுமொழியாக இருந்தபோதிலும் தற்காலத்தில் பத்திரிகை களிலும் புத்தகங்களிலும் இவற்றை எழுத்துத் தமிழாகவும் பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்பதையும் இவ்விடத்திற் கூறி வைப்பது பொருத்தமாக அமையும்.

திருமண விடயமாகப் பெண் பார்க்கப் போன கோஸ்டி திரும்பி வந்துவிட்டது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் பொம்பிளை எப்படி என்று கேட்டார்கள். பொம்பிளை நல்ல வடிவு என்று பதில் கூறப்பட்டது. பெண்ணின் கண்களைக் கயல்விழிகள் என்று வர்ணிப்பர். முத்துப் போல் பல்வரிசை என்பர். மெழுகுச் சிலை போல உடலழகு என்பர். ஆனால் அக அழகை யாரும் கருத்திற் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. பெண்பிள்ளை என்றசொல் பொம்பிளை ஆக மருவியது. இச்சொல் மணமகள் என்ற அர்த்தத்திலும் பாவிக்கப்படுகிறது. ஆண்பிள்ளை என்ற சொல் ஆம்பிளை ஆக மருவியது. ஆனால் இச் சொல் மணமகன் என்ற அர்த்தத்திற் பாவிக்கப்படுவதில்லை. மணமகனை மாப்பிளை என்றே குறிப்பிடுவார்கள். திருமணம் முடிந்து ஒரு வருடத்தின் பின்

கலைமாமணி
கா. துவபாலன்

பிள்ளைபிறந்தது என வைத்துக்கொள்வோம். பிறந்தது என்ன பிள்ளை என்று ஊரார் விசாரிப்பார்கள். ஆம்பிளைப்பிள்ளை அல்லது பொம்பிளைப்பிள்ளை என்று பதில் கூறப்படும். இச் சொற்களைப் பிரித்து எழுதினால் ஆண்பிள்ளை பிள்ளை, பெண்பிள்ளை பிள்ளை என்று ஆகிறது. எனவே தவறைத் திருத்தி ஆண்பிள்ளை அல்லது பெண்பிள்ளை என்று சொல்லுங்கள் என்று ஆலோசனை சொன்னால் அதை யாரும் கணக்கில் எடுக்க மாட்டார்கள். அதாவது பேச்சுத் தமிழில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதை மக்கள் விரும்புவதில்லை.

“எடி புள்ளை சோறு அவிஞ்ச உடனையும் பாத்து இறக்கி வை. நான் பக்கத்துக் கடையிலை முட்டை வாங்கிக்கொண்டு ஓடியாறன்” என்ற வாக்கியத்தில் ஓடியாறன் என்பது ஓடி வருகிறேன் என்பதன் பேச்சு மொழியாகும். புள்ளை என்பது பொதுப் பாற் சொல். ஆனால் நடைமுறையில் பெண்பிள்ளையைக் குறிப்பதற்குத்தான் இச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆண்பிள்ளையைப் பார்த்து டேய் புள்ளை என்று யாரும் அழைப்பது கிடையாது. தம்பி மோனை அல்லது கோபம் வந்தால் எட பொடியா என்றும் அழைப்பது வழக்கம்.

ஒருவர் இறந்துவிட்டார் என வைத்துக் கொள்வோம். செத்த வீட்டு முற்றத்தில் பெண்கள் கூடியிருந்து ஒப்பாரி வைப்பர். இந் நிகழ்வு சம்மா ஒப்புக்காக அழும் சம்பிரதாயமாகவே பெரும்பாலும் அமைவது வழக்கம். இக்காலப் பெண்கள் ஒப்பாரி வைப்பதைப் பெரும்பாலும் கைவிட்டு விட்டதாகவே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“இதிலை இருடாம்பி தேத்தண்ணி கொஞ்சம் குடியடாம்பி” என்பதற்கான இலக்கணத் தமிழ் ‘இவ்விடத்தில் இரடா தம்பி தேநீர் கொஞ்சம் குடியடா தம்பி’ என்பதாகும். குளியடாம்பி, முழுகடாம்பி, தாடாம்பி, போட்டினம், வந்திட்டினம், வருவினம் போன்ற சொற்களுக்கான இலக்கணத்தமிழ் முறையே குளியடா தம்பி, முழுகடா தம்பி, தாடா தம்பி, போய்விட்டார்கள், வந்துவிட்டார்கள் வருவார்கள் என்றவாறு அமையும்.

“ஊர்ப் பிறந்தவனுக்கே வாக்குப் போட்டுப் பாளிமேந்துக்கு அனுப்பவேணும். ஏனெண்டால் அவையள்தான் அடிக்கடி தொகுதிக்கு வந்து போவினம். மற்றவையள் அஞ்ச வரியத்துக்கு

ஒருக்கால் லெச்சன் பிரசாரத்துக்கு மட்டுமே தொகுதிக்கு வருவினம்.” என்று கிராமத்தவர் பேசிக்கொள்வது வழக்கம். பாளிமேந்து என்பது பாளிமென்ற என்ற பிற மொழிச் சொல்லின் தமிழ்ப் பேச்சுவழக்கு. லெச்சன் என்பது எலெக்ஸன் என்ற பிறமொழிச் சொல்லின் தமிழ்ப் பேச்சு மொழி. வரியம் என்பது வருடம் என்பதன் பேச்சுமொழி.

“தம்பி பள்ளிக்குடம் விட்டால் நேரை வீட்டை வரவேணும். ரவுணுக்குப் போய் காவாலி கடப்புளியளோடை சேந்து கள்ளுச் சாராயம் குடிச்சுப் பழகினால் வாழ்க்கை நாசமாய்ப் போகும்” என்று தகப்பன் மகனுக்குப் புத்திமதி சொன்னார். காவாலி கடைப்புளிகள் என்றால் தவறான பழக்க வழக்கம் உடையவர்கள் என்று அர்த்தமாகும். ரவுண் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழ் மக்கள் அப்படியே பேசிப் பழகிவிட்டார்கள். மக்கள் மதுவெறியுடன் எதிரிகளை ஏசும்போது குறுக்காலை போவான், நாசமாய்ப் போவான், கோதாரிவிழுவான், கட்டையிலைபோவான், சண்டாளன், பாழ்படுவான், வேசைமோன், என்றெல்லாம் ஏசுவார்கள். தூசண வார்த்தை சொல்லி ஏசுவோரும் உளர். ஒருவன் நடத்தை கெட்டவனாக இருப்பின் தாயின் பெயரையும் இழுத்து அவனை வேசைமோன் என்று ஏசுவது எவ்வகை நியாயம் என்று தெரியவில்லை.

எழுத்தாளர்கள் இலக்கணத்தில் விற்பன்னர்களாக இருந்தபோதிலும் ஆக்க இலக்கியப் பரப்பினுள் நுழையும்போது சிறுகதை நாவல் போன்றனவற்றைப் பேச்சுத் தமிழிலேயே எழுதுவது மரபாகிவிட்டது. நூல்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் கட்டுரை எழுதும்போது இலக்கணத் தமிழைப் பாவிக்கின்றார்கள். இந்த வகையில் பேச்சுத்தமிழும் இலக்கணத் தமிழும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக விளங்குவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. எம்மால் முடிந்தவரை இலக்கணத் தமிழைப் பாதுகாத்து மென்மேலும் வளர்ப்பது எமது கடமையாகும்.

அன்றொருநாள்

— ஓர் அனுபவப் பகிர்வு

களப்பு என்று அழைக்கப்படும் பரவைக்கடலின் மேலாகச் செல்லும் பாலத்தின் மீது கார் விரைந்து கொண்டிருக்க என் மனம் ஏற்கனவே நான் தேடிச் செல்லும் பாடசாலையை அடைந்திருந்தது. பச்சை நிறக் கனவுகளால் இதயம் நிறைந்தது.

“மீஸ்ஸஸ், இந்த சாறி ஒங்களுக்கு ஜாதியா ஈச்சிய எண்டு கலிஸ்டா சொன்ன. நாளக்கும் இந்த சாறி கட்டிட்டு வாறா?”

ரஞ்சனின் கடைசியாகக் கேட்ட குரல் என் காதில் ஒலிப்பது போலிருந்தது. இப்படி பல தடவைகள் சொல்லி இருக்கிறானே. கலிஸ்டா சொன்னாளா இல்லை இவனே சொல்கிறானா என்று என் மனம் கேட்டதுண்டு. உள்ளூர் ரசிக்கவும் செய்தது. பக்கத்தில் கோகுலன் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருக்க மீண்டும் ரஞ்சனின் குரல்.

“மீஸ்ஸஸ், அன்டன் ஏன்டை கணக்கை பாத்துகொப்பிபண்ணிய. ஏன்ரை இரேசறையுங் களவாடிண்டான். மறுவா கேட்டா நோண்டிய. மீஸ்ஸஸ், இந்த கமிலஸ் எம்புட்டு சொன்னாலும் கேக்கிய இல்ல. பங்கில ஏறிஏறி குதிக்கிய. ஏன்ரை சோமால மாதாவே...”

இன்று வரை காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும் குரல் அவனுடையது. எனது பயணம் எதை நோக்கமாகக் கொண்டது என்பது கண்ணாடியில் படிந்திருக்கும் புகை மூட்டம் போல தெளிவில்லாமலே இருந்தது. அதை விலக்கிப் பார்க்கவும் மனம் விரும்பவில்லை. நான் மிக விருப்பத்துடன் ஆசிரியத்தொழில் புரிந்த கடற்கரையோர கனிஷ்ட பாடசாலையை அதன் வளர்ச்சியை பார்க்க விரும்புகிறேனா? கொஞ்சலான இழுவைப் பாடல் போன்ற அந்தக் கரையோரத் தமிழை மீண்டும் கேட்க ஆவல் கொண்டேனா? அப்பாவித் தனமான அந்த வெள்ளந்தி மனிதர்களைக் காணச் செல்கிறேனா? ஐம்பது வருடங்கள் எத்தனை மாற்றங்களை மனிதர்களில் தோற்றுவித்து இருக்கும் என மனது வியந்தது. எழுபத்து மூன்றாம் ஆண்டளவில் நான் ரசித்த கரை

யோரக் கவிதைத் தமிழை உள்ளது உள்ளபடி இன்று நினைவு கூர்வேனா என்பது தெரியவில்லை. ஆனாலும் இன்னும் முழுதாக மறந்து விடவில்லை. வினைமுற்றுகள் எல்லாம் அவர்களின் பேச்சுவழக்கிற்கு வசதிப் பட்டபடி வினைஎச்சங்களாகும் சுவாரசியமான தமிழ்நடை அது.

இவை எவையுமே காரணமில்லையே. இன்னுமொன்றும் இருக்கிறதே என்றோர் இரகசியக் குரல் உள்ளிருந்து கூவியது. ஆனாலும் அதற்கு செவிமடுப்பதையும் சம்மதம் சொல்வதையும் சம்பிரதாயச் சிறைக் குள் வளர்த்தெடுத்த தார்மீக உணர்வொன்று தடுத்தது. அந்தப் பாடசாலையில் மாணவனாக ஆறாம் வகுப்பில் என்னிடம் படித்த, மனதில் தனியிடம் பிடித்த செபாஸ்டியன் ரஞ்சனைக் காண ஆவல் கொண்டு இருப்பதுதான், மறைந்திருக்கும் உள்மன ஏக்கமென்னும் காரணத்தை மனது மறுக்கவே விரும்பியது. அந்தக் கறுப்பழகனின் பளீரென்ற முகமும் துறுதுறுத்த அவன் கண்களும் சுருட்டை முடியும் கூர்ந்து ஆழ நோக்கும் பார்வையும் படிப்பில் காட்டிய கெட்டித்தனமும் இன்றும் மனதில் அழகான மூலையொன்றில், இனிமை யான மெல்லுணர்வுப் போர்வையுடன் இதமாக உறங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. பதின்மத்தில் அடியெடுத்து வைக்கப் போகும் அவனுக்கும் அதன் இறுதியில் விடைபெறக் காத்திருக்கும் எனக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஈர்ப்பு இருந்ததா என மனதை நான்

என்றுமே குழப்பிக் கொண்டதில்லை. இல்லையென்று சொல்லிக் கொள்வதில்தான் எனது பெருமிதமும் கௌரவமும் அடங்கி இருந்தன. புரிந்தாலும் புரியா விட்டாலும்,

ரஞ்சினி சுப்ரமணியம்

எது எப்படி இருந்தாலும் கோகுலனை நீண்ட காலம் நச்சரித்து இன்று இந்தப் பயணம் வந்திருக்கிறேன் என்பது உண்மை.

பாலம் முடிந்ததும் சற்று தூரத்தில் அந்த முச்சந்தி தெரிகிறது. இடது பக்கம் செல்லும் பாதை பொலிஸ் நிலையத்தை நோக்கியது. நேராகப் போகும் பாதை ரெஸ்ட் ஹவுஸை நோக்கிச் செல்வது. வலது பக்கம் திரும்பும் பாதை சிறிது தூரத்தில் அந்த அழகிய கடலுக்கும் களப்புக்கும் இடையே சமாந்தரமாகச் செல்லும் குன்றும் குழியுமான பாதையில் கடலோரப் பாடசா லையை நோக்கிச் செல்வது. இந்த சிற்றூர் பற்றிய என் நினைவுகள் மாறாமல் இருந்தாலும், நிஜம் நிறைய மாற்றங்களைக் கண்முன் காட்டியது. கார் முன்னே செல்லச் செல்ல என் ஆவல் அதைவிட வேகமாக அதிகரித்தது.

பத்தொன்பது வயது முழுதாக நிரம்பாத, சேலை கூட ஒழுங்காக அணியத் தெரியாத வயதில், இதே பாதையில் கால்நடையாக சென்ற காலம் அது. கடற்காற்றுடன் போட்டி யிட்டு சாறியும் தலைமுடியும் அள்ளுண்டு ஒருபக்கம் பறக்க சாறியை கால்களி டையே சிக்காது இழுத்துப் பிடித்தவாறு, மறுகையில் காலை உணவும் தண்ணீரும் புத்தகங்களும் கொண்ட கைப்பையின் பாரத் துடன் எதிர்நீச்சலடித்த நாட்கள் நினைவில் வர மனது இளமையாகி முறுவலித்துக் கொண்டது. ஸ்டிக்கர் பொட்டுகள் இல்லாதது அந்தக் காலம். சிலசமயம் நெற்றியில் வைத்த கறுப்புப் பொட்டு காலை வெயில் வெக்கையிலேயே உருகி வழிவதும் உண்டு. ஆனாலும் நினைவு தெரிந்த நாள்முதலாக வைத்த பொட்டை ஏனோ விட முடியவில்லை. அது என் முகத்துக்கு அழகாக இருப்பதாக ரஞ்சன் மட்டுமல்ல ஏனைய மாணவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

நான் வாழ்ந்த நகரில் இருந்து ஒன்றரை மைலுக்கும் அதிகமான தூரத்தில் இந்தப் பாடசாலை அமைந்திருந்தது. அத்தி பூத்தால் போல ஒரு பஸ் அந்தப் பாதையில் ஓடுவ துண்டு. அதை நம்புவதை விட நடந்தால் நேரத்துக்கு பாடசாலைக்கு போய் விடலாம். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை, பாதையின் இருகரையும் வெண்மணல் சூழ்ந்திருக்கும். கரடுமுரடான ஒற்றையடிப் பாதை. கட்டடங்கள்

எதுவுமற்ற, ஆள் அரவமோ வாகனப் போக்கு வரத்தோ இல்லாத ஏகாந்தமான அந்தப் பாதையில் தனியாக நடந்து செல்வதற்கு, இந்தக் காலத்தைப் போல எந்தப் பயமும் எனக்கு அன்று வந்ததில்லை. பாதையின் முடிவில் மீனவமக்கள் மட்டுமே வாழும் சிறிய கிராமம். எளிமையான ஓட்டு வீடுகள். பெரும்பாலானவை குடிசைகள். பலர் காலங்காலமாக இங்கேயே வாழ்பவர்கள். சிலர் நீர்கொழும்பிலிருந்து வந்துவந்து செல்ப வர்கள். கிராமத்தின் ஓரத்தில் ஒற்றைக் கட்டிடமாக அமைந்த அழுக்கடைந்த சுவர் களுடன் கூடிய ஒரு தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை. அதிபருக்கான சிறு மேடை போன்ற அமைப்பையும் நீண்ட ஹாலில் ஏனைய ஆறு வகுப்பறைகளையும் மட்டுமே கொண்ட கட்டிடம். முன்னால் பாதி உடைந்த நிலையில் எழுத்துகள் மங்கிய சிறிய பெயர்ப்பலகை. இதுதான் என் நினைவில் அழியாத பாடசாலையின் சித்திரம்.

கனவுகளைச் சுமந்திருக்கும் வயது அது. மனதுக்குள் அந்தக்கால சினிமாவின் காதல் பாடல்களில் ஏதோ ஒன்று பின்னணியில் இசைத்துக் கொண்டே இருக்கும்.

தனித்தே தனக்குள் சிரிக்கும் எனது உதடுகளின் முறுவலைப் பார்த்து அந்தப் பாதையில் வெவ்வேறு தேவைகளுக்காக அருகில் இருந்த நகருக்குச் செல்லும் பெண்களும் ஆண்களும் தம்மைப் பார்த்து சிரிப்பதாக நினைத்துக் கொள்வார்கள். அன்றைய கரையோரப் பெண்கள் சீத்தையும் மேலே கழுத்து ஆழமான இடுப்பு தெரியும் படியான சட்டையும் அணிந்தி ருப்பார்கள். தமது எடுப்பான முன்னழகுகளும் இடுப்பின் மடிப்புகளும் தெரிவது பற்றிய அக்கறையோ கூச்சமோ இல்லாத அவர்களது அப்பாவித்தனம் மிக அழகானது. தலையில் கூடையுடன் கைகளை மாறிமாறி வீசி இடுப்பசைத்து சமநிலை தவறாது லயத்துடன் நடக்கும் அழகு அலாதியானது. வெயிலில் உடல் கறுத்திருந்தாலும் மனதால் அழகான வர்கள். வலையோ இயந்திரங்களோ சுமந்து செல்லும் ஆண்களும் என்னைக் கடந்து செல்வார்கள். வழியில் சந்திக்க நேரும் போது,

நோனா இஸ்குலுக்கா போற? கால் நோகியா? எனும் பாசமான கேள்விகள்.

நோனாடை வூட்டாக்கள் இங்கிட்டா ஈச்சிய? யாப்பாணமா? புள்ளை இருக்கிறா? என்ற விடுப்புகள் விசாரிப்புகள்.

அந்த சிறுக்கன் இண்ணைக்கு இஸ் கூலுக்கு வாறல்லை. தொழிலுக்கு போய். அதிகம் மீன் படுதாம் என்னும் தகவல் பரிமாற்றங்கள்.

விற்பனைக்காக கொண்டு செல்லப்படும் காயவைத்த கருவாடுகள் பரிசாக எனக்குக் கைமாறுவதும் உண்டு. அவர்களில் அனேக மாணவர்களுக்கு சிங்களம் சரிவர எழுதவோ பேசவோ தெரியாது. பேச்சு வழக்கெல்லாம் தமிழ்தான். படிப்பதும் தமிழில்தான். ஆனால் தாம் சிங்களவர்தான் என தமிழில் அழுத்திச் சொல்வதைக் கேட்டு எனக்கு சிரிப்பும் வரும். வினோதமாகவும் இருக்கும். வடமேல் மாகாண கரையோரங்களில் வாழும், தமிழ் பேசும் சிங்கள மக்களின் மூலம், இந்தியாதான் எனவும் பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் அல்லது வந்தவர்கள் எனவும் மூத்த உறவினர் ஒருவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

சொந்த இடம் வடக்காக இருந்தாலும் நான் பிறந்து வளர்ந்தது வடமேல் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நகரில்தான். அங்கு பெரும் பான்மையோர் கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தாலும் மிகப் பிரபலமான ஈஸ்வரன் ஆலயமும் உண்டு. நகரின் மையத்தில் கன்னியாஸ் திரிகளின் மேற்பார்வையில் நடக்கும் பெண்கள் பாடசாலையில் நான் படித்த காலங்கள் இனிமையானவை. அதற்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கும் பெரிய ஆண்கள் பாடசாலையின் விழா அரங்கில், முத்தமிழ் விழாக்கள் நடைபெற்றதும் அமிர்தலிங்கம் மங்கையர்க்கரசி தம்பதியினர் பிரதம அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்டதும் மனக் காட்சியாக இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றது. தமிழ்மணம் உலாவிய சிங்காரப் பிரதேசம் அது. முதல்முறை உயர்தரப் பரீட்சை எழுதி சிறிது காலத்தின் பின் ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்தபோது என்னைவிட அப்பாவுக்கு அது மிக நல்ல தெரிவாகத் தோன்றியதில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை. பெண்களுக்கு இதைவிட உகந்த வேலை வேறேது என்பது அப்பாவின் அசையாத நம்பிக்கை. எனக்கோ வேறு துறையில் கனவு.

ஆனால் வேலை கிடைத்ததோ நான் வாழ்ந்த நகரில் இருந்து ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் இருந்த இந்தக் கடற்கரையோரப் பாடசாலையில். மனமே இல்லாமல் முதல் நாள் வேலைக்குச் சென்றபோது அந்தச் சிறிய பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பில் விஞ்ஞானம் கணிதம் கற்பிக்க ஆசிரியர்கள் இல்லாது இருந்ததும், வகுப்பில் இருந்த மாணவர்கள் ஆவலாக என்னை எதிர் கொண்டதும் வரவேற்றதும் மகிழ்வாக இருந்தது. அதில் ஒரு மாணவன் தான் ரஞ்சன். கணிதம் விஞ்ஞானத்தில் எதைச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் பக்கென்று பிடித்துக் கொள்ளும் புத்திக்கூர்மை. ஆனால் வகுப்புக்கு பிந்தி வருவதும் சில நாட்களில் வராமல் விடுவதும் அடிக்கடி நடக்கும். அப்பனுடன் கடலுக்கு போவானாம். பள்ளிக் கூடம் வருவதை போனாப்போகுதென்று சைட் பிஸிசாகத்தான் வைத்திருந்தான். பாடசாலையை அண்மித்த களப்போரம்தான் அவர்களுடைய மீன்பிடி போட்டை கட்டி வைத்திருப்பார்கள்.

அவன் வராத நாட்களில் நான் அவனைத் தேடி அந்தக் களப்போரத்திற்கும் சென்ற துண்டு. வலையில் பட்ட மீன்களை தகப்பனுடன் சேர்ந்து தெரிந்து கொண்டிருக்கும் அவனை வில்லங்கமாக கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வருவதும் நடக்கும். அவனும் அதை விரும்புவன் போலவே நாய்க்குட்டியாக இழுபட்டுக் கொண்டு வருவது எனக்கும் பிடிக்கும். ஒருநாள் பாடசாலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு போட்டில் ஏறி முதல்முதலாக மீன்மணம் சூழ களப்பில் உலா வந்ததும், ஆத்துவாய் என அவர்களால் அழைக்கப்படும் கடலும் களப்பும் சந்திக்கும் முகத்துவாரத்தை நேரில் கண்டதும் அன்றுதான். மனப்பெட்டகத்தில் பாதுகாக்கும் பசுமையான நினைவுகள். மாதங்கள் கடந்தன. அவனைக் காணாத நாட்களில் ஏமாற்றம் என்னை ஆட்கொண்டது. கெட்டிக் கார மாணவன் என்ற பரிவா இது? அதற்கும் மேல் ஏதோ ஒன்று இருப்பதாக மனது கூறியது. அந்த வகுப்பில் எல்லா மாணவர்களுமே ஓரளவு புத்திசாலிகளாக இருந்ததால் நாளடைவில் என் கடற்கரை நடைப் பயணங்கள் சுவாரசியமாயின.

ஆறாம் வகுப்பு முடிந்து ஏழு தொடங்கி விட்டது. காலம் பறந்ததே தெரியவில்லை. சில நாட்களாக ரஞ்சனைக் காணவில்லை. எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கடலோ ரத்திலும் காணவில்லை. அவனது வீடு கூட பாடசாலைக்கு அருகில்தான். அங்கும் அவன் இல்லை.

“ரஞ்சன் தொழிலுக்கு போய் மீஸ்ஸ். வீட்டிலை மிச்சம் சோமில்ல. ஒழைப்பும் இல்ல. சிறுக்கன் இனிமே இஸ்கூலுக்கு வாறல்ல”

தகவல் தந்தது அம்மா. திரும்பி பாடசாலைக்கு வந்தபோது என் கண்கள் சிவந்து கலங்கியிருந்தன. சில நாட்களில் ரஞ்சனின் தந்தை மரணமடைந்த செய்தியும் காதில் விழுந்தது. இனி எப்போதுமே அவன் பாடசாலைக்கு வரப்போவதில்லை என்பது உறுதியானபோது மனம் உடைந்து போனது உண்மை. ஏனைய ஆசிரியர்கள் காணா வண்ணம் களப்போரம் சென்று கடலைப் பார்த்தபடி கண்ணீரை மறைத்தேன். அவனது விருப்பத்தின்படி அன்றும் உடுத்தி வந்திருந்த செந்நிற சாறியைக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டேன். சில கண்ணீர் துளிகள் நனைத்திருந்தன.

அதன் பின்னும் சில மாதங்கள் அங்கு சேவையில் இருந்தேன். பின் நான் விரும்பிய துறைக்கு மாறிக் கொண்ட போதும் இன்றும் அந்தப் பாடசாலையையும் ரஞ்சனையும் மறக்கவில்லை. விஞ்ஞானம் கற்பிக்க ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் கொஞ்சம் வசதி உள்ள பிள்ளைகள் நகருக்கு நடந்து போய் படித்தார்களாம் என்று பின்னாளில் கேள்விப்பட்டேன். சொல்லாமல் கொள்ளாமல், எந்த முன்னறிவிப்பும் இன்றி சடுதியாக சேவையில் இருந்து நின்றுபோன என்னை அவர்கள் தேடியதாகவும், குறை கூறியதாகவும் அறிந்தேன். அந்த மாணவர்களை இடைநடுவில் அநாதரவாக விட்டுவிட்டு வந்தேனே என்ற குற்ற உணர்வை இன்றுவரை கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது பாடசாலை உயர்தரம்வரை வளர்ந்திருக்குமா? ரஞ்சன் எப்படி இருப்பான் என மன ஆழத்தில் நினைவுகள் அடிக்கடி விழிப்பதுண்டு.

ஒரு ஆசிரியைக்கும் மாணவனுக்கும் இடையில் இவ்வாறான ஈரப்புகள் இருப்பதை கலாசாரத்தின் துணை கொண்டு மறுதலிப்பது

எனக்கு வசதியாகவே இருந்தது. ஆனாலும் பின்னொரு காலத்தில் பத்து வயது அதிகமான ஆசிரியை ஒருவரை மாணவனாக இருந்த இளம் பையனொருவன் இழுத்துக் கொண்டு ஓடியது ஞாபத்தில் வர மனதுக்குள் சஞ்சலமான கள்ளப் புன்னகை ஒன்று மலர்ந்தது. கோகுலன் கூட தனக்குப் படிப்பித்த ஒரு அழகான ஆசிரியையின் கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படத்தை இன்றும் அல்பத்தில் பாதுகாப்பது நினைவில் வந்தது. ஏன் என்று நான் கேட்தில்லை. ஒரு ஆண் ஆசிரியர் தன்னிலும் வயதில் மிக இளைய மாணவியை விரும்புவது சமூகத்தில் மிகப் பெரும் பிழையாகக் கணிக்கப்படாத அதே சமயம், வயதில் மூத்த பெண் ஆசிரியை தம்மிலும் இளைய மாணவனால் ஈர்க்கப்படும்போது வரிந்து கட்டிக்கொண்டு குறை கூறல் எந்தவிதத்தில் நியாயம் என்று வாதிட்டது, கள்ளமனதின் விகற்பமான மூலையொன்று. எனினும் வளரிளம் பருவத்தின் மாற்றங்களே இவையெனவும், வயதும் மனமும் முதிரும்தோது அவை இனிய நினைவுகள் மட்டுமே என்றும் இன்று புரிகிறது. முதிர்ந்த மனிதமனங்களும் தளம்பல்களுக்கு விதிவிலக்கல்ல என்பதும் உண்மைதான். ஆனாலும் சம்பிரதாயங்களுக்கு ஒத்துவராத உணர்வுகளை அடக்கி மனதை ஒருமைப்படுத்துவதில் தானே மனிதகுலத்தின் மாண்பும் மேன்மையும் அடங்கி உள்ளன.

இதோ பாடசாலையை நோக்கிய வீதி ஆரம்பித்து விட்டது. அடையாளமே தெரியாமல் கட்டிடக் காடுகள். கடைத் தொகுதிகள். கடற்கரையெங்கும் உல்லாசப் பயண பஸ்கள் நிறைந்திருந்தன. வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகளும் ஆங்காங்கே.

ஓ...

இன்று இது சுற்றுலாத் தலமாகி விட்டதோ?

ஆரம்பத்தில் இருந்த மீன்மார்க்கட் நவீன மயமாக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதுவே பாதையின் அடையாளப் புள்ளியாக இருந்தது.

பாதை இதுதானா என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம். சீரமைக்கப்பட்ட வீதியெங்கும் மனிதர்கள். சீத்தை சட்டை உடுத்த அழகிகள் யாரையும் காணவில்லை. அந்நியமாய் போன முகங்கள் எதிலும் அப்பாவித்தனமும் இல்லை. அறிந்த தெரிந்த முகங்களாக,

சாயல்களாக யாரும் இருக்கவில்லை. இரண்டு மைல் தூரம் கடந்தும் புதிதாக முளைத்த கட்டிடங்கள் இடையே பாடசாலையைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை.

“இங்கை தமிழ் ஸ்கூல் ஒண்டு இருந்ததே. எங்கை அது?”

வழியில் கடையில் ஸ்டைலாக சிகரெட் குடித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞனைக் கேட்டேன். புரிந்தும் புரியாத பாவனையில் அவன்

மொகத? மம தெமல தன்னே நஹெ (என்ன? எனக்கு தமிழ் தெரியாது)

என்றான் சற்றே அலட்சியத்துடன். ஒருவேளை நான் தமிழில் கேட்டது பிடிக்க வில்லையோ? அல்லது உண்மையில் விளங்க வில்லையோ ?

ரஞ்சனின் வீட்டுக்கு சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த கத்தோலிக்க தேவாலயத்தை அடையாளம் கண்டதால் அவனது வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. சின்னஞ்சிறு அழுக்கு வீடாக இருந்த அது விஸ்தாரமான நாகரிக வீடாக மாறி இருந்தது. இன்னும் மீனவத் தொழில் செய்வதன் அடையாளமாக முன் விநாந்தையில் வலைகள். வாசலில் கறுப்பாக சுருட்டை முடியுடன் கூர்ந்த களையான கண்களுடன் ஒரு இளைஞன். இருபத்தைந்து முப்பது வயது இருக்கலாம். ரஞ்சனின் மகனாக இருக்க வேண்டும் என சாயல் உறுதி செய்தது. மனம் சற்றே சிலிர்த்துக் கொண்டது.

“இது ரஞ்சன் வீடா ?”

நல்லவேளை எனது கேள்வியை புரிந்த பாவனையில் அவன் தலையாட்டினான்.

“அப்பா இருக்கிறாரா?”

எனது நெற்றியில் இட்டிருந்த பொட்டில் பார்வையைப் பதித்தவன், நான் யாராக இருக்கக் கூடும் என்ற கேள்வி முகத்தில் துலங்க உள் நோக்கி உரத்துக் கூப்பிட்டான்.

“தாத்தே, தாத்தே மே ஓயாவ ஹம்பவென்ட கவுதோ நோனாகெனெக் அவில்லா.”

(அப்பா அப்பா இங்கே உங்களைத் தேடி ஒரு பெண்மணி வந்திருக்கிறார்)

என் மனம் ஏனோ படபடக்கத் தொடங்கியது. எழுபதுகளை அண்மித்து இருக்கும் என்னை அவன் அடையாளம் காண்பானா ?

அதே ஆர்வத்துடன் என்னைப் பார்ப்பானா?

மீஸ்ஸ்ஸ் நல்லா ஈச்சியா, இப்ப எங்கிட்டு இருக்கிற, என்ன செய்யிற?

என்று அதே சுந்தரத் தமிழில் கேட்பானா? மனது ஆவலாதிப் பட்டது.

சில நிமிடங்களில் கறுத்துத் தடித்த உருவம் ஒன்று வெளிப்பட்டது. வரமுதலே மணியோசை போல கசிப்பின் மணம் முன்னே வந்தது. வயிறு பாளை போல் உப்பியிருக்க கழுத்து காணாமல் போயி ருந்தது. தாடைகள் வீங்கி முகம் உருமாறி இருந்தது. சாறத்தை வயிற்றுக்கு மேலே உயர்த்திக் கட்டி இருந்தான். மார்புப் பகுதி பருத்து அருவருப்பைத் தந்தது. போதை மிகுந்த சிவந்த கண்களில் கூர்மை இல்லை. வலது புருவத்தின் மேலிருந்த வெட்டுக்காயத்தின் தழும்பு மட்டுமே இவன் ரஞ்சன்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

“கவுத” (யார்?) என்றபடி வெளியே வந்த உருவத்துக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை என்பது உறுதி.

கவுத ஹொயலா ஆவே ? (யாரைத் தேடி வந்தது)

மீண்டும் இறுகிய குரலில்.

இனி அறிமுகம் எதுவும் தேவையே யில்லை. அழியாத கோலங்கள் கலைந்து சில கணங்கள் ஆகியிருந்தன.

தமிழில் தொடராமல் சிங்களத்தில் பதி லிறுத்தேன்.

நே நே அப்ரஸ் வரதிலா. மங் ஹொயல ஆவே ஓயா நெமெய்.

(இல்லை யில்லை விலாசம் மாறிவிட்டது. நான் தேடி வந்தது உங்களையல்ல)

நெற்றியில் இட்டிருந்த கோயில் குங்கு மம் வியர்வையில் கரைந்து சேலையில் செந்திட்டாகப் படிந்தது. வெற்றுப் பார்வை யுடன் காரில் ஏறினேன். கார் திரும்பியது.

வாசல் பக்கத்தை மற்ற ஒழுங்கைக்கு மாற்றிய புதுப்பிக்கப்பட்ட விஸ்தாரமான பாடசாலையின் பெயர்ப்பலகை இப்போது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சாந்த செபஸ்தியன் கன்ஷ்ட வ்துஹல .

தனிச் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்ட பாடசாலை யின் பெயர் என்னைப் பார்த்து கேலியாகச் சிரித்தது.

எழுதத் தூண்கும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

ஆடி அடங்கிய ஆட்டம்

இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் உட்படப் பெரும் பாலான மக்கள் எதிர்பார்த்த ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது. ஆம். மிக மோசமான பேரினவாதியும், ஊழல்வாதியும், ஜனநாயக விரோதியுமான அரசியல்வாதி ஒருவர் நாட்டைவிட்டே ஓடித் தப்பிவிட்டார். அரசியல் அரங்கில் அவரது ஆட்டம் பிழைத்துவிட்டது. தொடர்ந்தும் அரசியல் அரங்கில் ஆடிக்கொண்டே இருக்கலாம் என்று அவர் போட்டிருந்த தப்புக்கணக்கு பிழைத்துவிட்டது. அவர் மட்டுமன்றி, அவரது உற்றார் உறவினர் எவரும் வெளியே தலைகாட்டமுடியாத நிலையே காணப்படுகிறது. அவரது குடும்பத் தவர்கள் ஆடிய ஆட்டமும், போட்ட வேஷங்களும் அப்படியே கலைந்து விட்டன. அவர்களுக்கு இதுவும் வேண்டும் இன்னமும் வேண்டும். இத்தகைய நாசகாரக் கும்பலை அதிகாரம் இழக்கச் செய்த புதிய தலைமுறையினர், நாட்டை நேசிக்கும் மக்கள் அனைவரதும் பாராட்டுக்கும், பெருமைக்கும் என்றென்றும் உரியவர்கள். உலகியலில் மக்கள் சக்தியே மகத்தான சக்தி என்பது உறுதியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்நாட்டில் அராஜக அரசியல் குடும்பம் ஒன்றின் குரூர முகத்தை முதன்முதலில் தோல் உரித்துக் காட்டியவர்கள், தமிழ் மக்களே. அவர்கள் அவ்வாறு அக்குடும்பத்தினரை அடையாளம் காட்டியபோதும், பெரும்பான்மை இனத்தவரில் பெரும்பாலோர் அதை நம்ப மறுத்தனர். ஆனால், உண்மை ஒருபோதும் அழிவில்லாதது. இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலம் தொட்டு, அரசியல்ரீதியாக வளர்ச்சி பெற்றுவந்த பேரினவாதத்தின் மொத்த உருவமாகத் திகழ்ந்தவர், தம்மை ஆதரித்த மக்களாலேயே துரத்தப்பட்டமை, ஜனநாயகத்துக்குக் கிடைத்த பெரு வெற்றியாகும். சமயவேடதாரிகளும், போலித் தேசியவாதிகளும், இவர்களது மோசமான பிரசாரங்களால் கவரப்பட்டு, முட்டாள்தனமாகவே சிந்திக்கப் பழகியிருந்த பெரும்பாலான மக்களும் ஒரு பயங்கர மனிதரை நாட்டின் தலைவராக்கிப் பெருமிதம் கொண்டனர்.

ஆனால், அவர்களே காலம் கடந்து, உண்மை உணர்ந்து, தங்கள் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய அந்தப் பொல்லா மனிதர் தலைதெறிக்க ஓடும்படி தூக்கியெறிந்து விட்டார்கள்.

இலங்கையின் சுதந்திர வரலாற்றில், ஒரு குடும்பமே ஆட்சிக் குடும்பமாகக் குதுகலித்தது, இதுவே முதல் தடவை. தமது சொந்த நலனுக்காக நாட்டையே சீரழித்துக் குட்டிச் சுவராக்கிய அக்குடும்பத்துக்கு இனிமேல் மீட்சி என்பது கிடையாது. கவிஞர் கண்ணதாசன் எழுதிய திரைப்படல் வரிகளைப் போல், அவர்கள் “ஆடிய ஆட்டம் என்ன? பேசிய வார்த்தை என்ன? திரண்டதோர் சுற்றம் என்ன?” அக்குடும்பம் தொடர்பான இன்னொரு வேடிக்கை, ஒரு மூளையே ஒழுங்காக அமையாத அக்குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவருக்கு, ஏழு மூளைகள் உண்டு என்று, குடும்ப விசுவாசிகள் பீற்றித் திரிந்தமையாகும். காகங்கள் கூட இதை நம்பாது.

அல்லல்பட்டு, ஆற்றாது, வேதனையில் தவித்த தமிழ் மக்களின் கண்ணீர், இன்று அக்குடும்பத்தையே நிர்க்கதிக்குள்ளாக்கியுள்ளது. சிறப்பாகத் தமிழ் மக்களின் சாபமும், பொதுவாக இலங்கை மக்களின் வெறுப்பும் அக்குடும்பத்தை ஒருபோதும் உய்யவிடாது. தமிழ் மக்களை நாடோடிகளாகத் திரியவிட்ட அரக்க குணம் மிக்க முன்னாள் ஆட்சித் தலைவர், இன்று உலகம் தோறும் நாடோடியாகத் திரிகின்றார். இந்த இலட்சணத்தில் தாம் எதிர்காலத்திலும் நாட்டுக்குச் “சேவை” செய்ய உள்ளாராம்! இவர்களை எல்லாம் நினைக்கும்போது, “முட்டாள் பயலை எல்லாம் தாண்டவக் கோனே காசு முதலாளி ஆக்குதடா தாண்டவக் கோனே” என்ற பராசக்தித் திரைப்படப் பாடல்தான் இயல்பாகவே ரூபகத்துக்கு வருகிறது.

மறுபுறத்தில், அதிகார பலமும், பணபலமும் எவரையும் அரசியலில் அதிர்ஷ்டசாலி ஆக்கும் என்பதற்கும் நமது நாட்டில் உதாரணம் இல்லாமல் இல்லை. அரசியலில் தமக்கு “வாழ்வு” கொடுத்தவர்களுக்கு நன்றியும், விசுவாசமும்

பாராட்டும் குணம் அப்படியொன்றும் அற்றுப் போய்விடவில்லை. அரசியலில் எதிர்த்தரப்பில் இருக்கும்போது, உரத்து ஜனநாயகம் பற்றிப் பேசும் அரசியல்வாதிகள், அரசியலில் “புதுவாழ்வு” கிட்டும்போது, அதற்கு முழு மாறாக நடந்துகொள்ளும் முயற்சிகளுக்கும் குறைவே இல்லை. அரசியலில் “புதுவாழ்வு” பெற்றவர்கள், சௌந்தரராஜன், சுசீலா பாடிய பழைய ஒரு திரைப்படல் வரிகள் போன்று, “கனவின் மாயா லோகத்திலே நாம் கலந்தே உல்லாசம் காண்போமே நாம் கலந்தே உல்லாசம் காண்போமே” என்று மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம் மக்கள்!

நாவலர் பிரசங்கம்

யாழ்ப்பாணத்தில் சைவக் கோயில் மரபில் முதன்முதலில் பிரசங்க மரபைத் தோற்றுவித்தவர், ஆறுமுகநாவலர். அவரது முதல் பிரசங்கம், யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயிலில் 1847ஆம் ஆண்டில் மார்கழி மாதம் 18ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்றது. அன்று முதல் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை இரவும் நாவலர் பிரசங்கங்கள் ஆற்றிவந்துள்ளார். இவரோடு ஒருமித்துக் கல்வி கற்ற கார்த்திகேய ஐயர் என்பவரும், நாவலரின் வேண்டுகோளின் பேரில் இடையிடையே பிரசங்கம் செய்து வந்தார். நாவலரின் பிரசங்கங்களுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் சதாசிவப்பிள்ளை, தில்லை நாதப்பிள்ளை ஆகியோருடன், பிறரும் செய்து வந்தனர்.

நாவலர் தமது பிரசங்கங்களைக் கோயிலில் ஆற்றுவதற்குச் சிறிது நேரத்துக்கு முன், ஏழு எட்டு நிமிடங்கள் தனி இடத்தில் இருந்துகொண்டு சில நூல்களை எடுத்துப் பார்த்து, அவற்றில் இருந்து இன்ன இன்ன விடயங்கள் பேசவேண்டும் என்று ஒரு கடதாசியில் குறித்துவைத்துக்கொள்வார். இவர் பிரசங்கங்கள் செய்யும் இடங்கள் சிலவற்றில் பிராமணக் குருமார், சைவக் குருமார், பிரபுக்கள் முதலான பலரும் கீழே இருந்து மிக்க ஆர்வத்தோடு செவிமடுத்தனர். நாவலர் சென்னையில் இருந்தபோது, வெள்ளிக்கிழமை தோறும் தமது வீட்டிலும் பிரசங்கம் செய்துவந்தார்.

நாவலர் பிரசங்கங்கள், புராணபடனங்கள் செய்யும்போது இருந்துகொண்டு செய்வார் என்றும், மற்றைய உலகியல் தொடர்பான பிரசங்கங்கள் செய்யும்பொழுது நின்றுகொண்டு

செய்வார் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர் சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்யும்போது, அவரது ஆடை அணிகலன்களும், தோற்றப்பொலிவும் எவரையும் வசீகரிக்கும் என்றும் அறிய முடிகிறது. நாவலரின் குரலோசை, தூரத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் கேட்கத்தக்க தொனியுடையதாகவும், இனிமையுடையதாகவும் விளங்கியது. இசையிலும் நாவலருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. நாவலர் பிரசங்கம் செய்யும்போதும், புராண படனத்தில் அர்த்தம் சொல்லும்போதும், பொதுவாகக் கூட்டங்களில் பேசும்போதும் சொற்கள் எல்லாம் ஆற்றொழுக்குப் போல வந்துகொண்டே இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். இவர் பேசுவதை எந்தச் சிறுபிள்ளையும் கூட இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளும் என்றும் கூறுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயிலில் நாவலரும், அவரது சகாவான கார்த்திகேய ஐயரும் மாறிமாறிப் பிரசங்கங்கள் செய்துவரும் போது, ஒருமுறை ஐயர் பிரசங்கம் செய்யவேண்டிய நாளில், அவர் கலந்துகொள்ள முடியாததால், கோயிலில் கூடியிருந்த சனங்கள் நாவலரைப் பேசும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். நாவலர், “நான் ஆயத்தமில்லை” என்று சொன்னார். கோயிலில் கூடியிருந்த சனங்கள் சிரித்துவிட்டார்கள். உடனே நாவலர், “ஆயத்தமில்லை” என்று தாம் சொல்லிய வார்த்தையையே மூன்றுமுறை சொல்லிவிட்டு, அதனையே தலைப்பாகக் கொண்டு, மரணத்துக்குத் தாம் ஆயத்தமில்லை என்ற தொனிப்பொருளில் இனிமையாகவும், சாதுர்யமாகவும் பேசி முடித்தார். முன்னர் நகைத்தவர்கள் எல்லோரும் அவரது பிரசங்கம் கேட்டுத் திகைப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இவரது கடைசிப் பிரசங்கம் 1879 ஆடி மாதத்தில் யாழ்ப்பாணம் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் சுந்தரர் குருபூசைத் தினத்தன்று நடைபெற்றது. பிரசங்க முடிவில், நாவலர் தம்மையும் அறியாமல், “இதுவே என்னுடைய கடைசிப் பிரசங்கம். இனிமேல் நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணமாட்டேன்” என்று குறிப்பிட்டார். அடுத்த நாள் அன்பர் ஒருவர் நாவலரிடம், “சென்ற இரவு ஏன் இந்தப் பிரகாரம் பிரசங்கம் செய்தீர்கள்?” என்று கேட்டபோது, தமக்கு அந்நேரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று நாவலர் சொன்னாராம்.

வாசகர் பேசுந்ரார்

ஞானம் 266 இதழ் என் கரம் கிடைத்தது. மிக்க மகிழ்ச்சி.

விமல் பரம் (இலண்டன்) அவர்களின் “இதுவும் நடக்கலாம்” சிறுகதை படித்தபோது எனது ஸ்கொலசிப் வகுப்பு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அந்த வகுப்பிலே பயிற்சிப்பாட புத்தகத்திலே காணப்பட்ட ஒரு குட்டிக்கதை. அதாவது, தனது அப்பப்பாவுக்கென பிரத்தியேகமாக ஒரு “வட்டுவம்” வைத்திருந்து அதிலே சாப்பாடு, தண்ணீர் கொடுத்து வந்த தனது தந்தையின் மனநிலையினை ஒரு பத்து வயது மகன் உணர்கிறான்.

ஒரு நாள் அந்த “வட்டுவத்தை” மறைத்து வைக்கிறான். தந்தை அதை தேடுகிறார். மகன் அந்த “வட்டுவத்தை” தான்தான் மறைத்து வைத்திருப்பதாக தந்தையிடம் கூறுகிறான்.

“ஏன்?” என்று தந்தை கேட்கிறார்.

“உங்கள் அப்பா போலவே எனது அப்பாவிற்கும் வயது போகும். அப்பாவால் ஏலாத நிலை வந்து அவர் படுக்கையாகி விடுவார். அப்போது இந்த வட்டுவத்தில்தான் என் அப்பாவிற்கு, உணவு, தண்ணீர் பரிமாறுவேன்” என்று சொல்கிறான்.

அவனின் அந்தக்கதை கேட்டு தந்தை திடுக்குற்றார். தனது தவறை அவர் உணர்கிறார்.

அந்த “கதையை” தற்கால சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப “சிறுகதையாக” மாற்றிய புதுமை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

காரைக்கவி கந்தையா பத்மநாதன் எழுதிய “செல்லம்மா அக்கை” சிறுகதை யதார்த்தமாக இருந்தது. தற்கால சூழலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. எதையும் வெளியாக பேசிவிடுவதால் செல்லம்மா அக்கையை ஊரவர் பைத்தியமாக பார்க்கின்றனர், கதைக்கின்றனர். தன் வயது போன நிலையிலும் தனது உறவும், ஊரவரும் ஒழுக்கமாகவும் பௌவியமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றே விரும்புகிறார். பகட்டாக வாழ நினைப்பவரை முற்றாக வெறுக்கிறார்.

ஆனாலும், அவரிடம் மனித நேயம் மனிதப்பண்பு காணப்படுவதை கதையின் முடிவு தெளிவாக கூறி நிற்கிறது. உண்மையில் பைத்தியம் செல்லம்மா அக்கைக்கு இல்லை. ஊரிலுள்ளவர்க்கே..!

நல்ல கதை, ஆனால், உரையாடல்கள் தெளிவாக காட்டப்படவில்லை. பந்தி பிரிப்பு பல இடங்களில் செய்திருக்கலாம். நிறுத்தல் குறியீடுகள் பல இடங்களில் காட்டப்படவில்லை.

கவிதைகள் ஆறு இடம்பெற்றிருந்தாலும், வசீம் அக்ரம், கனகசபாபதி செல்வநேசன் ஆகியோரின் கவிதைகள் மனதில் நிறைகின்றன.

“ஞானம் சஞ்சிகைக்காலம்” எனும் பத்தி குதூகலமாக போகிறது. இம்முறை “ஞானம் சஞ்சிகையும் செங்கை ஆழியானும்” எனும் பத்தி எழுத்து ஆவலை தூண்டுகிறது.

23 ஆண்டுகளைத்தொட்டு வெற்றி நடை போடும் ஞானத்துடன் பயணிப்பதும் அலாதி சுகமே!

—சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

ஜூலை 2022 ஞானம் சஞ்சிகையில் (266) அமரர் வடகோவை பூ.க. இராசரத்தினம் அவர்களின் ‘கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கு பயன்படும் பழமொழிகள்’ என்ற அருமையான கட்டுரை பிரசுரமாகியிருந்தது கண்டு அகமகிழ்ந்தேன்.

அதேவேளை அன்னாரின் மறைவுக்கு ஞானத்தின் (266) நாற்பதாவது பக்கத்தில் கண்ணீர் அஞ்சலியும் செலுத்தியிருந்தீர்கள்.

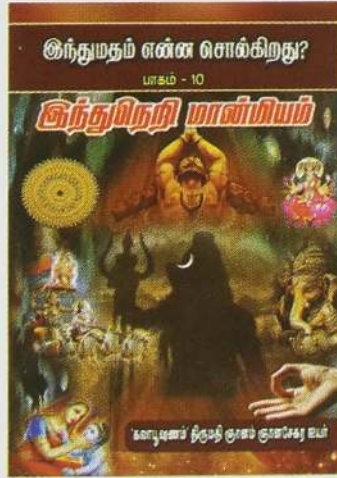
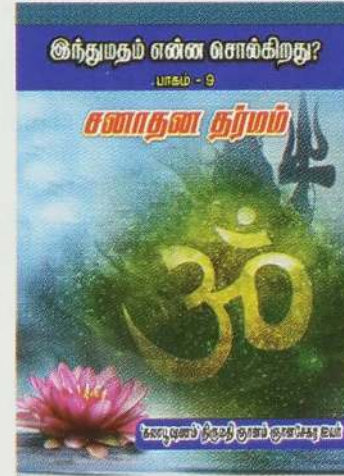
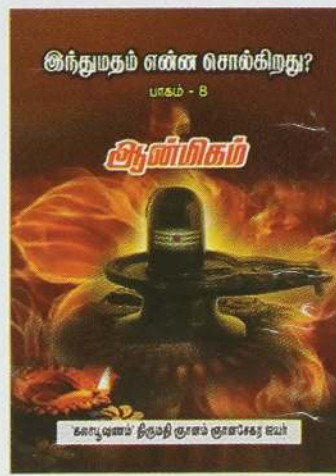
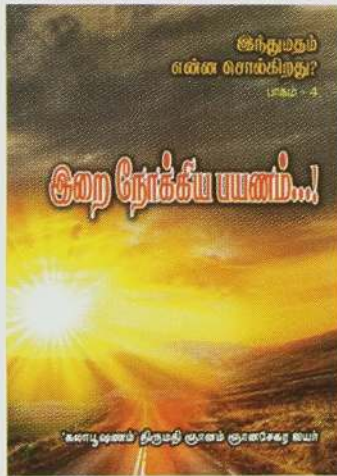
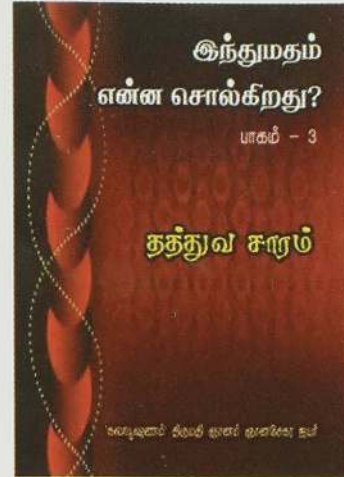
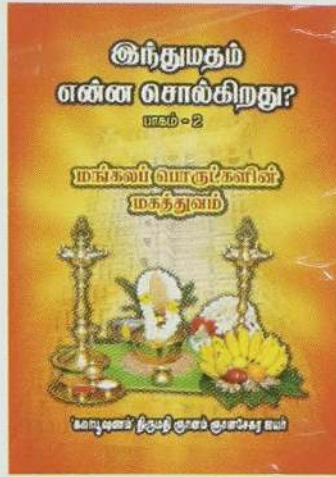
கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தியும் அந்தப் பெரிய ஆளுமையின் அருமையான கட்டுரையைப் பிரசுரித்தும் நிறைவான அஞ்சலி செலுத்திய ஞானம் ஆசிரியருக்குப்பாராட்டுகள்! தொடரட்டும் தங்கள் நற்பணியும் சேவையும்!

—இணுவையூர் ஆ. இரகுபத் பாலமூர்தன்

இந்துமதம் என்ன சொல்கிறது? (பாகம் 1 - 10 வரை)

'கலாபூஷணம்' திருமதி ஞானம் ஞானசேகர ஐயர்

கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:

ஞானம் பதிப்பகம்

3-B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06

+94 112586013 - +94 777306506

editor@gnanam.info

Kalanzhyam (Pvt) Ltd.

களஞ்சியம்

කලන්ජියම්

அனைத்து பொருட்களும்
தரமாகவும்,
சுத்தமாகவும் பொதி செய்யப்பட்டு
மலிவான விலையில்
ஒரே கரையின் கீழே
நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

சில்லறை
சாமான்
மொத்த
விலையில்

No. 134/A Galle Road, Wellawatte, Colombo 06

Tel : 011 2360334 | 011 2360338

f Kalanzhiyam | Email : kalanzhyam@gmail.com

Online: 077 9575739

